

Uyên Viễn Lưu Trường

Contents

Uyên Viễn Lưu Trường	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	13
4. Chương 4	19
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	40
8. Chương 8	45
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56
11. Chương 11	62
12. Chương 12	68
13. Chương 13	74

Uyên Viễn Lưu Trường

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, hiện đại, âm áp, phúc hắc niên hạ công vận vẹo thụ, ngụy huynh đệ, công sủng thụ, kết thúc viên mãn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-vien-luu-truong>

1. Chương 1

“Thường Viễn, trường nói để khuyến khích sinh viên tham gia các đoàn thể xã hội, chúng ta phải tham gia ít nhất hai trong bốn nhóm.”

Bạn cùng phòng Từ Tiểu Huy vừa vào cửa đã bắt đầu rống.

Tôi vén mí mắt lên cóc thềm để ý đến cậu ta.

“Thường Viễn, cậu vẫn chưa tham gia hội nhóm nào đúng không?”

Tôi trở mình một cái tiếp tục ngủ.

“Mai là ngày trăm nhóm đại chiến, các câu lạc bộ trong trường sẽ tuyển thành viên mới, cậu không muốn đi xem một lát sao?”

Dù có là Đường Tăng tôi cũng tự biết năng lực của mình rồi.....

Tôi dùng chăn trùm kín đầu.

“Tớ bảo này, cậu đã năm ba mà chưa từng tham gia câu lạc bộ nào cả, không biết cuộc sống trên đại học sẽ nhạt như nước ốc ư?”

Con chim sẻ này sao còn kêu hoài vậy.

Tôi rất cuộc không nhin nổi nữa phải bật dậy khỏi giường.

“Đúng đúng đúng, cậu nói rất đúng, tôi tịch mịch, tôi tịch mịch đến mức cả ngày toàn nghĩ nên tự sát thế nào đó!!!”

Bị tôi hét ầm một trận xong, cậu ta ngoan ngoãn ngậm miệng trèo lên giường.

Câu lạc bộ hội nhóm á? Đâu phải tôi không muốn tham gia, là bọn họ từ chối chấp nhận tôi.

Tôi một mét bảy nhưng thích chơi bóng rổ thì sao?

Tôi không vẽ mà thích xem tranh của người khác thì sao?

Tôi muốn lấy xe đạp làm xe lửa chạy thì sao?

Tôi không viết tiểu thuyết chỉ muốn đến hội văn học tìm mỹ nữ thì sao?

Khỉ gió [1], cái gì là phá vỡ quy tắc, mấy người không cần tôi tôi cũng lười ngắm mấy người đó.

Bị Từ Tiểu Huy ồn ào một hồi xong, tôi vốn muốn nằm mơ cũng lười, trực tiếp nhảy từ trên giường xuống mở máy tính.

“Bạn hiền, chơi ma thú tiếp đi.”

Từ Tiểu Huy cười rất ư lương thiện, “Không được, tớ phải ngủ trưa.”

Biến, ngủ hoài, ngủ chết đầu heo cậu luôn đi!

Tôi xoay xoay cổ không thèm nhìn cậu ta, vừa mở máy tính là lên QQ ngay, tìm trong danh sách bạn bè hình đại diện một cô gái xinh đẹp.

Tôi cần tìm đối tượng trút giận, tốt lắm, chính là cô ta.

[Tròn Vo]: Thân mến có đây không?

[Vuông Vắn]: Có ^^ Chồng làm sao thế?

[Tròn Vo]: Chơi Du ngoạn thế giới nhé?

[Vuông Vắn]: Người ta sẽ không chơi mấy thứ phức tạp như vậy đâu, người ta sợ hoa mắt ^^

[Tròn Vo]: Không chơi à? Vậy quên đi. Vào trò chơi ly hôn thôi!

[Vuông Vắn]: A? Đầu óc cậu bệnh hả?

[Tròn Vo]: Ồ, lúc trẻ tôi bị tâm thần phân liệt, cuối đời sẽ già nua ngu ngốc.

[Vuông Vắn]: Ầm đầu hả, lúc trước theo đuổi tôi dùng lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển, hiện tại muốn phải sạch ư?

[Tròn Vo]: Đã nói tôi bị tâm thần, lời người bệnh tâm thần cô cũng tin?

[Vuông Vắn]: Xem như tôi phục cậu.

[Tròn Vo]: Tôi cũng phục cô, giả vờ ngây thơ cũng nên có mức độ đi? Cả ngày ở trong QQ âm tốc [2] Mình ở bên đường nhạt được một đồng tiền còn chồng ơi chồng à anh xem em lợi hại không.....

[Tròn Vo]: Tôi không muốn tiếp tục bại não cùng cô nữa.

[Vuông Vắn]: Hừ, ly hôn thì ly hôn, kỳ thật tôi chỉ thích con gái, trêu đùa cậu chơi thôi em trai à.

[Tròn Vo]: Ồ, đồng tính luyến ái à, cô rất có tương lai, nên tiếp tục cố gắng đi.

[Vuông Vắn]: Cho vào sổ đen, đồ ngu!

[Tròn Vo]: Vĩnh biệt, bà già!

Nói đến cô nàng Vương Vấn kia, tôi thấy buồn nôn không sao tả nổi.

Một ả phụ nữ suốt ngày chỉ biết vui đầu trong game lắm mồm, nói nhiều đến mức từ “nói” cũng trở nên ghê tởm [3].

Tiếc thay lúc tôi mới biết đã bị mê hoặc bởi bộ phục trang thiên sứ hoa lệ, nghĩ rằng cô ta là mẫu thiên thần thù mị nét na, bèn lấy ngay nhẫn kết hôn đi làm thứ nhiệm vụ ngớ ngẩn là cầu hôn kia.

Tiếc là ngay hôm sau tôi đã nhận ra sự lợi hại của cô gái này.

Cô ta có thể trộn lẫn lung tung vốn từ Hán tôi được học từ nhỏ đến giờ, biến thành thứ ngôn ngữ tôi không sao chịu nổi. Nhờ cô ta tôi mới hiểu được Hán ngữ nước mình uyên thâm đến cỡ nào.

Gì mà mẹ là gà, ba là vịt, cả ngày vào trò chơi bô lô ba la.

Ở trước mặt tôi lại làm như một cô nàng ngoan ngoãn, chồng ới chồng ới ngọt kinh khủng.

Tôi nhìn cô ta đã lâu.

Hôm nay đúng lúc lấy cô ta xả giận.

Cũng chẳng biết vì sao, hôm nay tâm tình tôi tệ hại tới cực điểm.

Có lẽ tình huống này chính là long vương bị uýnh nhằm [4].

Lúc tôi đang khó chịu muốn tắt QQ đi, đột nhiên góc phải bên dưới có một hình đại diện sáng lên.

Tôi di chuyển chuột đến mở ra.

[Vực sâu không đáy]: Anh, anh có trực tuyến không?

[Vực sâu không đáy]: Anh, em đậu đại học rồi.

Tôi cười lạnh một tiếng.

Biến, đậu đại học á? Giới nha, Bắc Đại [5] hay Thanh Hoa? Hoặc trực tiếp du học nước ngoài luôn đi?

Đừng có khoe mẽ trước mặt tôi!

[Tròn Vo]: Người bạn muốn tìm đã chết, bạn đến mộ phần đốt chút tiền giấy cho cậu ta đi!

Tôi đánh mấy chữ này xong thì gửi đi, sau đó thoát ngay.

Lúc sắp rời khỏi đường như nhìn thấy một câu trả lời của hân.

“Anh, anh rất ghét em à.”

Ừ, cậu nói hoàn toàn chính xác.

Tôi không phải ghét cậu ở mức bình thường đâu, mà nỗi căm ghét này trào dâng từ tận sâu dưới đáy lòng!

Nó đã lan tràn đến huyết quản lẫn dây thần kinh trong cơ thể tôi, đến nỗi tràn cả ra ngoài rồi, cậu biết chưa hả?

* * *

Buổi chiều được trống tiết, sau khi Từ Tiểu Huy ra ngoài, tôi lại leo lên giường muốn mơ một giấc thật đẹp, thế mà bên tai cứ luôn văng vẳng giọng nói của ai đó.

Anh, anh đang ở đâu?

Anh, sao anh không để ý tới em?

Anh, em muốn gặp anh!

Anh.....

Tôi đảo cặp mắt trắng dã, xoay người nhảy từ trên giường xuống.

Rút di động trong túi ra, gọi điện về nhà.

“A lô? Xin hỏi tìm ai?” Thanh âm mềm nhẹ đến mức muốn chảy nước này chính là của mẹ tôi.

Tôi cảm thán một tiếng, tuy rằng con biết mẹ là thầy thuốc khoa nhi, cũng không cần tiếp điện thoại lại dúi dằng đến thế đâu.....

“Mẹ, con là Thường Viễn. Nó..... Tiểu Uyên đậu đại học rồi sao?”

Thật ra tôi cũng không nhớ rõ lớp hần, ở trong ấn tượng của tôi, hần vẫn là đứa bé trắng trắng mềm mềm kia thôi.....

Thế mà nhanh như vậy đã lên đại học rồi?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, tháng năm trôi đi vội vã.

“Ừ, nó thi đứng nhất trường, thành tích rất tốt.”

Giọng nói của mẹ đột nhiên lạnh hần đi, khiến lòng tôi cũng buốt giá một mảnh.

“Ồ.” Tôi gật gật đầu, vừa định ngắt điện thoại lại nghe bà khẽ khàng thở dài.

“Con đừng cãi nhau với em nữa được không?”

“Dạ dạ dạ, nó là người hùng biện giỏi nhất trong đám hùng biện, một trăm con chim sẻ cũng cãi thua nó, huống chi con là đứa muốn lí luận không lí luận muốn tài ăn nói không tài ăn nói.”

Bản thân tôi cũng đâu muốn tranh cãi với hần.

“Con là anh thì nên nhường em một chút.”

“Dạ dạ dạ, dù nó leo lên đầu con, con cũng nên chủ động khom lưng xuống cho nó cưỡi, thuận tiện đỡ nó đứng không.”

Cách đây không lâu cả ngày còn lấy tôi làm ngựa cưỡi, ai kêu khi đó hần trắng trắng mềm mềm làm chi.

Hiện tại đừng nói cưỡi, một ngón tay cũng đủ quật tôi ngã xuống đất.

“Con thật là.....” Mẹ tôi thở dài thật dài, sau đó cúp điện thoại.

Tôi cũng thở dài ơ là dài.

Đâu phải tôi muốn khắc khẩu với hần, mà là tôi không thể không khắc khẩu với hần.

Trước đây tôi còn thương hần lắm cơ, một đứa bé trắng mịn bụ bẫm, ôm vào lòng đùa giỡn rồi trêu chọc, luôn gọi anh ơi, anh ơi rất ngọt ngào, thú vị biết bao nhiêu.

Thế mà khi lớn lên hần lại biến thành bộ dáng của một tên địa chủ độc ác, ngang ngược còn kiêu ngạo, ý mặt mình điển trai vóc dáng cao lớn, nơi nơi chốn chốn ức hiếp tôi.

Ví dụ như lần tôi không đạt yêu cầu môn toán, hần lập tức khoe ra nụ cười vui sướng khi người gặp họa.

“Vì sao 15 nhân 15 ra 125 được? Anh của em sao lại đáng yêu như vậy?”

Lại ví dụ như, cô bé tôi vất vả lắm mới theo đuổi được bị một câu của hần đá đi mất.

“Hóa ra có mẫu con gái thích con trai lùn hơn mình nha?”

Bố khỉ!

Nào có thằng em châm chọc anh hai trước mặt như thế hả?

Lùn đâu phải lỗi của tôi! Cái ấy là do gen di truyền biến dị. Tên chết tiệt đó lại cố ý lấy chuyện tôi lùn làm vũ khí công kích tôi.....

Trí lực tôi đâu không lại hần.

Vũ lực càng đâu không lại hần.

Ở vùng dậy nổi, tôi trốn không được sao?

Cho nên từ khi lên đại học tới nay, ngoại trừ mấy ngày lễ mừng năm mới còn vọt về nhà chứng minh sự tồn tại, thời gian khác tôi đều tránh hấn, tránh giống như sợ rắn rết vậy.

Hắn thường xuyên lộ ra vẻ mặt vô tội đầy tội thân, “Anh, anh ghét em thật à?” “Anh, sao anh trốn tránh em?”

Giống như tôi mới là gã địa chủ độc ác ức hiếp lương dân vậy.

Tôi chán ghét vẻ mặt oán hờn như bà vợ nhỏ của hấn, bởi nó khiến toàn thân tôi khó chịu kinh khủng, còn thêm cảm giác tội lỗi sâu sắc nữa.

Ngoại trừ áp dụng chiêu phốt lờ, tôi thật sự không nghĩ ra phương pháp đối phó hấn tốt hơn.

Nhưng mà.....

Nếu hấn lên đại học, người làm anh như tôi đây phải chăng cũng cần..... biểu thị vui mừng?

Tôi cân nhắc mãi, cuối cùng vẫn cảm thấy mình nên khoan dung một tí.

Mấy việc nhỏ tựa như lông gà vỏ tỏi trước kia thôi thì bỏ qua đi, dẫu hấn nhâng nháo thật nhưng cũng chưa từng đánh tôi mắng tôi..... Còn rất ngoan nữa, kêu tôi là anh hai nhiều năm như vậy.

Tôi gọi cho hấn, không biết vì sao lúc điện thoại đổ chuông được hơn nửa phút, lòng bàn tay tôi đã ướt một lớp mồ hôi.

“A lô? Ai thế?”

Nghe nam âm trầm thấp của hấn, lòng tôi bỗng nhiên có phần chua xót lắm, giọng nói ngọt ngào mềm mại trước đây giờ trở nên chín chắn gợi cảm như vậy, làm anh như tôi có phải cũng nên tự hào đôi chút không, đồng thời tự ti thêm xiu nữa.....

“Khụ khụ.” Tôi chưa nghĩ ra nên nói gì, đành phải liều mạng dang hắng hai tiếng nhằm che giấu sự khấn trương của bản thân.

Giờn hoài, gọi điện cho em trai tôi khấn trương cái rắm gì hử!

“Anh?”

Giọng nói của hấn hình như rất phấn khởi.

“Ừ, là anh.” Tôi ra vẻ nghiêm túc gật gật đầu, thanh âm hạ rất thấp, bất quá không đạt được hiệu quả bí ai như tôi đoán mà ngược lại chẳng ra cái quái gì cả.....

Quả nhiên, hấn cười khê, chẳng biết có phải cười nhạo không.

“Anh, em tưởng anh sẽ không bao giờ quan tâm đến em nữa, ai ngờ anh còn chủ động gọi điện.”

“Ha ha.” Tôi cười gượng hai tiếng, kỳ thực tôi đã từng định bỏ mặc hấn, cơ mà.....

Tôi vẫn rất thương hấn, dẫu sao hấn cũng là món đồ chơi tốt nhất hồi thơ ấu của tôi.....

Í không, bạn cùng chơi chứ.....

“Nghe nói cậu đậu đại học rồi, anh gọi điện chúc mừng nè.” Thế nhưng ý tưởng thật trong nội tâm tôi lại là, thuận tiện thôi..... Thực ra là muốn nghe giọng hấn một lát, dù sao tu luyện những tám trăm năm mới có thể làm anh em, cơ hội tốt như vậy không thể lãng phí.....

“Thật chứ?” Hấn lại có chút kích động, “Anh, em biết anh mạnh miệng mềm lòng mà, anh vẫn rất thích em đúng không?”

“Hửm?”

Thích? Thích thì quan hệ gì tới chuyện chúc mừng? Là tư duy của hấn quá ưu việt hay do trí não tôi quá đơn điệu? Vì sao chung quy tôi cảm thấy không theo kịp suy nghĩ của hấn.....

“Anh, mai em đến thăm anh nhé?”

“Không được.”

“Vì sao?”

Bởi vì tôi tạm thời chưa muốn gặp cậu, đối lập rõ ràng quá sẽ làm tôi mất đi lòng tự tin khổ cực lắm mới xây dựng được.

“Mai anh bận việc.”

“Vậy ngày mốt thì sao? Ngày mốt là chủ nhật.”

“Ngày mốt cũng có việc.”

“Anh không muốn gặp em?” Thanh âm của hắn đột nhiên biến lạnh, “Anh còn giận vì chuyện ấy?”

Tôi không tức giận. Không hề tức giận một chút nào.

Chẳng phải chỉ là bị em trai uống say mơ mơ màng màng hôn, lúc tỉnh lại bảo rằng

“Í? Anh, sao lại là anh, em còn tưởng mình đang gặm sườn lợn.” =))

Sau đó lúc tôi đen mặt lại bởi thêm một câu, “Em hôn anh sao anh không phản kháng? Hại em nghĩ mình đang ăn thịt.”

Tôi dù một chút xíu cũng không giận.

Mẹ nó!

Tôi với sườn lợn hắn phải khác nhau rất nhiều chứ?

Vả lại bị em trai mình hôn tôi có thể chống cự sao? Í không, tôi có thể nhớ mà chống cự sao?

Lúc ấy trí não tôi trống rỗng.

Hắn xem tôi như sườn lợn mà cắn, tôi xem hắn như con chó Nhật tôi nuôi. =))

Thở dài, tôi xoay xoay cổ rồi ném lại một câu.

“Tiểu Uyên à, anh thật sự rất bận. Gần đây phải viết khá nhiều luận văn, còn chuẩn bị thi giữa kì nữa.”

“Được rồi.” Hắn thở dài, thanh âm cũng hòa nhã hẳn, “Anh nên chú ý giữ gìn sức khỏe nhé.”

“Ừ, anh cúp máy đây.”

Nói xong tôi lập tức treo điện thoại, thở phào một hơi thật dài.

Ở ngoài mặt chúng tôi là anh em tốt.

Nếu một năm trước chuyện hắn uống say rồi ấn tôi lên giường cưỡng bạo chưa từng xảy ra.....

Tôi vẫn sẽ thương hắn trước sau như một.

Tuy nhiên lúc toàn thân bị hắn lột sạch, khoảnh khắc “em trai nhỏ” của hắn nằm giữa hai chân tôi, tôi dùng tốc độ gió lốc đá hắn xuống giường, hơn nữa còn tặng hắn hai cái tát cho tỉnh, vẫn không thể vẫn hồi chuyện đã xảy ra.....

Hơn nữa ngày hôm sau hắn lẻo đẻo theo tôi giải thích, giống như con mèo nhỏ quỳ gối bên chân tôi dốc sức cọ cọ.....

Lần trước nói là sườn lợn, lần này lại không hề chối cãi, chỉ biết mê mải dụi rồi dụi.

Dù tôi có tiếp nhận lời giải thích của hắn, cũng không đồng nghĩa với việc tôi hoàn toàn tha thứ cho hắn!

Cho dù uống rượu nhưng miệng hắn quả thật gọi tên tôi, vừa kêu anh hai vừa làm những chuyện mà cả thân cũng phần nộ, điều này thật khiến tôi kinh hãi.....

Từ đó về sau, tôi sinh ra bóng ma tâm lý đối với chuyện ấy, hình ảnh tôi bị hấn hôn đến suýt tắt thở chết thường xuất hiện trong mơ.....

Không có cách nào khác, tôi sợ hấn đã thành phản xạ có điều kiện.

Nghe được tên hấn da đầu tôi run lên, thấy bóng dáng hấn hai chân tôi tức khắc nhũn ra, nếu nhìn ánh mắt hấn có khi tôi sẽ bỏ mình ngay tức thì...

[1] nguyên văn là “kháo” = biểu đạt bất mãn, dùng để phát tiết phần nộ, có địa phương dùng để thay thế từ “thao” – một từ khiếm nhã = f*ck

[2] QQ âm tốc (QQR2) là trò chơi âm nhạc kết hợp với thể thao trên internet do Hàn Quốc Seed9 sáng chế, âm nhạc mạnh mẽ, nhân vật của người chơi hoạt động liên tục, hình ảnh 3D đáng yêu rực rỡ, có thể thiết kế nhân vật mặc trăm kiểu trang phục bất đồng, tìm hiểu thêm ở đây (tiếng Việt) hoặc đây (tiếng Việt) hay đây (tiếng Trung)

[3] nguyên văn là “bất kham nhập mục” = đáng ghê tởm, làm người ta không nhìn nổi

[4] nguyên văn là “trùng liễu long vương”, cắt từ câu “đại thủy trùng liễu long vương miếu” = người trong một nhà không thừa nhận quan hệ hoặc không muốn quen biết nhau mà phát sinh hiểu lầm hay xung đột ~> ý bản muốn nói là bản không muốn nhận vợ nữa nên xảy ra xung đột với chị í =))

Truyền thuyết kể thật lâu trước kia bên bờ biển Đông Hải có một tòa miếu thờ Long Vương, cách không xa nơi đó là một khu đất trồng rau. Lão hòa thượng trong miếu và lão nhân nấu thức ăn là bạn tốt, thường xuyên chơi cờ tán gẫu.

Một hôm lão nhân thần bí nói vườn rau vốn trước đây chỉ do ông tưới nước, nhưng không hiểu sao từ hôm qua khi ông đến đã thấy rau được tưới đủ rồi. Lão hòa thượng nghe xong cũng thấy kì quái nên quyết định trộm đi xem. Đêm đó lão hòa thượng trốn cách vườn không xa, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, giống như có một con quái vật bay ra, nó giang đôi cánh lớn, nước giếng phun ra tưới ướt vườn rau. Liên tiếp ba ngày rồi đến ngày thứ tư, lão hòa thượng đem bảo kiếm theo chờ nó bay ra thì đâm một cái.Ầm một tiếng, trong chớp mắt cả vùng quanh miếu đều là đại dương mênh mông. Long vương giận dữ đem thủy binh đến giao chiến với quái vật. Sau mới biết ra nó là tam thái tử của Long vương, vì phạm luật nên bị đày ra Đông Hải chịu tội ba năm. Tam thái tử muốn lập công nên mới ở nhân gian làm chuyện tốt, không ngờ bị hòa thượng đâm kiếm nên mới tạo thành hiểu lầm.

(Baiké)

[5] Đại học Bắc Kinh

2. Chương 2

Mơ mơ màng màng ngủ trên giường, tôi gặp một giấc mộng.

Trong mộng có hai đứa bé đang cùng chơi đùa trong hoa viên, đứa nhỏ hơn sở hữu một làn da trắng nõn mềm mịn, ánh mắt trong veo như nước, cánh tay bé xíu nức ních thịt, dường như chỉ khoảng ba bốn tuổi.

Đứa lớn hơn đang cười rất tinh quái, trong tay toàn là bùn, mặt cũng lấm lem bùn.

”Em trai ngoan, anh cho em ăn đồ ngon nè.....”

Nói xong, chú nhóc nặn bùn thành hình miếng bánh đưa cho đứa em.

Đôi mắt đứa bé rất to, khi cười lộ kẽ cong thành hình trăng khuyết, thanh âm mềm mại cất lên, “Anh thật tốt, anh tốt với em nhất.....”

Sau đó, nó cầm bùn..... ăn.

Lúc tỉnh lại toàn thân tôi ướt rượt mồ hôi lạnh.

Có lẽ trước đây tôi thật sự rất quậy phá, khi dễ hấn không ít lần.

Kỳ thực bản chất tôi chắc là hư hỏng, từ lúc trứng thụ tinh bắt đầu bại hoại, đến khi phát triển thành phôi thai thì chuyển sang xấu xa [1].

Chỉ là việc này không thể trách tôi hoàn toàn được, ai kêu bộ dạng hần dễ bắt nạt như vậy làm chi?

Đôi mắt to tròn, gương mặt bầu bĩnh, làn da vừa mềm vừa trơn mịn, tôi có thể kim lòng không ngắt véo hần sao?

Môi lại hồng hồng đáng yêu biết bao nhiêu, cảm dỗ tôi nhét bùn vào miệng hần.....

Chỉ là khi đó tôi còn nhỏ mà, bắt quá chỉ lớn hơn hần ba tuổi.

Trẻ con lại chẳng có chỉ số thông minh gì.

Mấy chuyện trước đây cũng đâu cần mang ra trả thù nhĩ.....

Vậy mà khi lớn lên hần lại cho tôi ăn miếng trả miếng!!!

Mấy chỗ trước đây lúc tắm tôi bóp thay hần, sau khi lớn hần bóp trả toàn bộ, ngay cả chỗ “ấy” cũng giúp tôi, còn cực kỳ vô tội bảo, “Anh, nơi này của anh ‘đứng’.....”

Tôi giải thích cả buổi với hần đó là phản ứng sinh lý bình thường của con trai, kết quả hần như tỉnh ngộ điều chi mà cười xán lạn với tôi.

“Em cũng sẽ có loại phản ứng này nha, đặc biệt là lúc tắm với anh.”

Một câu này suýt chút nữa khiến tôi sặc chết, đương nhiên là sặc nước miếng.

Từ đó về sau tôi không dám tắm chung với hần nữa.

Khi đó dường như hần chỉ mới mười lăm, nhóc con này, trưởng thành quá sớm rồi.

Ấy vậy mà trong đầu tên vô lại kia toàn nghĩ mấy thứ linh tinh, lúc trước còn lấy tôi làm đối tượng để mơ xuân mộng (mộng XXX), uống công tôi xem hần là em trai yêu thương nhiều năm như vậy.

Tôi uất ức việc ấy lắm cơ.

Làm anh mà nhịn nhục như tôi quả thực thất bại vô cùng tận. Nếu thế giới có cuộc bình chọn người anh nào uất ức nhất, có lẽ tôi sẽ là quán quân đầu tiên từ lúc chào đời tới nay.

Tôi thở dài, cầm lấy áo gối xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Di động đột nhiên vang lên, vừa nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, tâm trạng tôi lập tức từ trên trời rơi xuống mười tám tầng.

“A lô, Thường Viễn à, cậu đang ở đâu?”

Tôi vừa mặc quần áo vừa trả lời, “Ừm, trên đường, lập tức đến, lập tức đến.”

“Tôi còn tưởng cậu đã quên buổi họp lúc chiều chứ.” Cô gái ở đầu dây bên kia bắt đầu cười lạnh.

Nghe giọng cười lạnh lùng này, đột nhiên tôi nhớ đến Mai Siêu Phong với chiêu “Cửu âm bạch cốt thảo”.

“Sao thế được, tôi nào dám quên buổi họp ban chấp hành, ha ha, tôi đang chạy xe đuổi đến đó đây, đến liền.”

“Còn tôi đang đứng trước cửa ký túc xá đây, đi ra nhanh lên!”

Nói xong cô ta cúp điện thoại.

Cô gái tên Lâm Hạ này là một người vô cùng khủng bố.

Một thiếu nữ làm việc mãnh liệt như sấm nhanh nhẹn như gió [2], đi đường y hệt có sói đuổi phía sau, cần gì đến nỗi đó cơ chứ?

Lại nói tiếp, tôi và Lâm Hạ có chút hiềm khích nhỏ.

Tôi với cô ta sống cùng một thành phố, ngay cả trường học cũng vào chung.

Năm đó, ngành tiếng Trung đại học F ở chỗ tôi tuyển sinh mười người, Lâm Hạ đứng nhất, tôi là đứa thứ mười một, cho nên tôi rất vinh quang “được” rớt.

Nhưng điều làm tôi phẫn nộ nhất chính là sau khi nhập học không lâu, cô ta lại chủ động xin chuyển sang ngành khảo cổ.

Thành tích cô ta tốt như vậy, vào ngành tiếng Trung còn muốn ra, cô ta bị bệnh hả?

Bạn nói xem, một cô gái cả ngày chẳng làm gì chỉ nghĩ đến mộ phần, đầu óc có thể bình thường không?

Hơn nữa danh tiếng ngành Trung ngữ của đại học F rất lẫy lừng, khảo cổ học kia có thể so sánh sao?

Tôi gặp Lâm Hạ lần đầu ở hội những người cùng quê tụ họp sau khi nhập học không lâu, nghe nói cô ta cũng tốt nghiệp phổ thông ở thành phố, vì thế bèn nhiệt tình lại gần bắt tay, “Lâm Hạ, ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu.”

Kết quả cô ta dùng toàn tròn trắng thản nhiên liếc tôi, sau đó đáp trả một câu, “Cậu là ai vậy? Tôi chưa nghe nói qua.”

Kể từ lúc đó, tôi với cô ta cứ thế chường mắt nhau, kết thúc yên bình.

Lúc bạn cùng phòng Từ Tiểu Huy theo đuổi cô ta, tôi có ném một con gián vào thư tình cậu viết, kết quả cô gái kia sau khi thấy con gián mặt vẫn trở ra tìm không đập loạn, còn đặt trong lòng bàn tay lặn qua lần lại hai lượt, mỉm cười với Từ Tiểu Huy: “Tiểu Huy à, lần sau tặng vật sống đi.”

Tôi phắc

~Này là kiểu con gái gì vậy?

Thế nhưng chuyện càng khó tin hơn là bọn họ thật sự quen nhau.

Tôi đoán có khi hoặc là Từ Tiểu Huy mất trí, hoặc là tình thương của mẹ trong tim Lâm Hạ tràn ra, bọn họ đi cùng nhau rõ ràng không hề hợp, cứ ngấm lại gã thái giám lút cút theo sau Từ Hi thái hậu là bạn có thể hiểu. =))

“Tiểu Viễn, cậu đi đâu vậy?” Từ Tiểu Huy đột nhiên vươn đầu ra từ ổ chăn, cười tươi rói với tôi.

“Hợp.” Tôi trợn mắt, “Cọp mẹ nhà cậu đang canh giữ trước cửa, cậu có muốn biểu lộ chút vui mừng không?”

Và cậu ta thật sự trở mình đứng lên ngay tức thì.

Sau đó vuốt lại tóc ra mở cửa, cười rực rỡ như cảnh sắc khi trời sang xuân.

“Hạ Hạ, sao em lại đứng ngoài cửa, mau vào mau vào.”

Từ Tiểu Huy kéo Lâm Hạ vào phòng, tôi vội vàng kéo chăn lên bao lấy thân thể.

Bố khi!

Cậu mẹ nó không phát hiện ông đây đang thay quần áo hả.....

Lâm Hạ hơi dăm chiêu quan sát tôi, cô cười: “Thường Viễn, sao cậu vừa thấy tôi đã chui vào chăn hở?”

Tôi cũng đành chịu, vừa mới tỉnh ngủ nên trên dưới đều trần trụi trực, nam nữ khác biệt, tôi không chui vào chăn thì biết làm gì đây.....

“Tôi chả có hứng thú với thân hình gầy trơ xương của cậu đâu, thay đồ nhanh lên, muộn họp rồi.”

Dứt lời thì an tọa trên ghế của Từ Tiểu Huy, cậu ta vội vàng bưng trà rót nước hầu hạ vị thái hậu nương nương kia.

Tôi hơi phiền muộn nha.

Kỳ thực trên người tôi rất nhiều thịt, ai nói gầy trơ xương cơ chứ? Vì xương tôi nhỏ nhưng bù lại thịt nhiều, nhìn qua tưởng gầy, nhưng thật ra hàm lượng vàng [3] khá cao.....

“Thường Viễn, cậu có thể đừng nghiêng đầu nghĩ vẩn vơ nữa, mặc quần áo vào trước, ok?”

Ok ok, tôi mặc.

“Đi thôi, chờ cậu này.”

“Ừ.”

Tôi ngoan ngoãn đi theo sau bọn họ.

Lâm Hạ và Từ Tiểu Huy tay trong tay vai sánh vai, dả kích kẻ cô đơn là tôi đây.

Người ta tuy rằng một kẻ thái hậu một gã thái giám, nhưng nhìn bên ngoài lại rất xứng đôi.....

Tôi so với Tiểu Huy hơn bội lần ý, chẳng qua chỉ là vóc dáng nhỏ thôi.

Đồ con gái có mắt không trông.

* * *

Lúc tới phòng họp, mấy thành viên khác cũng đã đến đông đủ, Lâm Hạ ngồi xuống chính giữa đội hình, ho khan một chút để thanh giọng.

“Buổi họp hôm nay có ba nội dung chính.”

“Thứ nhất, tất cả mọi người hẳn đã thấy thông báo của trường, mỗi sinh viên trước khi tốt nghiệp đều phải tham gia hoạt động xã hội lấy điểm cho hai học phần, nếu lấy không được hậu quả mọi người tự hiểu.”

“Thứ hai, Đoàn ủy thông báo các bí thư chi bộ phụ trách thu đầy đủ Đoàn phí năm trước.”

“Thứ ba, cuối tuần sau trường có tổ chức buổi tiệc vui chơi ngày hè, ủy viên ban văn nghệ chuẩn bị chọn lựa tiết mục biểu diễn.”

“Tốt lắm, mọi người còn ý kiến gì cứ việc đề xuất.”

Tôi quay đầu nhìn nhìn chiếc laptop màu đen trong tay Lâm Hạ, ngoại trừ khâm phục ra thì có hơi ghen tị.

Lâm Hạ rất giỏi, toàn bộ phiếu bầu trong đợt tranh cử trường ban chấp hành đều ủng hộ cô ta, đây là trường hợp đầu tiên trong lịch sử khoa chúng tôi, hướng chỉ cô ta chỉ vừa mới chuyển tới.

Nhân tài quả nhiên khác hẳn người thường.

Nghe nói anh cô ta là chủ tịch hội sinh viên, tôi đoán gia đình họ có gen di truyền ai cũng làm lãnh đạo, nơi họ ngồi tồn tại một loại áp suất thấp tỏa tràn ra không gian, nét cười lạnh lùng thần nhiên nơi khóe miệng làm người ta thấy lạnh sống lưng.

Quả nhiên, trừ Từ Tiểu Huy vẫn dịu dàng ngắm nhìn cạp mẹ nhà cậu ta, mấy vị ủy viên còn lại đều gật đầu như già tối.

“Thường Viễn, tốt nhất nên thu đủ Đoàn phí ngay hôm nay, phía trên đang thúc giục.” Lâm Hạ dặn dò.

Tôi ừ một tiếng xem như đáp ứng.

“Tề Duyệt, hội diễn văn nghệ nên thảo luận lại, khoa nhân văn chúng ta hàng năm đều có tiết mục do vài chuyên ngành kết hợp diễn, lần này chỉ có một mình ngành tiếng Trung.....”

Mấy câu còn lại với tôi đều vào tai trái ra tai phải.

Dù sao cũng không liên quan đến tôi.

Tôi ca hát tựa như gà trống kêu, khiêu vũ giống bị treo thất lưng, diễn thuyết y hệt đọc tang văn..... =))

Tôi nhất định không có khả năng tham gia cái hội diễn văn nghệ gì gì kia.

Bất quá Đoàn phí cũng là một vấn đề.

Tôi ừ rừ trở về ký túc xá, sau đó giống như chủ nợ đi đòi nợ mà liên tục gõ cửa từng phòng một.

“Thu Đoàn phí.....”

Chỉ trong xã hội cũ mới có chủ nợ chân chính.

Sau khi cải cách mở cửa, đòi nợ vất vả biết bao nhiêu..... Đặc biệt là những người có vóc dáng nhỏ nhắn không cường tráng như tôi đây, chẳng có tí lực uy hiếp nào của chủ nợ, kết quả.....

“Sao lại thu Đoàn phí? Chẳng phải năm trước thu rồi à?”

“Haizz, toàn bộ tiền của ông đây mua time card [4] hết rồi, thu Đoàn phí nữa tôi sẽ rút khỏi Đoàn!”

“Hừ, tớ là Đảng viên, cóc thêm nộp Đoàn phí.”

“Thường Viễn à, Đoàn ca Đoàn thanh niên Cộng sản là gì vậy? Cậu nói xem ngay cả Đoàn ca tớ cũng ứ biết hát, còn thu Đoàn phí khỉ mốc gì.....”

“Tôi vừa mua thuốc lá không có tiền lẻ, đưa cậu một trăm có tiền thối hử?”

“Giờn hoài, Đội thiếu niên tiền phong tớ còn chưa vào, Đoàn thanh niên Cộng sản gì chứ?”

Đám trai tráng này sao cứ y hệt mấy bà mẹ vậy, tôi đứng ở cửa mặt không đổi sắc, cố gắng giả làm một tên chủ nợ độc ác.

“Mấy cậu nộp hay không nộp?”

“Nộp nộp, chẳng phải chỉ là ba đồng tiền thôi sao.” Có người móc cả đồng tiền lẻ trong túi quần ra, “Không cần thối lại!”

Tôi tức nha.

Vừa định xông vào phòng dùng thủ đoạn bạo lực cưỡng chế bọn họ giao tiền, phía sau thành linh xuất hiện một luồng áp thấp.

Cảm giác kia tựa như mùa đông khắc nghiệt đột nhiên có cơn gió lạnh lùa vào cổ.....

Toàn thân tôi run lập cập, đương nhiên tôi cũng thấy được ánh mắt kinh ngạc của đám đồng môn đang đứng trong phòng, thẳng tắp bắn ra sau lưng tôi.

“Xin hỏi, Thường Viễn có ở đây không?”

Giọng nói tao nhã chết tiệt.

Chân tôi nhũn rồi.....

“A, cậu tìm Thường Viễn à, chính là cậu ấy.” Đám người kiêu ngạo vừa rồi bỗng dưng lộ ra nụ cười chói lóa, “Thường Viễn, có người tìm kìa, sao cậu cứng đờ như tượng gỗ vậy.”

Tôi trừng mắt liếc cậu ta, sau đó nửa người trên xoay một trăm tám mươi độ.....

Quả nhiên, căn cứ vào mấy thứ lý luận linh tinh gì gì đó, chuyện không nghĩ sẽ xảy ra dễ dàng phát sinh hơn.....

“Anh?” Thanh âm của hần tao nhã chết tôi rồi, bốn mắt nhìn nhau, sau đó hần vui vẻ mỉm cười.

Bố khỉ.....

“Wow, Thường Viễn, thì ra cậu có em trai nhỏ [5]?”

Van cậu xóa chữ nhỏ dùm tôi đi..... Không biết sẽ có nghĩa khác sao hả?

“Woa, dù thế nào cũng thấy cậu giống em trai hơn, em cậu còn cao hơn cậu nửa cái đầu kìa.....”

“Thường Viễn, em cậu rất điển trai nha.”

“Đúng vậy, tên là gì thế? Có thích chơi game không? Vào đây cùng chơi nè.....”

Tôi nhận ra tên chết tiệt này từ nhỏ đến lớn đều có sức hấp dẫn nam nữ già trẻ rất kỳ lạ.

Mặt đẹp thật đúng là tốt.

Tâm hồn tôi đẹp có người thấy được sao?

Tên mắc dịch này không phải cũng giống hệt Lâm Hạ với chiếc gối thêu hoa [6] Từ Tiểu Huy ư?

Tôi với hấn cùng rảo bước trên con đường thật dài, hấn nhìn chăm chăm tôi, tôi liền ngó chòng chọc xuống mặt đất.

“Anh, hình như anh gầy đi.” Hấn đột nhiên cất lời, còn vươn tay vuốt tóc tôi nữa.

Tôi gầy? Mắt hấn quả nhiên chỉ dùng làm đồ trang sức.

Tôi béo hơn rất nhiều, tự mình sờ cánh tay cũng thấy được một đồng thịt mềm nhũn.

“Sao không trả lời? Còn giận vì chuyện kia hở?”

“Nào có nào có.” Tôi vội vàng giải thích, “Chỉ là không biết nên nói gì, cậu phỏng phao quá.....”

Đứa bé trắng trắng mềm mềm trong trí nhớ của tôi mới đây đã cao như vậy rồi, phải nói tôi thật ngưỡng mộ hấn.....

“Hôm nay em đặc biệt đến đây thăm anh.”

“Ừ, vất vả vất vả.”

“Anh.....” Hấn đột nhiên thở dài xót xa, “Vì sao anh luôn trốn tránh em?”

Lại nữa lại nữa, dùng gương mặt bánh trai như vậy ra vẻ như bà vợ nhỏ oán hờn, tôi TMD rất muốn đánh hấn.....

“Được rồi, rốt cuộc cậu muốn nói gì, trực tiếp đi.”

“Em có đem quà cho anh nè.”

“Hửm?” Quà à.....

Hấn lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ bọc nhung.

Không phải chứ.....

Đây rõ ràng là loại hộp đựng nhẫn hay dùng lúc cầu hôn trong phim truyền hình.....

Đầu hấn bị lừa đấy?

“Anh, vẻ mặt của anh tếu quá.” Hấn bật cười, sau đó mở cái hộp ra.

Tôi phắc, là một hòn đá!!

“Đây là gì nha?” Tôi chán ghét liếc nhìn khối đá kỳ quái kia.

Hấn cười vô cùng dịu dàng, “Đây là thứ anh cho em ăn lúc mười tuổi, chính là cái anh làm ra.....”

Bố khỉ

~Bảo cậu nói trực tiếp, cậu cũng đừng nên thẳng thắn đến vậy chứ.....

Sắc mặt của tôi khẳng định rất nhục nhã, cảm giác trên đỉnh đầu có một cụm mây đen, đen nghìn nghịt.

“Lừa anh thôi.” Hấn đột nhiên tới gần nói khế bên tai tôi, dọa tôi nhảy dựng lên.

Tôi nhìn hấn đầy nghi hoặc, hấn chỉ cười để lộ ra hàm răng trắng tinh.

“Đây là quà em mua khi đi du lịch, viên đá may mắn [7] này sẽ phù hộ anh bình an.”

Dứt lời thì nhét hòn đá quái dị đó vào tay tôi.

Ừm, cảm giác không tệ, so với làn da hấn trước đây thì sờ cũng khá tốt.

Chỉ là, tôi muốn hòn đá này làm chi?

“Anh giữ đi, mấy năm nay em cũng chưa từng tặng gì cho anh.”

Ừm, cậu là em trai, không tặng anh đồ linh tinh là chuyện hiển nhiên rồi. Nhưng mà thứ tặng đầu tiên là một hòn đá cũng quá đáng sợ đi.

Tôi nắn nắn khối đá trong lòng bàn tay, yên lặng thả vào túi.

Được rồi, tôi thừa nhận mình rất vui sướng.

Tuy chỉ là một hòn đá nhưng hắn đã học được việc tặng quà cho tôi, thằng bé này đã trưởng thành rồi, hiểu chuyện nên biết hiếu kính anh trai..... Đây quả thực là bước tiến vĩ đại quá xá cỡ.

[1] hình như chị Linh chơi chữ =____= bại hoại = phôi đản, đản cũng là trứng, xấu xa = phôi tử, phôi = phôi thai

[2] nguyên văn là “lôi lệ phong hành” = mãnh liệt như sấm nhanh nhẹn như gió, hình dung thái độ làm việc nhanh chóng nghiêm túc

[3] hàm lượng vàng nghĩa rộng chỉ giá trị con người cao ==))

[4] time card = là các loại phiếu chứa điểm ảo được đổi bằng tiền mặt, là loại hình thức trả tiền cho dịch vụ của công ty thông qua việc tiêu hao điểm ảo. Time card cũng dùng trong trò chơi trên internet, người chơi thông qua việc mua time card để đổi lấy thời gian chơi tương ứng. Time card bình thường chỉ có thể sử dụng 1 lần, sau đó lại phải kích hoạt mới bằng cách bổ sung tiền (Baiké)

[5] nguyên văn là ‘tiểu đệ đệ’, có nghĩa là em trai nhỏ hoặc ‘của quý phía dưới’ ==))

[6] tú hoa chấm đầu = những người/đồ vật bề ngoài đẹp nhưng không có tài năng, giá trị

[7] đá may mắn

3. Chương 3

Buổi chiều hôm nay được trống tiết, tôi định ở ký túc chơi game lại bị tên ôn thần Lâm Hạ quấy nhiễu, đôi vợ chồng son của cô ta ngọt ngào trong phòng, tôi cũng chẳng muốn làm bóng đèn bự [1].

Thế nên sau khi tổng tiến em trai về, tôi đi dạo một mình ở vườn trường.

Trong khuôn viên dán đầy poster tuyên truyền của các hội nhóm lớn, gì mà đội hợp xướng (khẳng định không cần chất giọng vịt đẻ như tôi), gì mà nhóm vũ đạo (tôi khiêu vũ hết như xác chết vùng dậy).....

Tôi nhìn quét qua một lượt, đột nhiên mắt sáng như đèn pha ô tô.

“Câu lạc bộ trượt patin [2]!”

Tấm poster in hình đôi giày trắng siêu đẹp được đặt trên thảm cỏ xanh mướt làm người ta khoan khoái quá chừng.

“Tuyển những người đam mê trượt patin.....”

Người đam mê hử, yêu cầu này tôi thích.

Bất luận có năng khiếu hay không, chỉ cần đam mê là được rồi chứ gì, một bầu nhiệt huyết của tôi còn chưa có chỗ tổng vào đây, tuyệt, quyết định đặt ở câu lạc bộ này!

Chuẩn bị sẵn sàng xong, sáng hôm sau tôi phấn chấn chạy tới chỗ bọn họ tuyển thành viên.

Hội nhóm nhiều đến nỗi khiến người ta hoa cả mắt, đủ loại poster cỡ xí được treo dọc theo lối đi, chính giữa là banner to sụ của hội sinh viên.

Tôi bỗng nhớ đến một câu “Cờ đỏ trong nhà không đảo, cờ màu bên ngoài tung bay [3]”

Kỳ thực cơ cấu hội nhóm trong đại học chúng tôi chính là vậy đó, hội sinh viên ở trung tâm, xung quanh là một đám hoa cỏ dại.

Tôi đi thẳng một mạch tìm đến góc nhỏ bày poster của nhóm trượt patin.

Người đến tuyển dụng xem chừng khá đông đúc.....

Tôi đứng một bên xếp hàng, chờ cũng phải ngót nghét năm phút mới tới lượt.

Họ tuyển dụng rất có hiệu suất, không cần phỏng vấn mà chỉ điền hồ sơ là ổn, quá tốt, tôi thích.

“Điền đầy đủ lý lịch, chuyên ngành, họ tên, mã số sinh viên, cả phương tiện liên lạc của bạn vào đây...” Cô gái trong ban tuyển dụng cười vô cùng hòa nhã.

Làm ơn đi, tôi nhận mặt chữ Hán rất tốt, không có khả năng ở chỗ họ tên ghi cả một hàng toàn là từ “nam” đâu?

Thật ngớ ngẩn!

Tôi trợn mắt liếc cô ta, sau đó cầm bút điền thông tin vào.

“Thế này được chưa?”

Cô ta cong mắt cười rất chi hài lòng, “Tốt rồi, chúng tôi sẽ tổ chức họp mặt toàn nhóm vào tối thứ tư ở trường, hy vọng đến lúc đó bạn sẽ tham gia đúng giờ.”

“Ừ.” Dứt lời thì tôi muốn biến ngay.

“À, còn nữa, bạn có giày trượt không?”

“Không.” Tôi cần giày trượt làm gì, giày đá bóng thoải mái hơn.

“Vậy bạn nộp ba trăm đi, câu lạc bộ chúng tôi sẽ thống nhất mua một lần.”

Khỉ gió, sao không nói sớm, tham gia hội nhóm mà phải chi nhiều tiền thế? Cướp của à!

“Tôi không mang tiền.”

“Đừng lo, lần sau đi họp nộp cũng được.” Cô ta vẫn cười thùy mị trước sau như một.

Quan trọng là tôi hoàn toàn không muốn nộp.

Tôi chẳng hứng thú bao nhiêu với patin, vào hội này chỉ để vượt qua hai học phần thôi, còn muốn tôi mua thứ giày trượt rách nát đó, ngày thường không thể mang thì há chẳng phải quá lãng phí rồi.

“Tôi đóng thay anh ấy.” Một giọng nói thành linh vang lên sau lưng, mẹ nó, chân tôi lại nhũn ra rồi.

“Lưu Uyên, bạn cũng muốn tham gia sao?” Cô gái kia nhoẻn miệng cười dịu dàng, Lưu Uyên nhẹ nhàng gạt đầu, “Ừ, tôi thích từ khi còn nhỏ.”

Từ khi còn nhỏ?

Chẳng phải trước đây cả ngày cậu chỉ thích cướp hoa tôi trồng đem cho chó ăn ư, lí nào nhanh như vậy đã thay đổi rồi.

Tôi cười lạnh, “Không cần đâu, tôi về lấy tiền.”

“Anh, anh đừng thế.”

Hắn bất chợt lộ ra ngữ khí đau thương, một đám con gái phía sau lập tức bắn ánh mắt hung tợn về phía tôi.

Tôi hơi chột dạ rồi, chẳng lẽ dáng vẻ của tôi hư hỏng lắm ư? Vì sao bọn họ đều đồng tình với em trai tôi, còn tôi chỉ có cảm hận?

“Anh.....Cậu đóng tiền thay anh, sao anh lại không biết ngượng như vậy chứ, ha ha.” Giọng nói của tôi mềm dịu đi, quả nhiên ánh mắt trách móc xung quanh cũng giảm nhẹ một tí.

Trong lòng tiếp tục mắng hắn một trăm lần, đồ chết tiệt!

Thì ra là thi vào trường này!

Chả nhẽ đầu óc hắn cũng điên như con bé Lâm Hạ kia rồi sao?

Với trình độ của hắn, đại học tốt ắt hẳn rất nhiều.

“Không sao, anh em chúng ta nào phải phân chia rạch ròi?” Hấn cười xán lạn, sau đó rút tiền trong ví ra để nộp.

“Anh em tốt mới cần phải tính toán rạch ròi.” Tôi ngần ngại, “Anh về lấy tiền.”

“Anh.” Hấn khề khề tôi một tiếng, kêu đến mức tim tôi muốn mềm cả ra.

“Thôi thế này đi, chiều nay anh rảnh thì đi mua giày trượt với em ha? Hội mua tập thể nên chất lượng không tốt lắm, cũng chưa chắc có đôi hợp với anh.”

Đúng nha đúng nha, suýt chút nữa quên bém mắt là chân tôi khá nhỏ, chỉ vừa kích cỡ bé nhất của con trai. Thường xuyên có người trách, Thường Viễn, cậu gây khó dễ à?

Thực ra tuy chỉ cao một mét bảy lăm, tôi cũng chưa đến mức đặc biệt có lỗi với đồng bào, vậy do đâu từ nhỏ đến giờ luôn bị người ta chê lùn? Đơn giản vì tôi có một thằng em cao lêu đêu đến một mét tám lăm.

Hấn chính là vật tham chiếu [4] khiến tôi vô phương ngóc đầu dậy.

“Vậy ha, buổi chiều chúng ta cùng đi mua.”

Tôi trợn mắt lườm hấn, sau đó xoay người đi mất trong nụ cười dịu dàng của hấn.

Đến chiều, quả nhiên hấn đúng giờ gọi điện nhắc.

“Anh, nhanh ra nha, em đứng trước cổng trường chờ anh.”

Tôi ừ một tiếng, sau đó ngồi trên giường mặc quần áo chậm như rùa bò.

Từ Tiểu Huy đang hăng hái chiến đấu với đám ma thú, lúc Lâm Hạ có mặt cậu ta ngoan muốn chết, còn sau lưng cô thì có cả đồng tình nhân trên mạng, suốt ngày chỉ biết lên QQ tán tỉnh, chui vào MSN nói chuyện yêu đương nhăng nhít, rảnh quá đi hà.

Đúng là đồ bại hoại.

Tôi chỉ có một cô vợ trên mạng, chính là nàng Vương Vãn chưa ngoa kia, tình yêu trên mạng thực TM [mẹ nói] tổn hao tinh thần, Từ Tiểu Huy đã gặp khủng long một lần rồi còn chưa biết hối cải. =)) chắc chỉ Lâm Hạ

Tôi leo xuống giường, ngắm nghía mình trong gương.

Tuy không bảnh như em trai nhưng tôi cũng đâu kém, các bộ phận trên mặt đầy đủ, hơn nữa ứ bị lệch.

Nam nhi mà, đẹp trai để làm gì, có tiền có quyền mới là đạo lý đúng đắn, mặc dầu tôi thiếu cả hai.....

* * *

Lúc tôi bước ra cổng trường thì đã hai giờ một phút, bây giờ đang là buổi trưa, trời nóng như thiêu đốt, ánh nắng bóng râm chiếu vào đỉnh đầu y hệt ánh mắt ác độc của một mục oán phụ.

Tôi thở dài lau lau mồ hôi.

Sao lại chọn thời điểm đáng sợ như vậy đi mua loại giày rách đó?

Từ xa đã thấy Lưu Uyên đang ngồi trên tảng đá trước cổng trường đợi tôi, hấn cúi đầu trông có vẻ đáng thương lắm.

Không sợ bóng mờng sao? Còn ngồi trên đá.

Tôi đi qua tóm lấy hấn kéo lên.

“Anh.” Hấn cười ngọt lịm, “Em còn nghĩ anh lại cho em leo cây.”

Giờn hoài, chẳng phải trước đây chỉ một lần để hấn đứng chờ ở cửa khu vui chơi đến tối thôi sao.....

Thêm một lần hồi cấp hai lừa hấn, tôi nói cùng về nhà nhưng sau đó lại cho hấn đợi trước cổng đến tận tối mịt.....

Còn có.....

Hình như tôi tệ thật.

Tôi bứt rứt cúi đầu, kéo tay hắn tiến lên phía trước.

Giống như năm nào đã từng dắt hắn đi chơi.

Bất chợt.....

Trong đầu hiện lướt qua hình ảnh Lưu Uyên hôn tôi, tôi vội vàng buông tay hắn ra.

“Anh.” Hắn khẽ gọi tôi một tiếng, tôi quay đầu lại, nụ cười của hắn dường như có chút gì đó bi ai.....

“Chuyện lần đó, anh hận em sao?”

“Tạm tạm.”

Tôi cũng tự thấy câu trả lời của mình thật quái gở.

“Em xin lỗi, em không nên ép buộc anh.”

“Ừm, quên đi, sau này chú ý là được.”

“Sau này sẽ không, lần đó do em uống rượu nên không kiềm chế được.....”

Sau đó hắn im thin thít, cứ thế lặng thinh đi đằng trước tôi.

Tôi đi phía sau hắn, cảm giác như hắn là chủ nhân còn tôi là phận nô tài, hắn là anh tôi mới là em trai.

Hắn rất cao, che hết cả ánh nắng giúp tôi.

Mới đây hắn còn lơ đãng theo tôi, cái gì cũng nghe lời tôi cả.

Hiện tại tôi theo sau hắn, vâng lời hắn răm rắp.

Phong thủy luân phiên chuyển [5] đây mà.

Hắn dẫn tôi tới một cửa hàng chuyên bán giày trượt, nói thật tôi còn không biết có nơi này tồn tại.

Những đôi giày ở đây rất đẹp, màu gì cũng có.

Thế nhưng bằng niềm yết giá đề những mấy trăm thậm chí hơn một ngàn..... Khoa trương quá đi.

Sớm biết vậy đã không tham gia cái nhóm kia.

“Lấy đôi màu trắng.” Hắn bảo nhân viên cửa hàng lấy một đôi giày trắng tinh trên quầy.

Màu trắng, hoàn hảo, tôi thích quần áo với giày dép màu nhạt, không ngờ hắn còn nhớ rõ.

“Kiểu này có số nhỏ hơn không?” Hắn đang đứng chọn kiểu dáng với nhân viên cửa hàng, trong khi tôi ngồi bất động ở khu thử giày.

“Xin hỏi là ai mang?” Người bán hàng cười hiền.

“Là anh ấy.” Hắn chỉ chỉ tôi, nụ cười trên mặt đầy vẻ cưng chiều, tựa như dành cho con chó Nhật được nuôi trong nhà.....

Tôi chợt cảm thấy khó chịu, bèn đứng lên đến chỗ khác ngồi quay lưng về phía hắn.

Nhân viên cửa hàng nhanh chóng đưa một đôi giày cho tôi thử.

Tôi mang vào, hơi lớn một tí.

“Có đôi nhỏ hơn một cỡ không?” Hắn hỏi.

“Ngại quá, hết rồi anh ơi, đây là số nhỏ nhất.”

“Vậy kiểu khác thì sao?”

“Cũng hết nốt.”

Nhân viên cửa hàng cười gượng xin lỗi, trong lòng tôi hơi bức bối, chân tôi khá nhỏ, mỗi khi mua giày rất khó tìm được cỡ thích hợp.

“Quên đi, lấy đôi này thôi.”

“Không được, giày rộng mang khó chịu lắm.” Hấn nghiêm túc khuyên nhủ.

“Anh mua giày hay cậu mua giày?!” Sao cậu có nhiều yêu cầu vô nghĩa vậy, tôi là chính chủ mà còn chưa nói gì này.....

“Anh nghe em một lần đi.” Hấn thở dài, sau đó kéo tôi ra ngoài.

Kỳ thực chỉ là không nỡ để cậu đi loay quanh cùng anh.....

Mỗi lần mua giày đều phải dạo hết một con phố, anh sợ cậu không đủ kiên nhẫn.

Vả lại làn da cậu tốt như vậy, khác hẳn với anh.

Ngốc thật, anh đây là quan tâm cậu, có lòng hảo tâm lại bị coi như một gã lòng lang dạ thú.

“Anh đừng lo, em biết vài cửa hàng cơ, khẳng định có thể mua được đôi thích hợp.” Hấn cười như muốn an ủi tôi.

“Ừ.” Tôi gật đầu.”Phải rồi, cậu nói cậu thích trượt patin, là từ khi nào vậy?”

“Cấp hai. Hồi trung học trong lớp em có người thích patin, em cũng đi theo cô bạn đó học dần.”

Người nào nhỉ, quan trọng với cậu sao.....

“Người cậu thích à?”

Hấn cười cười nhưng không chịu trả lời.

Hứ, cô gái nào có điểm phúc được em trai tôi thích vậy? Phước tu tám đời í.

“Anh, em nghe nói câu lạc bộ patin của trường đòi hỏi nghiêm khắc lắm, anh đừng nghĩ chỉ vào báo danh là có thể vượt qua một cách sơ sài, nếu cuối cùng hội sinh viên xét duyệt dưới chuẩn, họ không cấp học phần đâu.”

Đám người trong phòng giáo vụ của trường đều bại não cả sao, còn nói cái gì sinh viên tham gia hội nhóm có lợi cho việc nâng cao tổ chất?

Tôi khinh, tổ chất của tôi đủ cao rồi, cao nữa tôi thành chiến sĩ thi đua luôn ấy.

Tôi thở dài, em trai hiểu tôi thật, quả thực tôi chỉ muốn đăng ký cho có lệ.

“Đừng lo, có em giúp mà, sau này em sẽ dạy anh, kỹ thuật của em rất được.” Hấn nhếch môi cười.

Kỹ thuật..... rất được ư?

Sao tôi có cảm giác khi hấn nhe hàm răng trắng đều của hấn ra, hấn giống như..... kẻ định âm mưu quấy rối? (tình ‘sục’)

“Tối rồi, cửa hàng này lớn hơn chỗ ban nãy, nhất định có cỡ hợp với anh.”

Chúng tôi cùng nhau bước vào, hấn lại chọn vài đôi giày màu nhạt tôi thích, bảo nhân viên cửa hàng lấy số nhỏ nhất.

Tôi ngồi thử hết đôi này đến đôi khác, thật sự là nản ứ chịu nổi.

Không hợp cũng chẳng sao, đem thêm miếng lót giày là xong rồi cơ mà? Tôi nhìn đồng hồ, đã năm giờ rồi hử.

Đây không phải mua giày mà gọi là bán mạng!

Hình như nhận ra sự khó chịu của tôi, hấn chợt quỳ gối bên chân tôi.

“Anh đừng động đây, em mang giúp anh.” Hấn thản nhiên lấy giày xỏ vào chân tôi.

Nơi bị hấn chạm trúng nóng bừng như bị lửa thiêu, thậm chí trên mặt cũng nóng nữa.

Nhân viên cửa hàng nhìn tôi cười ý vị, gì hả, chúng tôi là anh em được không.

Tôi trợn mắt liếc cô ta, sau đó vỗ vỗ vai Lưu Uyên.

“Được rồi, để tự anh.....”

“Xong rồi này, anh buộc giày khó coi chết đi được.” Hấn bật cười, những ngón tay thon dài cứ lướt qua lướt lại như trình diễn ma thuật, buộc giày rất tỉ mỉ.

Được rồi, quả thực buộc đẹp hơn tôi nhiều.

“Anh đứng lên đi hai bước thử xem?”

Tôi gật đầu, nhồm người lên.

“A.....”

Tôi hét thảm một tiếng.

Trời ạ, cái này không phải loại giày bình thường, phía dưới đế có gắn bánh xe!

Tôi lại chưa từng mang thử loại này, vừa đứng lên là lập tức trượt ngã về phía trước.

Mang giày sao lại có cảm giác đạp vào hư không vậy?

Bất quá cũng có chỗ tốt là tự dừng tôi cao hẳn lên, cóc cần ngưỡng mộ hấn nữa.

Hấn cười đỡ lấy tôi, “Cẩn thận một chút.”

“Đi hai bước thử xem thoải mái không?”

“Ừ.” Rất hợp, bất quá lúc đi vẫn cảm thấy có phần hư vô, chẳng khác nào đứng trên đám mây bay bay.

Dường như đôi chân không phải của tôi, bỏ lơ điều khiển của não mà tự trượt ra xa.....

“Vậy đôi này đi.” Hấn cười với cô nhân viên, sau đó thanh toán tiền.

“Có vẻ đắt lắm.....” Tôi líu lưỡi, giày trượt sao mắc quá vậy.....

“Anh thích là tốt rồi.” Hấn kề sát bên tai tôi cười tinh quái, “Dù sao tiền này cũng không phải của em.”

“Hả?”

“Trường tặng học bổng.” Hấn thổi hơi vào tai tôi.

Hóa ra là vậy.

Học bổng dành cho sinh viên mới thì phải, nghe đồn đậu cao sẽ miễn học phí, ngược lại còn được tặng rất nhiều tiền.

Nếu nói vậy, hấn ghi danh vào trường chúng tôi cũng đâu có thiệt thòi gì.

“Anh, em học khoa Trung ngữ.” Trên đường quay về trường, hấn gợi chuyện.

Tôi xoay qua nhìn hấn, hấn cúi đầu nhìn mặt đường.

Có chút áy náy nho nhỏ, nếu hấn không nói, tôi quả thật đã quên hỏi.....

“Khoa Trung ngữ rất tốt.” Tôi nghĩ nửa ngày mới phun ra được một lời kích như vậy.

“Ừm, em rất thích. Khoa tiếng Trung nhiều người đẹp mà.”

Lòng tôi run lên.

Đúng vậy..... Người đẹp hằng hà sa số, người như hấn chắc chắn rất được hâm mộ, nói không chừng chưa tới một tháng sẽ xuất hiện cô gái tay trong tay cùng hấn ăn cơm rồi đến lớp.....

Vài năm sau nữa, bọn họ sẽ sinh ra một đứa trẻ trắng trắng mềm mềm kêu tôi là “Bác ơi, bác ơi.....”

Tieu, tự dưng tôi nghĩ mấy thứ linh tinh này làm gì.

Cùng lắm thì lúc đó tôi ôm đứa bé kia vào ngực, thương nó như đã từng thương Lưu Uyên thuở nào.

Tuy rằng nó gọi tôi là bác chứ không phải anh hai.

Làm cho tôi có chút uất ức.

Lời tác giả:

Tôi cũng uất ức.....

[1] bóng đèn = người thứ ba phá hỏng không khí hẹn hò của các cặp đôi, là kỳ đà cản mũi ==)

[2] trượt patin

[3] ý chỉ người hoa tâm, đã có gia đình nhưng vẫn ở bên ngoài lăng nhăng, thường chỉ hiện tượng hủ bại của quan chức có quyền, có vợ nhưng vẫn nuôi tình nhân, ý bản là hội sinh viên là vợ còn các hội nhóm là thê thiếp = =|||| khả năng ví von của bản rất có vấn đề, quả nhiên vắn vẹo thụ =- =

[4] vật tham chiếu = vật dùng làm tiêu chuẩn cơ bản, trong vật lí là vật dùng để xác định vật khác đứng yên hay chuyển động

[5] Phong thủy luân lưu chuyển = ý nói vận may sẽ không vĩnh viễn đi theo, chuyện tốt không phải lúc nào cũng gặp được

4. Chương 4

Hop mặt toàn nhóm vào tuần thứ ba, tôi hiếm một lần tham dự việc gì mà không đi muộn.

Trưởng nhóm “đại nhân” oai phong lẫm liệt mang giày trượt lướt cái véo vào.

Hình như hần ta tên Tề Minh.

Vài người thay phiên nhau đứng trên bục tuyên bố gần nửa ngày về mớ điều lệ nội quy, cùng với màn điểm danh tôi quan tâm nhất nhất....

Nghe nói mỗi tuần đều phải tập trung huấn luyện.

Không thể có mặt tập huấn thì bản thân phải tự giác rèn luyện.

Tốt nhất là thời thời khắc khắc đều có thứ cảm giác như đập vào hư vô khi mang giày trượt.

Tựa như patin tồn tại cùng với sinh mệnh bạn.

Tôi ngồi phía dưới buồn ngủ muốn chết, vậy mà sau đó trưởng nhóm lại xuống ‘sân khấu’, nhường cho người nọ kẻ kia tiếp tục lên phát biểu.

“Chúc mọi người một ngày tốt lành.”

Tôi cảm giác sau lưng có một trận gió lạnh vù vù thổi qua, một vùng lông tơ mạnh mẽ dựng đứng như măng mọc sau cơn mưa xuân.

“Mình là Lưu Uyên.”

Thanh âm đặc biệt như thế tôi đương nhiên biết rõ.

Nhưng mà, cậu có thể dời ánh mắt đi nơi khác một chút không, xin đừng nhếch miệng cười với tôi, hiểu chưa?

Trưởng nhóm giới thiệu người thanh niên tên Lưu Uyên này là bạn cùng lớp với cậu ta hồi cấp ba, đoạt giải quán quân trong trận chung kết patin của thành phố, khuyên nhủ mọi người nên nhìn hần học tập, lúc ban đầu luyện tập hần ngã rất nhiều lần, bị thương không đếm xuể, tinh thần can trường không sợ khổ không sợ mệt rồi cuộc cũng đem đến thành công cho hần.

Tuy rằng tôi rất hứng thú nhưng cũng không muốn nghe mấy lời qua quýt có lệ này.

Ấy thế mà lúc nghe được những gì hắn đã trải qua, đoạn từng bị ngã rất nhiều lần, trong lòng tôi nảy sinh sự khó chịu âm ỉ.

Có lẽ bởi vì chuyện lần đó, giữa tôi và hắn sinh ra bức tường ngăn trở rất lớn.

Hoặc nói là, khoảng cách.

Những năm gần đây tôi chưa từng để tâm đến hắn, quà sinh nhật hắn kí gửi tới đều được tôi trả về nguyên vẹn.

Đường như tôi rất tuyệt tình.

Nhưng mà..... Thăng ranh con kia từ nhỏ đã có tật xấu gọi là được một tác lại muốn tiến một thước.

Nếu tôi tặng hắn sắc mặt hòa nhã, chẳng phải hắn sẽ leo lên đầu tôi luôn ư?

Sau khi kết thúc buổi gặp mặt, tôi vừa ra cửa hắn liền đuổi theo.

“Anh, nhìn anh rất phiền não?”

“Đúng vậy, cậu làm anh phiền não chứ đâu.”

Hắn yên lặng một hồi rồi đột nhiên nói, “Anh, mẹ nói chúng ta nên cùng thuê phòng bên ngoài ở, em đã tìm xong rồi, chỉ chờ anh đồng ý.”

“Vì sao anh phải thuê phòng trọ? Ký túc xá tốt lắm.”

“Nếu hai người cùng thuê có thể không cần giao tiền trọ, tiền trọ ở ký túc đắt lắm.”

Vì sao đó giờ tôi chưa thấy hắn cần kiệm chăm lo việc gia đình như thế.

Mua loại giày trượt rách kia tốn đến những mấy trăm, mày cũng không nhăn lấy một lần.

“Cậu muốn thì tự thuê, anh ở ký túc được rồi.”

“Nhưng ở bên ngoài tự do hơn.”

“Anh không thích tự do, bị ép buộc quen rồi, đột ngột được tự do anh sợ sẽ không khống chế được mà đi nhảy lầu.” =))

“Nhưng mà chúng ta có thể cài đặt băng rộng.” [1]

“Anh.....”

Ặc? Băng rộng.....

Nhắc tới tôi vẫn còn phần nộ, mạng trường chúng tôi siêu tệ hại, gửi mail và tập tin đính kèm cả buổi cũng không xong, vậy nên đừng nói đến việc chơi game.

Lần trước lúc chơi game online, cũng chính là ngày tôi và Phương Phương kết hôn, internet bỗng chốc yếu ngoài dự đoán, chúng tôi vốn đang ngọt ngào thoả cái đứt phụt mạng.....

Quả nhiên, thím bảy dì tám của cô ta càn quét cả thế giới mạng tôi là đồ đàn ông bạc tình, chứ tôi không có nhân phẩm.

Chờ tôi vất vả lắm mới lết vào được, lại nhìn thấy toàn bộ phần hộp thư chỉ có một câu “Phương Phương, chờ chúng tớ, chúng tớ nhất định đào mười tám phần mộ tổ tiên nhà hắn lên.....”

Tôi thở dài, kêu một tiếng vợ à, vừa muốn giải thích là do rớt mạng chứ không phải tôi cố ý đào hôn, kết quả, mạng trường lại thật “nể mặt” mà lần nữa đứt đoạn!

Khi ấy tôi bức bối đến mức muốn đập nát máy tính.

Đường truyền cứ trong tình trạng như thế nhưng mỗi tháng đều thu tiền mạng.

Chơi game giết quái vật bị quái vật cắn chết, đừng nói đến việc tham gia đội hình chiến đấu, rồi PK [2] nè, chiếm đoạt thành trì nè.

[2] PK = viết tắt của Personal Killing, ám chỉ hành động khi game thủ ra tay sát hại trước đối với người chơi khác trong game online và từ này không dùng cho các trường hợp tự vệ. Xem thêm ở đây

BBS [3] trường tôi từng lưu hành một câu chuyện cười châm biếm.

[3] BBS = viết tắt của Bulletin Board System = Bảng thông báo hệ thống, là bảng Thế giới, Bang phái...

Một con bướm bỏ nhào vào mạng nhện, con nhện vốn muốn ăn nó lại bất chợt nghe nó nói, “Ai da, là đồng môn nha.”

Con nhện kinh ngạc hỏi, “Sao ấy biết?”

Con bướm cười quỷ quyệt, “Cứ nhìn cái mạng èo uột của đấng ấy là biết ngay.”

Internet không tốt thật sự là chuyện vô cùng đau khổ.

“Anh, cân nhắc chút đi, mẹ nói chúng ta cùng sống sẽ tiện cho việc chăm sóc lẫn nhau.”

“Ừm ừm.”

Tôi vẫn đang suy nghĩ.

Cài đặt băng rộng internet tuyệt vời lắm, nhưng mà.....

Chẳng lẽ tôi chỉ vì internet mà hy sinh bản thân? Vì internet mà chấp nhận sống chung với thằng em nguy hiểm này? Vì internet mà phải nghe hấn sai bảo?

Chẳng lẽ tôi chả có khí phách đến vậy ư?

“Được rồi. Lúc nào thì dọn tới?”

Hấn cười vui vẻ, “Chỉ cần anh tán thành, hôm một tháng năm được nghỉ thì chuyển đến.”

“Tốt.”

Tôi nghiêm túc gật đầu.

Dù sao trước đây đã cùng hấn lớn lên, ngoại trừ lần say rượu ngoài ý muốn đó, cũng không phát sinh chuyện đáng sợ nào khác.

Hơn nữa, nếu mẹ cho phép chúng tôi sống với nhau, tin rằng hấn cũng không dám xằng bậy.

Lui lại một bước thôi, kỳ thật tôi cảm thấy mình với hấn..... không bất hòa thật là tốt.

Tuy rằng không phải anh em ruột.

Nhưng trên hộ khẩu tên chúng tôi vẫn chung một nhà mà, hấn cũng gọi tôi là anh nhiều năm như vậy.

* * *

Đêm hai mươi chín, tôi đúng hạn thu dọn hành lý trong ký túc, Từ Tiểu Huy tiếp tục tán gẫu với đám tình nhân trên mạng của cậu ta, bỗng dưng điện thoại bàn trong phòng vang lên.

Tôi thở hắt hắt tiếp điện, thì ra là Lâm Hạ.

“Từ Tiểu Huy có đó không?”

Cậu ta vội vàng nháy mắt ra hiệu với tôi, nói không có không có.

“Không.”

“Giúp tôi chuyển lời, nếu trong mười phút nữa hấn không xuống dưới gặp tôi, tôi sẽ bảo anh tôi giải phẫu hấn.”

Lông tơ sau lưng tôi dựng đứng, anh cô ta hình như học khoa y.....

Tôi có một nỗi kính nể bẩm sinh đối với người học y, loại tập quán này đến từ chính mẹ tôi, một bác sĩ khoa nhi dịu dàng đến đáng sợ.

Tôi treo điện thoại, sau đó truyền đạt lại cho Từ Tiểu Huy.

“Hạ Hạ của cậu nói, nếu mười phút nữa cậu không xuống dưới, anh cô ấy sẽ đến giải phẫu cậu.”

Nói xong tôi còn làm thêm động tác bẻ răng rắc.

Từ Tiểu Huy đau đớn.

“Thường Viễn, cậu nói thử xem, lỡ cô ấy muốn chia tay thì tớ nên làm gì?”

Nếu cô ta chia tay với cậu? Há há, đây thật sự là việc rất tuyệt.

“Vì sao muốn chia tay? Không phải hai người đang thăm thiết lắm sao?”

Mặt Từ Tiểu Huy càng khó coi hơn.

“Tớ thật sự không ngờ cô vợ thứ bảy tớ cưới trong game là bạn thân của Lâm Hạ! Cô ấy hỏi tớ có bạn gái chưa, tớ nói chưa, còn tặng thêm một ‘bãi’ lời thoại siêu buồn nôn, tớ nằm mơ cũng không nghĩ rằng lúc ấy Lâm Hạ đứng phía sau cô ấy cười âm hiểm!”

Tôi thở dài, không làm việc thiện với lòng không sợ quỷ gõ cửa, cả ngày Từ Tiểu Huy ở sau lưng Lâm Hạ lên mạng yêu đương vụng trộm, hiện tại tốt rồi, ác quỷ thân chinh tìm tới cửa?

“Tớ nói cậu đáng nhá, có người yêu tuyệt như Lâm Hạ còn lên mạng trêu hoa ghẹo nguyệt, kết quả thì sao? Hái hoa bị đâm vào tay rồi?” Đối với phẩm hạnh của cậu ta tôi căm thù tận xương tủy, chẳng phải chỉ là lớn lên có khuôn mặt không xấu thôi ư, tư tưởng đạo đức sao lại đòi bại như thế.....

“Đúng rồi, Lâm Hạ không biết cậu chơi game, sao cô ta biết người đó là cậu?”

“Ày da, trong game tớ chỉ dùng duy nhất một cái tên vạn năm không đổi, là Phương Phương.”

Í, Phương Phương? Vì sao nghe quen tai vậy nha.....

“Tớ đạt được level rất cao trong QQ âm tốc, từng để cô ấy chơi vài ngày..... Cho nên Hạ Hạ biết tên của tớ, mặt mã cũng biết nốt.....”

Từ Tiểu Huy cúi đầu trông có vẻ rất hối hận, mang giày xong liền ra ngoài, lúc tới cửa thành linh quay đầu lại cười âm ỉ.

“Người anh em, nhất xác giúp tớ đi.”

Tôi vẫn đang ngăn người tại chỗ, Phương Phương..... Viên Viên?

Không phải chứ, vợ cũ của tôi hả, cô nàng hung dữ Phương Phương, người từng nói mình chỉ thích phụ nữ.....

Hóa ra là con bé Lâm Hạ đó?

Bình thường nghiêm túc hết như Từ Hi thái hậu, ở trên mạng lại là thím bảy dì tám mắng người đến thiên địa thất sắc nhật nguyệt vô quang [4].....

[4] trời đất ‘mất màu’ mặt trời mặt trăng không còn ánh sáng

Trước kia tôi từng suy nghĩ về Lâm Hạ nha.

Hiện tại, sau khi biết cô ta là Phương Phương thì.....

Ý nghĩ của tôi càng tiến thêm một bước!

Thật tốt quá, tôi chán ghét người đẹp lạnh lùng, tôi thích mỹ nhân băng giá nhưng luôn che giấu trái tim lửa nóng của mình.

Con gái mạnh mẽ là nàng công chúa trong mơ của tôi.

Bề ngoài lạnh lùng nội tâm mãnh liệt quả thực là hình mẫu lý tưởng với tôi nha.

Chia tay đi chia tay đi, chia tay để tôi nhân cơ hội khoét tường. [5]

[5] dùng thủ đoạn bất chính cướp người yêu của bạn bè.

Tôi ra chỗ cửa sổ quan sát, nhìn thấy Từ Tiểu Huy ủ rũ giải thích cái chi đó với Lâm Hạ, trong khi cô vẫn mặt không đổi sắc đứng nghe.

Sau đó môi Lâm Hạ hơi hé ra, “Chia tay thôi.”

Hình dạng miệng rõ ràng là nói mấy chữ này.

Tâm tình của tôi lập tức tốt lên.

Sáng sớm hôm sau, tôi không thèm nhìn đôi mắt gấu mèo của Từ Tiểu Huy đã kéo hành lý ra khỏi cửa.

Em trai đang chờ ở ngoài, nhìn thấy tôi thì khe khẽ cười, sau đó giúp tôi cầm hành lý.

“Không phải nói một tháng năm sao? Hôm nay đã vội vã đến chỗ em ở nha.” Hắn cười có chút sâu xa.

Bởi vì tôi không muốn đứng chung dưới một mái hiên với Từ Tiểu Huy, tình hữu nghị cách mạng ba năm của tôi với cậu ta phải vì con gái mà ngâm nước nóng thôi. [6]

[6] kế hoạch thất bại, hiện tại chuyên chỉ loại chuyện phức tạp, phần lớn đã hoàn thành chỉ còn phần mấu chốt, nhưng phần mấu chốt không thể xong, sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ

Anh em như tay chân phụ nữ như quần áo, cho dù tàn tật tôi cũng muốn mặc quần áo không phải sao.

Sau khi đặt chân tới căn phòng hán thuê, tôi đánh giá trái phải một phen.

Phòng khách thoáng đãng, phòng ngủ hình như cũng lớn lắm nha.

Cụ thể thì không nhìn, miễn cho tôi giống bà lão Lưu lúc bước vào Đại quan viên. [7]

Tôi ngồi trên sofa mở TV xem, Lưu Uyên đem đến một mâm hoa quả.

“Anh, anh có chuyện vui à?”

Tôi nghĩ cũng chưa nghĩ kĩ đã thốt ra, “Giúp cậu tìm chị dâu.....”

Sau khi lời bay khỏi mồm tôi lập tức thấy hối hận.

Hắn nhìn chằm chằm vào tôi, khiến tôi nổi cả tảng da gà sau lưng.

Kỳ thật.....

Trước khi hắn tìm được người yêu, tôi sẽ không tìm bạn gái.

Lâu thật lâu trước kia tôi từng nghĩ như vậy.

Điều kiện hắn ưu tú hơn tôi, cho nên con gái tốt hẳn nhiên phải chọn hắn trước, về phần tôi.....

Tìm một người có thể sống hết cả đời cũng không tôi.

Dù sao tôi không cao không đẹp lại không tiền không quyền.

“Ồ? Anh mến người nào à?” Hắn đột nhiên cười sáng lạn, “Ai vinh hạnh như vậy?”

“Ặc..... Trưởng ban chấp hành khoa anh.....” Tôi nuốt nuốt nước miếng, bị hắn nhìn chòng chọc như thế nói chuyện cũng thấy khó khăn.

“Lâm Hạ?”

Sao hắn biết? Mà cũng phải, Lâm Hạ là nữ trưởng ban duy nhất hiện giờ của đại học chúng tôi, rất nổi tiếng.

Hắn biết cũng không có gì lạ.

Tôi gật gật đầu.

“Chị ấy rất xuất sắc.” Lưu Uyên nhếch khóe miệng cười. “Lúc em nhập học cũng đã nghe nói về vị tiền bối này.”

“Cơ mà..... Không phải chị ấy có người yêu rồi sao?”

“Chia tay.....”

“Cho nên anh định theo đuổi chị ấy?” Lưu Uyên cười cười, đưa cho tôi một cốc nước.

Tôi nắm chặt áo mà uống nước, chung quy ở cùng một nơi với hắn tôi luôn cảm thấy có một cỗ áp lực vô hình nha.

“Anh..... Anh định theo đuổi cô ấy, thế nhưng xác suất thành công rất thấp.” Tôi cúi đầu tiu nghỉu.

Hắn đến ngồi bên cạnh tôi, “Không sao đâu, không cố gắng thì làm sao đạt được?”

“Ừm, đúng thế.” Tôi ngẩng đầu lên cười, “Cậu nói đúng, dù thế nào cũng phải nỗ lực vì bản thân một lần.”

“Bất quá anh nên چرا cắm cô ấy thế nào đây?”

“Chi bằng em giúp anh, vấn đề này em tương đối có kinh nghiệm.”

Tay cầm cốc của tôi run rẩy.

Kinh nghiệm của hắn phong phú, không biết đã cắm چرا bao nhiêu cô gái rồi, đáng vẻ lại không giống tôi, rất nhiều nữ sinh chỉ xem tôi như bạn thân, hỏi các cô vì sao không thích, các cô đều nói tính tình tôi quá tệ, không hiểu cái gì gọi là đem lại niềm vui cho con gái.....

Thời trung học tôi từng trải qua mối tình đầu.

Kết quả..... Có một lần đi cùng bạn gái đến tiệm quà lưu niệm, cô bé muốn mua gấu bông nên tôi đứng bên cạnh chờ.

Sau khi nhòm thấy cô bé thay đổi đủ ba màu, tôi rút cuộc nhìn không được hỏi “Cậu có thể nhanh lên không, tớ còn muốn về nhà, em tớ đang đợi.”

Rồi thì cô bé ném cho tôi một cái lườm toàn tròng trắng, “Vạy chạy về nhà nói yêu thương với em cậu cho rồi.”

Tôi không thể dễ dàng con gái, cho nên tới giờ không có người yêu cũng là chuyện đương nhiên.

Không giống Lưu Uyên, nhân duyên của hắn với con gái tốt lắm.

Trước kia khi tôi còn ở nhà, thường xuyên có mấy cô nàng gọi điện cho hắn, lúc hắn trò chuyện cũng rất điềm đạm khiêm nhường, chẳng giống tôi, tính tình nóng nảy kiêu căng không được, luôn hung hãn dọa người ta chạy biến.

Tôi thở dài, vỗ vỗ vai Lưu Uyên.

“Được rồi, cậu giúp anh đi, bước đầu tiên, đêm nay viết một bức thư tình.”

Hắn cười có phần khinh bỉ, “Thế kỷ nào rồi còn người dùng thư tình?”

Tôi ngượng ngùng rút bàn tay đang khoác lên vai hắn, tôi chưa từng chủ động theo đuổi con gái, cho nên lần đầu tiên khó tránh khỏi có chút kích động.....

Cậu có cần cười nhạo tôi rõ ràng vậy không?

Con gái bên cạnh cậu không ít, lại thường xuyên nhận được thư tình, hiển nhiên không hiểu cảm nhận của tôi rồi.....

“Được rồi, em làm quân sư cho anh, anh muốn viết thế nào?” Bỗng nhiên Lưu Uyên thở dài, sau đó với lấy laptop.

Hình như là cái để trong nhà, hắn được mang đến trường học?

Lúc trước khi tôi muốn cầm đi đã bị mẹ mắng một hồi, quả nhiên bọn họ bắt công.....

“Dùng laptop viết ư?” Tôi ngấm ngĩa “bé” laptop kia một cái.

“Nếu không thì sao giờ? Nhìn đám chữ viết như bạch tuộc trong thư tình của anh, người ta sẽ muốn xem hử?” Thanh âm Lưu Uyên trở lạnh.

“Được rồi..... Vậy, anh lên mạng tìm chút ý tưởng.....”

“Tôi hôm qua tôi nhờ một con muỗi bay đi tìm bạn, thay tôi nói tôi nhớ bạn xiết bao, cũng thỉnh cầu nó giúp tôi hôn bạn, vì hiện tại tôi không thể tiếp cận bạn! Nó sẽ nói cho bạn tôi nghĩ đến bạn nhiều thế nào! Bạn hỏi tôi yêu bạn có sâu đậm không? Vết chích lớn đại diện cho trái tim của tôi!” =))

Cái này quá ghê tởm..... Con gái nhất định ghét muỗi càng ghét bị chích hơn.

“Đôi mắt của bạn chớp một cái, tôi sẽ chết, đôi mắt của bạn nháy cái nữa, tôi lập tức hồi sinh, đôi mắt của bạn chớp tới chớp lui, tôi sẽ chết đi sống lại.”

Cái này không thích hợp, ánh mắt Lâm Hạ không có lực sát thương lớn như vậy, nhưng tổn thương do giá rét thật ra là có.

Hắn nên đổi thành, ánh mắt của bạn chớp một chút, tôi lập tức đông lạnh, ánh mắt của bạn nháy cái nữa, tôi tức khắc hòa tan, ánh mắt của bạn chớp tới chớp lui, tôi sẽ đông lạnh rồi hòa tan..... =))

“Anh là đồ ngốc à?”

Thanh âm trầm thấp bất ngờ vang lên bên tai tôi, tôi dừng đánh máy, quay đầu lại nghi hoặc nhìn hắn.

“Anh viết mấy thứ linh tinh gì vậy? Muỗi, đông lạnh hòa tan, cũng không phải con nít ba tuổi viết cho chị gái, anh không cảm thấy quá ngây thơ hử?”

Thái độ của hắn sao lại hung ác như vậy.....

“Em giúp anh viết.” Hắn lãnh đạm liếc tôi một cái, sau đó từ đằng sau vòng qua nhót tôi sâu vào ngực, tay xuyên qua nách tôi bắt đầu nghiêm túc đánh máy.

Tư thế mờ ám kiểu này làm tôi hơi khó chịu.

Tuy rằng biết hắn vô tình, nhưng mà, tôi cảm thấy hô hấp mình bắt đầu gay go rồi.....

“Lưu Uyên, để anh tự viết đi, như vậy mới có thành ý.” Tôi nhẹ nhàng động a động thân thể, không dám giãy giụa.

Hắn lại càng ôm chặt hơn, nét mặt vẫn lạnh lạnh như trước, “Với trình độ viết văn chỉ được không điểm của anh thì coi như tiêu.”

Hơi thở của hắn nhẹ nhàng phớt qua lỗ tai tôi, nóng nóng ngứa ngứa, không khỏi làm tôi run rẩy.

Tôi len lén lù thân thể ra sau một tí, tìm tư thế thoải mái dựa vào ngực hắn.....

Hình như hắn không phát hiện, vẫn đang chuyên tâm đánh máy.

Tôi thở ra một ngụm, nhẹ nhàng dựa vào hắn, cảm giác hơi thở ấm áp của hắn phảng phất bên tai tôi, lòng tôi rất khổ sở.

Có lẽ chỉ thế này tôi mới có thể gần gũi hắn.

Cả đời cứ vụng trộm như vậy, ở một góc nhỏ hắn không phát hiện.

Lời tác giả:

Sao lại bắt đầu sống chung

Ai da..... Thành thật mà nói, truyện này ảm áp nha V_V

[cont]

[1] băng rộng: Trong các mạng cục bộ, đây là một phương pháp truyền thông tín hiệu tương tự (tỷ biến) được đặt trưng bởi dải tần rộng. Tín hiệu này thường được tách chia ra hoặc truyền dẫn (multiplex) để cung cấp cho các đường truyền thông đa kênh. Vì các tín hiệu của máy tính là loại tín hiệu số, nên chúng phải được chuyển đổi bằng một quá trình gọi là biến điệu (modulation) trước khi chúng được truyền qua

mạng tín hiệu tương tự. Một modem sẽ thực hiện nhiệm vụ đó. Hệ thống dải rộng dùng phương pháp truyền tương tự. Vì máy tính là thiết bị số, nên yêu cầu phải có các thiết bị giống như modem ở cả hai đầu cáp truyền để chuyển đổi tín hiệu từ số thành tương tự hoặc ngược lại. Truyền thông dải rộng có thể mở rộng cự ly khá xa và hoạt động ở tốc độ rất cao. Mạng dải rộng cũng giống như mạng truyền hình cáp, có thể truyền hai hoặc nhiều kênh cùng một lúc (các kênh khác nhau về tần số). Do đó mạng truyền thông dải rộng có thể thực hiện truyền cả dữ liệu lẫn tiếng.

[5] khoét tường = nghĩa cơ bản là tổn thương người khác. Hiện nay dùng ý chỉ vì ích lợi bản thân mà không từ thủ đoạn cướp nhân viên, kỹ thuật của đối phương, ngoài ra cũng chỉ dùng thủ đoạn bất chính cướp đi người yêu của bạn bè.

[6] ngâm nước nóng = (nghĩa đen) thực phẩm ngâm trong nước thời gian dài không thể ăn; (nghĩa bóng) kế hoạch thất bại, hiện tại chuyên chỉ loại chuyện phức tạp, phần lớn đã hoàn thành chỉ còn phần mấu chốt, nhưng phần mấu chốt không thể xong, sẽ kiểm củi ba năm thiêu một giờ, chỉ trả giá rất nhiều mà không có thu hoạch

[7] bà lão Lưu bước vào Đại quan viên là một chi tiết trong “Hồng Lâu Mộng”, mình chưa coi nên không biết nó như thế nào T____T

~*đại quan viên rất đẹp

5. Chương 5

Lưu Uyên viết bức thư tình kia dễ phải đến mấy giờ liền, tôi hơi buồn ngủ nên sau đó cứ thế đánh giấc trong lòng hẩn.

Mơ mơ màng màng dường như có cảm giác bị ai đó bế lên, nhẹ nhàng đặt vào giường, rồi bên tai có thanh âm rì rầm rì rầm.

“Đồ ngốc.”

“Anh thật đáng yêu.”

Nói cùng lúc cả ngu ngốc rồi đáng yêu, không biết là đang khen hay mắng nữa.

Lúc tỉnh lại vào ngày hôm sau, em trai đã sắp chuẩn bị xong bữa sáng, tôi xoa a xoa mắt đi rửa mặt đánh răng, lúc này mới phát hiện trong phòng vệ sinh có một cái bồn tắm siêu lớn.

Ngày hôm qua cũng chưa kịp quan sát.

Vươn dài đầu ra ngắm trái nghĩa phải, dường như chỉ có một phòng ngủ thôi nha?

Vậy tối qua hẩn ngủ ở đâu ta?

Tắm mền bông trên sofa nói cho tôi đáp án.

Tôi thấp thỏm ngồi trước bàn ăn bữa sáng, đối diện với gương mặt không xúc cảm của em trai.

“Khụ.....”

Không để ý tới tôi.

“Khụ khụ.....”

Vẫn không để ý.

“Lưu Uyên à.”

“Hửm?”

“Anh nghĩ nên mời cô ấy đi ăn, cậu gợi ý nơi nào mới tốt đây.....”

Hẩn lạnh lùng cười, “KFC đi, chẳng phải anh rất thích thứ thực phẩm rác rưởi đó sao?”

“Hình như cô ấy không thích ăn mấy thứ dầu mỡ.....”

“Vào quán ăn vặt lẻ đường đi.”

“Anh muốn mời cô ấy ăn cơm Tây.....”

Động tác uống sữa của hắn tạm ngưng một chút, sau đó khoe miệng nhếch lên tỏ ý cười khinh bỉ.

“Anh có nhiều tiền như vậy à?”

“Cho anh mượn tạm chút đi.” Tôi lo sợ cúi thấp đầu, không biết hắn sẽ dùng loại lời cay nghiệt nào châm chọc tôi tiếp nữa.

“Chi bằng anh mời chị ấy ăn lẩu đi.” Lưu Uyên thở dài, rút năm trăm trong ví ra đưa cho tôi, “Ngày nghỉ em làm gia sư có kiếm được ít tiền, anh cầm trước đi.”

Tôi nhận lấy cọc tiền kia mà tay run run.

Hắn đi làm gia sư? Chẳng biết có phải rất vất vả hay không.

“Cậu giữ đi, anh không muốn lấy tiền của em trai đi tán tỉnh con gái.”

“A, hiện tại biết kiêu ngạo? Em nghĩ anh vì chị ấy có làm trâu làm ngựa cũng nguyện ý, thì ra cũng còn chút tiền đồ ha, anh hai.”

Thế rồi hắn xoay người đi mất.

Tôi ngồi tại chỗ mà trong lòng nguội lạnh.

Phải, tôi không tiền đồ, nên cậu vẫn luôn khinh thường tôi đúng không.

Có đôi khi tôi sẽ mơ một giấc mộng rất kỳ lạ, mơ cậu hôn tôi.....

Kỳ thật bản thân tôi cũng tự xem thường mình.

Quả nhiên ngu như heo.

Tôi cười tự giễu, lẳng lặng gom bát đĩa trên bàn đem vào bếp rửa sạch.

Hắn ngồi trên sofa xem TV, gương mặt vẫn buốt giá như cũ.

Tôi chui vào phòng ngủ, mở di động ra gửi tin nhắn cho Lâm Hạ.

“Có rảnh không người đẹp? Cùng đi ăn cơm nha.”

“Thật có lỗi quá anh chàng đẹp trai, tôi có hẹn rồi.”

“Không sao không sao, vậy hôm khác.”

Tôi buồn chán quá đi, hơn nữa còn không có máy tính chơi game, đành phải quay về giường ngủ thêm chốc nữa.

Sau đó lại bị gió lạnh thổi cho tỉnh, chán bị tôi đá bay xuống giường, cửa sổ cũng mở toang, tôi rút khăn giấy bên cạnh chùi a chùi nước mũi, quả nhiên đã cảm lạnh.

Lưu Uyên vẫn còn chúi mũi xem TV, trận NBA có vẻ đang ở giai đoạn gay cấn nhất.

“Lưu Uyên, đêm nay ăn gì?”

“Trong đầu anh cả ngày chỉ biết nghĩ đến mấy việc ăn ngủ gái gú thôi sao?” Hắn lãnh đạm đảo mắt qua liếc tôi.

Tôi xoay người không thèm để ý hắn, tự lê thân xuống phòng bếp nấu mì.

Thực sắc tính dã [1], Khổng Tử từng nói như thế đó, tôi chả phải thần tiên sao có thể không ăn không ngủ không nghĩ đến phụ nữ.

[1] nhân sinh không ai thoát khỏi ăn uống và ***

Thầm mắng tên Lưu Uyên vô lại kia một lát để tự an ủi mình, tôi đập hai quả trứng cho vào nước nấu mì.

Hình như hán thích ăn trứng gà thì phải.

Sau khi chuẩn bị tươm tất xong, tôi bưng tô mì nóng hôi hổi để lên bàn, định buông đũa xuống.

Hán trợn trắng liếc tôi một cái, “Anh ăn một mình đi, em ra ngoài ăn.”

Cứ thế mặc áo khoác đi mất dạng.

Tôi trợn mắt liếc cánh cửa đã đóng im lìm, ném đôi đũa trong tay xuống gầm bàn, sau đó xoay người đến phòng bếp mang một tô khác lên.

Không ăn thì quên đi, uống công tôi có lòng nấu cho cậu trước.

Cậu là cái đồ Lão phật gia [2] khó lòng hầu hạ, đáng tiếc anh đây cóc phải thái giám của cậu.

Mẹ nó, cậu không ăn hả, một mình tôi xơi hết hai tô luôn.

Hậm hực tổng sạch hai tô mì vào bụng, tôi có cảm giác dạ dày mình bắt đầu có dấu hiệu “sông cuộn biển gầm” [3] nha.

[3] đồ ăn bắt đầu lộn tung phèo trong bụng =))

Tôi thật sự no đến căng phồng bụng rồi.....

Ôi tưởng chết tôi mất!

Dạ dày khó chịu quá đi, tôi thăm nghĩ nên xuống lầu đi dạo một lúc, ấy vậy mà bên ngoài đang lát phát mưa rơi.

Đảo lộn cả cái tử một phen, cuối cùng tôi cũng tìm được cái ô khá lớn.

Thằng nhóc Lưu Uyên này thật là, sao lại dùng loại ô đen thui của gián điệp trong chiến tranh kháng Nhật vậy nè.....

Vừa bung ô ra che, trên đỉnh đầu hệt như có cụm mây đen nghịt dày đặc đè lên, tâm tình cũng theo đó mà trở nên hết sức nặng nề.

Dường như mưa lớn hơn rồi, tôi vội vội vàng vàng đóng cửa lao xuống lầu.

Tăng nhanh tốc độ, ống quần cũng đã ẩm ướt hết cả, mưa ngày càng nặng hạt hơn, lúc này tôi mới phát hiện chiếc dù đen sì kia thiệt là tiện lợi.

Dưới lầu chỉ toàn mấy quán ăn vặt, thằng nhóc Lưu Uyên kia rốt cuộc đã đi đâu?

Đang cân nhắc có nên đến trạm xe bus gần đó tìm thử không, có khi thằng bé đang trú mưa ở đấy.....

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một chiếc xe màu trắng.

Nơi chúng tôi ở không có bãi đỗ xe, chiếc xe này có lẽ chờ người về.

Tôi nhích nhích qua bên cạnh một tí đứng sau đèn đường, miễn để con xe kia vút nhanh qua tạt nước bắn cả quần.

Vừa định cúi đầu đi bỗng tôi nghe được một thanh âm rất đỗi quen thuộc.

“Hai người về trước đi.” Nụ cười của Lưu Uyên rất dịu dàng.

Ngồi ở chỗ ghế lái là một anh chàng cực kì điển trai, gương mặt tràn đầy vẻ tươi cười ôn hòa, ánh mắt nhìn em trai tôi hệt như đang nhìn chính em trai anh ta.

Lòng tôi hơi khó chịu nha.

Kính xe rất nhanh đã đóng kín, Lâm Hạ lại mở cửa ra đưa ô cho hán che mưa.

“Lưu Uyên, hôm nay cảm ơn cậu nhé.”

“Đừng khách khí.”

“Chi bằng cậu nói với Thường Viễn đi.”

“Em nghĩ nên là chị tự mình từ chối anh ấy đi, như vậy anh ấy mới chịu hết hy vọng.”

“Được rồi, cảm ơn.”

Dứt lời, Lâm Hạ nhét ô vào tay hần rồi chui vào trong xe.

Chẳng biết có phải do mưa lớn hơn hay không.

Trong khoảnh khắc tôi cảm thấy chung quanh mình như có một vùng khí lạnh bao bọc, cái lạnh tàn nhẫn xuyên thấu qua làn da tiến vào đến tận xương cốt.

Tôi miễn cưỡng đứng chôn chân tại chỗ rất lâu, sau khi nhìn thấy đèn sáng trên lầu mới yên lặng trở về.

* * *

Lúc vừa bước vào nhà, tôi nghe thấy tiếng nước rào rạt trong phòng tắm, hẳn là hần đang tắm rửa.

Tôi đặt ô ở cạnh cửa và thay dép lê dùng trong nhà, ống quần ướt đầm dán lên đùi vô cùng khó chịu.

Tôi đến phòng ngủ định tìm một cái quần sạch sẽ để thay, nhưng nghĩ lại dù sao lát nữa gột rửa cũng sẽ cởi ra, chi bằng trực tiếp lấy áo ngủ cho rồi.

Ngồi ở phòng đợi một hồi mà hần vẫn chưa kì cọ ngâm mình xong, tôi không mấy kiên nhẫn đi qua đá một cước vào cửa phòng tắm.

“Cậu nhanh lên coi! Rửa thịt heo cũng không cần lâu như vậy chứ.”

Tiếng nước bên trong nhảy mất im bật.

Tôi dự cảm có điều chi không ổn, vừa định nhanh chân chạy thì cánh cửa thành linh bật ra, tôi bị một đôi tay rắn rỏi kéo tuột vào.

Trần nhà xoay tròn xoay xoay tròn trong mắt, tôi choáng váng hết cả mặt mày, đột nhiên trông thấy đôi mắt đầy tà ác gần trong gang tấc.

“Anh vội sao? Vậy tắm chung với em.”

Chờ đến lúc tôi phản ứng được thì đã bị hần ném vào bồn tắm.

Tôi đập nước bình bịch hai lần, vịn vào cạnh bồn cấp tốc thở hổn hển.

Thằng oắt con này làm gì vậy hả, không phải tôi chỉ nói mỗi câu rửa thịt heo thôi ư, hần mắng tôi là lợn bộ ít lắm chắc?

“Mới đi đâu về mà quần ướt như vậy?” Hần nhú nhú mày lạnh lẽo nhìn tôi.

“Anh tắm bộ.”

“Tắm bộ? Mưa lớn như vậy có cái quái gì mà anh muốn tắm bộ.”

“Anh thích đi dạo chậm chậm dưới mưa, liên quan cái rắm gì tới cậu.” Tôi trợn mắt trừng hần, vừa định đứng lên lại bị hần ép trở về.

Thân thể chìm trong nước lại còn bị hần đè nặng, tôi cảm thấy hô hấp mình bắt đầu khó khăn rồi.

Tôi muốn đẩy hần ra, lại phát hiện tay mình chạm vào một mảng da trắng mịn.....

Tôi kháo ~ hiện tại tôi mới nhớ toàn thân hần đang trần như nhộng.....

Tôi quả nhiên quá ngu ngốc, chỉ lo đấu võ mồm mà quên rằng hần đang ***.

“Được rồi, cậu tắm tiếp đi, tắm đến ngày mai anh cũng không dám ý kiến, cùng lắm thì anh nhường cậu, đêm nay không tắm vậy, cậu đứng lên trước đã, nè nè..... Lưu Uyên?”

Trông thấy ánh nhìn cháy bỏng của hần, tôi hoảng sợ đánh thót một cái vội vã vươn tay đẩy đẩy hần, thế nhưng lại tiếp tục bị hần ghì cứng lại.

Nước trong bồn sau khi bị cả hai ‘lội qua lội lại’ nửa ngày đã sắp lạnh.

Tôi liều mạng giãy giụa, thân thể vẫn bị giam chặt trong ***g ngực hắn, tránh đến né đi làm tôi uống phải mấy ngụm nước, tư thế lại càng thêm ám muội.

“Lưu Uyên, buông anh hai ra.” Tôi trở nên nghiêm túc hẳn lên, dùng từ anh này hòng áp chế hắn.

“Anh hai? Ha hả, không ai bắt anh làm anh, anh cũng sẽ xem em là em trai chẳng phải sao?” Hắn nhìn chằm chằm vào tôi, nét mặt bi thương làm lòng tôi cũng khó chịu theo.

“Không phải như thế, anh vẫn rất quan tâm cậu.....”

“Đúng vậy, đã hơn một năm, không tiếp điện thoại, không có tin tức, quà sinh nhật trả về toàn bộ, lễ mừng năm mới ở nhà hai ngày đã chuồn mất, anh rất quan tâm em ha.” Dứt lời, hắn bật cười lại gần cắn cắn vành tai tôi.

Toàn thân tôi run lên, hai tay để ở trước ngực dùng sức đẩy hắn, nhưng mà hắn rắn chắc như tường thành đến nỗi đẩy nửa ngày cũng không chút sụt mẻ.....

Tôi lập tức sinh ra chút sợ hãi, bởi cánh tay hắn ôm eo tôi càng ngày càng chặt, thân thể cả hai dán khít với nhau trong bồn tắm lớn.

Hơn nữa hắn còn không mặc quần áo.....

Không phải chứ, chẳng lẽ chuyện một năm trước sắp xảy ra lần nữa? Đạo đó đúng lúc thanh tỉnh đã hắn lần quay, vấn đề là lần này tôi rất tỉnh táo nhưng bị hắn tóm vào bồn tắm, căn bản quyền cước cũng vô dụng.....

“Lưu Uyên..... Có chuyện gì từ từ nói..... Ừm.....”

Bị hắn hung hăng hôn, tay tôi gắt gao nắm lấy cạnh bồn.

“Ừm..... Cậu buông..... Buông ra.....” Giọng nói của tôi đứt quãng, tiếng thở dốc ngày càng dồn dập.

Đầu lưỡi hắn ác liệt càn quét khoang miệng tôi, nụ hôn lúc thô bạo lúc nhẹ nhàng khiến đầu óc tôi hỗn loạn thành một đồng nhào nhoét như hồ.

Không phải mộng.....

Tôi biết đây không phải mộng.

Nụ hôn bá đạo cứ thế xâm chiếm, đầu lưỡi bị mút đến phát đau, vì sao tôi đẩy hoài hắn cũng không buông? Sức lực của tên chết tiệt này sao lại lớn đến vậy.

“Thế nào? Về mặt anh thật hưởng thụ nha.” Hắn cười cười, sau đó vươn tay lên vào quần của tôi.

“A..... Cậu làm..... làm gì?!” Tay hắn cách quần lót nhẹ nhàng cọ xát, kích thích ấy làm lưng tôi run rẩy một trận, “Lưu Uyên, cậu đừng xằng bậy.....”

“Ngữ điệu này của anh, là muốn nhưng còn thẹn đúng không?”

Đoạn, hắn càng thêm ác liệt nhéo bộ vị yếu ớt kia một cái.

“A.....”

Tôi vội vàng lấy tay bịt miệng lại, không nghĩ rằng sẽ kêu trước mặt hắn.

“Anh tìm bạn gái khiêu khích em một lần là đủ rồi.” Giọng nói của hắn mang theo một ít căm dỗ, thanh âm do cúi đầu mà vang sát bên tai làm màng nhĩ của tôi chấn động đến đau, “Em không định sẽ có lần thứ hai, nghe chưa?”

“Chúng ta ra ngoài từ từ đàm đạo..... Ừm.....”

Chết tiệt, lại bất ngờ bị tập kích.

Hạ thân bị hắn ác liệt chạm một cái, tôi thấy mình sắp chóng đờ hết nổi rồi.....

“Anh nên sớm biết hậu quả khi sống chung với em, không phải ư?” Hắn cười âm hiểm, nhẹ nhàng cắn xương quai xanh của tôi.

“Ừm?.....”

Giọng của tôi đã có phần mềm nhũn, tôi bị hấn gây sức ép đến không còn khí lực, liều mạng chịu đựng lắm mới không mất mặt phát tiết trên tay hấn.

“Chuyện một năm trước anh còn nhớ rõ không? Khi đó anh rõ ràng ngược ngừng ôm lấy em, chân còn chủ động bò lên thắt lưng em, tự nguyện hôn em. Sao bây giờ bỗng dưng lại trở mặt, tay nắm chân đá không cho?”

Khi đó tôi đã hoàn toàn ngây dại rồi, tôi nghĩ nằm mơ hôn một cái chắc cũng chẳng sao đâu.....

“Anh biết rõ em sẽ nhịn không nổi mà ôm anh, vì sao còn đồng ý sống chung với em, hở?”

Game online của tôi nha băng rộng của tôi nha.....

“Lưu Uyên, buông ra.” Tôi lạnh mặt, tuy rằng bộ phận yếu ớt bị hấn ác ý xoa bóp nên tiếng nói có chút run rẩy.

Quả nhiên, động tác của hấn tạm ngừng một lát, xem ra giọng của tôi vẫn còn lực uy hiếp nhất định.

Tôi nhẹ nhàng thở ra định đứng dậy, hai tay hấn lại giữ chặt quần áo tôi mạnh mẽ kéo rớt, rẹt rẹt hai ba lần đến cúc áo cũng bị cởi, quần áo bị hấn tùy tay vứt ra ngoài.

“Lưu Uyên.....” Nhìn thấy đôi mắt đỏ đậm của hấn, cơ thể của tôi không khỏi run rẩy dữ dội hơn, tiếng kêu cũng run không ngừng, thậm chí ỉn chứa nghẹn ngào.

“Anh là anh hai cậu..... Cậu hiểu không.....”

Hấn cúi xuống hôn tôi, sự đau buốt nóng bỏng lan tràn trong khoang miệng, không hề để ý tới sự vùng vẫy mà dùng lực lột sạch cái quần lót che thân cuối cùng của tôi.

“Em biết, biết rõ anh là anh hai em, còn muốn tìm cho em một cô chị dâu. Đúng không?”

Nói xong, hấn hung tợn dùng đầu gối cọ cọ vào hạ thể đã bắt đầu đứng lên của tôi.

“Không phải như vậy..... Ừm.....” Chết tiệt, vừa định nói lại bị hấn che miệng.

Hấn nâng thắt lưng tôi lên, đầu gối chen vào giữa hai chân, tiếp đó kéo hai chân tôi gác lên cạnh bồn tắm.

“Không được.....” Tôi muốn rút chân về, đáng nằm thành hình chữ đại () mở rộng cơ thể trước mặt hấn thật quá mức nhục nhã, bị ánh mắt nóng rực kia nhìn đắm đắm vào nơi riêng tư, tôi thấy như tôn nghiêm của bản thân đang từng chút một bị hấn giẫm nát dưới chân.

Sức lực không biết đã biến đi đâu mất, sự quấy đạp nhỏ nhoi đều bị hấn dễ dàng kiểm lại.

Khớp xương rõ ràng trên ngón tay hấn quét một chút sữa tắm đâm vào hậu huyệt tôi.

“Lưu Uyên..... Không được.....”

Tôi tuyệt vọng giãy giụa rồi hét to, một lúc sau, âm thanh mỏng manh đến mức ngay cả chính tôi cũng không nghe rõ.

Đôi mắt của hấn rất đen lại rất sáng.

Còn tôi lại không nhìn rõ được bất kì thứ gì.

Ngón tay trong thân thể tôi dò dẫm rồi khuếch trương, cảm giác sờn gai ốc lan ra khắp người.

Sau đó, chợt có một vật thô hơn thay thế ngón tay để ở nơi ấy.

Hấn nhìn tôi một cái, phần eo mạnh mẽ dùng sức thúc vào.

“A.....” Tôi hét thảm thiết một tiếng, cổ họng đau khôn kể, giọng nói đã có chút khàn khàn.

Nỗi đau đón khi hậu huyệt bị xé rách làm cho da đầu tôi run lên, suýt chút nữa đã ngất xỉu.

“Em muốn anh.....”

“Em muốn anh để ý đến em.....”

“Anh có hiểu hay không.....”

Hắn giống như nổi điên, con mắt biến hồng kịch liệt va chạm trong thân thể tôi.

Nỗi đau nhức bỏng rát lan ra toàn thân, đôi chân vất lên vách bồn lạnh băng khê khàng run rẩy, ngón tay tôi siết sao ghì chặt vào cạnh bồn.

Cánh mũi thật chua xót, trước mắt tôi mờ mịt một mảnh.

Cậu nhóc Lưu Uyên mới đây còn theo sau tôi ngọt ngào gọi anh hai..... Khi trưởng thành lại có thể tùy tiện giẫm nát tôi dưới lòng bàn chân hắn.

Cậu nhóc Lưu Uyên mới đây còn khen tôi là người anh tốt nhất trên thế giới..... Khi trưởng thành lại có thể xem nhẹ mọi lời nói của tôi.

“Anh..... Chỉ có em tốt với anh nhất, anh hiểu không.....”

“Anh.....”

Hắn nhẹ nhàng gọi tôi, hơi thở nóng hổi phun bên tai tôi.

Toàn thân bủn rủn vô lực, tứ chi gác lên vách bồn tắm, thân thể hoàn toàn mở ra mặc hắn đòi hỏi.

Tiếng va chạm thân thể kịch liệt khi hắn ra vào cơ thể tôi, cùng với tiếng nước vỗ vào vách bồn tắm.....

Văng vẳng bên tai giống như âm hưởng không ngừng không ngừng vang vọng, tôi cảm thấy lỗ tai mình sắp điếc rồi.

Gương mặt anh tuần với những góc cạnh rõ ràng của hắn nhoáng lên trước mắt tôi, khi gần khi xa, vật cứng trong cơ thể vẫn còn đang hung hãn ra ra vào vào, dường như không hề có ý muốn dừng lại.

Mỗi lần hắn rút ra, hậu huyệt tôi như có dòng chất lỏng nhấp nháy tuôn chảy, bồn tắm lớn cứ xuất hiện sắc đỏ hết một lần lại một lần.

Đau đến chết lặng.

Tôi hé miệng cười.

Lưu Uyên, hiện tại cái gì tôi cũng không còn.

Đã sớm nói qua, tôi là thằng anh uất ức nhất trên thế giới.

Lời tác giả: Thường Viễn vì sao lại như vậy, mấy chương sau sẽ giải thích

Anh chàng Thường Viễn này tính tình thối nát lại nhút nhát, nên phải để em trai ác độc một chút cậu ta mới có thể tỉnh ngộ ==

Nghiêm túc mà nói, truyện này thật sự ám áp nha, không phải sao V_V

[cont]

[2] cách gọi hoàng thái hậu hoặc thái thượng hoàng đời nhà Thanh (Trung Quốc, công nguyên 1616-1912)

6. Chương 6

Lúc tỉnh giấc vào ngày hôm sau, toàn thân tôi đau đớn hết như vừa bị xe nghiền qua, tôi vén chăn vịn vào đầu giường toan đứng lên.

Phía dưới dâng lên từng đợt nhức nhối, hai chân cũng run rẩy, tôi căn bản không thể chống đỡ nổi trọng lượng của bản thân.

Lại hít vào một hơi sâu thật sâu, tôi ảo não ngã lại lên giường.

Lưu Uyên ngủ bên cạnh tôi, thậm chí tôi có thể cảm giác được hơi thở của hắn đang vương vất chung quanh.

Cộng với ánh mắt đang bắn thẳng vào lưng tôi.

Nhìn cái rắm í.

Tôi quay đầu lại lạnh lùng trợn trắng mắt, còn hần cười cười bỏ nhào đến ôm tôi.

“Vén chần đứng lên là muốn em nhìn thấy rõ rành rành dáng người của anh sao?”

Cái này nên kêu là lời nói như đánh rắm..... =))

“Anh.” Hần ngọt ngào gọi một tiếng rồi nhẹ nhàng ôm tôi, chôn đầu trong hõm vai tôi, “Anh thích em đúng không?”

“Không.”

“Vậy sao tối qua anh không chống cự, còn ôm chặt lấy em trông thật hưởng thụ nữa?”

“Anh không còn sức.”

“Anh vùi đầu vào ngực em, còn gọi tên em.” Hần ngẩng đầu lên thu lại vẻ mặt tươi cười hòa nhã, ánh mắt bắt đầu trở nên thâm trầm.

Tôi quay đầu sang chỗ khác không thềm để ý hần.

“Thích em không?” Sức của Lưu Uyên rất lớn, hần mạnh bạo xoay đầu tôi lại đối diện với mình, nhìn thấy khuôn mặt gần ngay trước mắt kia, trong lòng tôi bỗng dưng dâng lên đôi phần chua xót.

“Không thích.”

“Lặp lại lần nữa.” Ngón tay hần đang nắm cầm tôi bắt đầu dùng sức.

Cầm tôi sắp bị thăng oắt chết giẫm này bóp nát rồi.

“Anh nói không thích! Lưu Uyên, cậu là tên chết tiệt, anh là anh cậu, sao cậu dám làm chuyện này với anh? Cậu muốn bị sét đánh sao?!”

Tôi vốn muốn dùng thanh âm thật lớn rống vào mặt hần, đáng tiếc đêm qua rên quá lợi hại, cổ họng đau kinh khủng, hậu quả là giọng tôi khàn khàn y hệt mấy ông cụ bị bệnh lao phổi.

Hần nhìn chăm chăm tôi, ngón tay lại buông lỏng ra, ánh mắt dần dần u tối hần đi.

“Lưu Uyên, anh ghét cậu đối xử với anh như vậy, không phải cậu đã sớm biết rồi ư?”

“Anh là anh cậu, trước đây không phải cậu rất quý mến và kính trọng anh sao?”

“Tuy rằng anh thích khi dễ cậu, nhưng trong lòng anh.....”

“Trước đây chẳng phải thường dành đồ ăn ngon cho cậu ư? Lúc có đứa bắt nạt cậu anh còn giúp cậu đòi công bằng, cậu xem, lần đó vì cứu cậu mà đánh nhau với người ta, vết sẹo trên thái dương vẫn còn đây này.....”

“Tiểu Uyên, anh là anh cậu, cậu không thể làm vậy với anh, hiểu chưa....”

Khoảnh khắc vừa nói xong đôi mắt tôi đã ươn ướt.

Cầm thấy mình thật là vĩ đại.

Cũng quá sức yếu đuối.

Hần im lặng nghe tôi nói, khóe miệng khẽ nhếch lên một độ cong như cười tự giễu.

“Em không cần.”

Vừa dứt lời, hần đứng dậy đi đến tủ lấy quần áo, lẳng lẳng mặc vào.

Tôi rúc mình vào chăn, từng đợt đau nhức từ hậu huyệt truyền đến kích thích thần kinh, giống như có lưỡi dao nhỏ cắt xé trong cơ thể.

Hai chân bị mở rộng gác lên vách bồn tắm chà đạp suốt một buổi tối, bây giờ muốn khép vào lại có cảm giác hết như bị vọt bể.

“Lấy quần áo giúp anh.....” Tôi thở dài nói với tấm lưng cứng ngắc của Lưu Uyên.

Mặt hần không chút biểu cảm lục tìm quần áo trong ngăn tủ, sau đó ra ngoài tìm cầm một chai thuốc mỡ trở về, ngồi bên giường xốc chân của tôi lên.

“Để em bôi thuốc cho anh, tối qua làm anh bị thương rồi.”

Tôi ừ một tiếng lật mình qua.

Nơi đó quả thật đã bị rách, chưa kể còn chảy máu nữa, thật sự rất rất đau, vậy nên để hần bôi chút thuốc hần là sẽ tốt hơn một tí.

Tay hần chỉ vừa khẽ tiếp xúc vào chỗ kia, tôi đã gắt gao nắm lấy ra giường dưới thân, bị hần chạm một cái, toàn thân tôi không bao giờ tự chủ được mà bắt đầu run rẩy.

Cảm giác lạnh lẽo lan ra từ phía sau hậu huyệt, ngón tay thôn dài của hần mềm nhẹ bôi ít thuốc ở phía ngoài, theo đó cũng thâm nhập vào trong dịu dàng xoa thêm một lớp nữa.

Chờ đến khi hần hoàn thành xong quá trình bôi thuốc, cơ thể tôi cũng sắp có biến đổi đến nơi, may mắn là đưa lưng về phía hần, không bị hần phát hiện.....

Quả nhiên tôi đã sa đoạ đến nông nỗi này sao? Chỉ cần bị hần chạm là có phản ứng.

“Em..... Hôm qua có uống ít rượu.” Biểu tình trên mặt hần có chút gì đó méo mó.

“Ừ..... Anh biết.” Biết cậu đang tìm cớ.

Có lẽ nói như vậy mới có thể khiến chúng tôi dễ chịu hơn một chút.

“Anh là anh em, em luôn biết điều đó. Yên tâm đi, em sẽ không làm vậy với anh nữa.”

“Nếu hôm nay không có tiết thì đừng đến trường.”

Đoạn, hần xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Nhưng dù có tiết tôi cũng cóc đi học, bình thường đã trốn học liên miên, huống chi là bây giờ.

Tôi chả có tinh thần gan dạ không sợ chết mà kéo lê thân thể tàn tạ này đến trường.

Hơn nữa, trên cổ tôi có nhiều dấu hôn vậy, chung quy cũng không thể bịa là muỗi cắn được.

Chậm rãi xê dịch hai chân một chút, tôi lúi vào chăn nằm úp sấp xuống.

Cường ép bản thân phải ngủ.

Sau khi tỉnh lại sẽ quên hết tất cả.

Hôm nay là thứ hai, Lưu Uyên phải đi học nên giữa trưa không về.

Bụng hơi đói nên tôi muốn đi nấu ít mì, nhưng rõ ràng thân thể không hề phối hợp, mỗi lần đứng lên chân vẫn không ngừng run a run.

Rất muốn tìm người nấu ăn hộ, đáng tiếc ngày thường là đứa quá xấu tính nên tôi chẳng có mấy bạn bè, người đắc tội lại không ít.

Có lẽ một ngày bỗng nhiên chết trong xó xỉnh nào đó cũng không ai phát hiện, cũng không có người đau khổ.

Sự tồn tại của tôi xấu hổ như thế đấy.

Có một câu hát rất hay nói rằng, “Tôi là thú cưng hay phế vật được xã hội nuôi dưỡng, cuộc sống tạm bợ này là quyền lợi hay nghĩa vụ của tôi.”

Trong lòng tôi vẫn luôn có đôi chút bi ai.

Một người đàn ông hơn hai mươi tuổi, một chút tiền đồ cũng không có.

Học không giỏi, nhân duyên không tốt, bạn gái tìm không được, nói chuyện lại thất đức, tính tình thì cẩu kỉnh.....

Còn đối với em trai mình có loại ý nghĩ bẩn thỉu kia.

Hơn nữa còn mơ một giấc mộng ghê tởm.

Tôi cảm thấy mình tựa như cái thùng rác lưu động, toàn bộ khuyết điểm của đàn ông hẳn là được tôi ôm hết vào người, chưa kể còn phát huy để nó mạnh thêm.

Bất đắc dĩ thở dài, bụng lại có hết sức réo không ngừng.

Không ăn cũng chả chết được, coi như giảm béo đi, tôi tự an ủi mình như vậy.

Ngay lúc này thì có tiếng cửa mở vang lên, lòng tôi run rẩy, vội vàng chui vào chăn giả vờ ngủ.

Hắn khê khàng đi vào, ngồi ở bên giường dịu dàng hỏi.

“Tỉnh chưa? Ăn chút gì nhé, em đem gà rán [1] anh thích nhất về này.”

“Cả thịt nướng nữa.”

Tôi dùng áo gối chùi chùi khóe mắt.

Suy nghĩ vừa nảy sai lầm rồi, nếu có một ngày tôi đột nhiên chết ở cái xó nào đấy, vẫn có một người trên thế giới này đau khổ vì tôi.

Hắn là Lưu Uyên.

Đưa em trai Lưu Uyên từ nhỏ đến lớn hiểu rõ tôi nhất.

Nếu tương lai tôi không tìm được việc làm kiếm tiền nuôi mình, hẳn cũng sẽ cho tôi một nơi để lưu lại.

Sẽ không để tôi phải chịu đói.

Vậy nên tôi càng không thể hại hắn.

Tôi không được phép ích kỷ như vậy, khiến một người ưu tú như hắn ô nhiễm một vết nhơ to thật to.

* * *

Ngẫu nhiên cắn nuốt hết sạch đồng đồ ăn hắn mang về, tôi lại quay về giường giả vờ ngủ.

Hắn ngồi bên cạnh tôi không nói bất kì lời nào.

Qua nửa ngày, hắn mới thở dài thật dài, có chút xót xa kêu tôi một tiếng anh.

Kháo, làm như là tôi cường bạo hắn không bằng?!

Tôi nhắm mắt lại vờ ngủ say, hắn lại gần hôn nhẹ lên môi tôi một cái.

Thấy tôi không phản ứng, hắn nhân cơ hội làm càn với đầu lưỡi vào.

Tôi tiếp tục chuyện vờ ngủ của tôi, hắn tiếp tục chuyện hôn hít của hắn, hôn đến mỹ mãn mới chịu thôi, tiếp đó ra ngoài lấy laptop ngồi trên giường chơi game.

“Mình ở bên đường nhặt được một đồng tiền, giao nó cho.....”

Tôi giả vờ không nổi nữa rồi.

Cái thứ đang vang ra từ máy tính kia rõ ràng là bài hát dân độn nhất trong QQ âm tốc.

Càng đáng sợ hơn chính là, chỉ số thông minh của em trai tôi cao như thế, chơi loại game đơn giản này lại bị đánh ngã liên tục, tôi nghe tiếng nhạc đứt quãng hết cách rồi cạch thì cực kì buồn phiền nha.....

“Muốn chơi không?” Hắn thành linh nở nụ cười, xoay qua nhìn tôi.

Tôi mở to mắt, “Anh không chơi loại ca khúc đơn giản này.”

“Ừm, vậy đổi cho anh đẳng cấp cao một chút?” Hấn lại một lần nữa tìm kiếm phòng, tuyến kênh có bài hát phát nhanh nhất.

“Tương quân lệnh, chơi không?”

Tôi ngồi dậy ôm máy tính trong tay hấn đặt trên đùi mình, tiếp đó bắt đầu bùm bùm chát chát đánh thỏa thích.

Tay tôi chính là loại tay cơ khí trong truyền thuyết. So với đầu óc tôi linh hoạt hơn nhiều lắm, đây là kết quả sau nhiều năm luyện game online đó.

Một bài hát lại phát tiếp tục, toàn bộ đều được tôi nhảy liên tục, chỉ sợ bàn phím laptop sắp bị tôi gõ đến hỏng luôn. (vâng, em nó chơi audition =.=)

Khi ấy tôi phát hiện laptop này rất mới, không phải cái trong nhà.

“Anh.” Tay hấn men theo thắt lưng tiến lại ôm tôi.

“Ừ?” Tôi tiếp tục chơi, xem nhẹ cái tay kia cùng với tiếng tim đập vừa nhanh vừa loạn của mình.

“Laptop này anh thích không?”

Tôi cười hắc hắc, “Thích chứ thích chứ, chơi game tốt lắm nha, hình ảnh cũng đẹp nữa, là có card màn hình rời [2] đúng không?”

Cái máy tính tồi tàn của tôi dùng card onboard [3], có đôi khi chơi game 3D, hình ảnh lờ lợ đến mức khiến võng mạc tôi lóa luôn.

“Đúng vậy, card âm thanh [4] cũng khá tốt, anh thích ư?”

“Ừ.....” Khen đến nửa ngày cũng không đủ đâu nhá? Cực kì tốt..... “Laptop này quả thật rất xịn nha, bề ngoài cũng ngầu nữa, bàn phím thì dễ nhìn, sờ đã tay gì đâu á.”

“Tặng anh đó.”

“A?” Thực sự sẽ có bánh thịt từ trên trời rơi xuống sao?

“Em nói tặng anh cái laptop này.” Hấn xoay mặt tôi qua rồi nhìn sâu vào mắt tôi, “Anh.”

“Ồ.....”

“Sinh nhật vui vẻ.”

“Ồ.....”

“Cái laptop này là phần thưởng tặng người có thành tích thi đứng đầu trường, không tốn tiền.”

“Anh yên tâm dùng đi, tặng anh.”

“A..... Như vậy sao được, cậu xem, anh cũng không học mấy thứ như kỹ thuật máy tính, dùng laptop tốt vậy chỉ để chơi game quả thực phí của giờ, hơn nữa này là phần thưởng trường tặng cậu, sao anh có thể đoạt lấy chứ, là quà của cậu mà.....”

“Không cần phải phân biệt rạch ròi với em được không?” Ánh mắt Lưu Uyên tối hấn đi, hấn khề thở dài, “Nhận đi, anh thích chơi game thì cứ lấy nó chơi.”

“Nhưng mà.....”

“Đừng nhưng mà. Xem như là em tặng anh vì nhận lỗi đi.”

Phí tổn thất tinh thần này cũng quá lớn đó nhớ, ‘em’ laptop kia ít nhất cũng phải đến một vạn nhân dân tệ, thêm nữa, hôm qua tôi cũng có sai mà.....

Tuy rằng tứ chi đã bải hoải kiệt sức, nhưng nếu thực sự muốn phản kháng, tôi có thể dùng miệng cắn hấn.

Chỉ là trong lòng mơ hồ có phần hy vọng, nếu đây là lần duy nhất tôi chịu thân mật với hấn, thỏa mãn rồi có khi sau này hấn sẽ hiểu ra một chút.

Vì thế sau đây tôi cứ thế nằm yên phận, mặc hấn ở trên người muốn làm gì thì làm.

Nếu hấn là tội phạm, tôi đây cũng là đồng lõa dung túng tội lỗi của hấn.

“Lưu Uyên, laptop này anh không thể nhận.” Thái độ của tôi rất chi là kiên quyết.

“Anh phải nhận.” Giọng nói của hấn cũng lạnh hấn đi, “Làm gì có đạo lý tặng xong lại lấy về?”

Nhưng tôi cảm thấy mình không có tư cách nhận bất cứ thứ gì của hấn, còn là phần thưởng do hấn vất vả thi đứng nhất trường mới giành được.

Làm anh như tôi mà việc hấn thi trường nào tận sau đợt quân sự mới biết, tôi nào có mặt mũi dám lấy laptop của hấn.....

“Nhận.” Hấn trừng mắt nhìn tôi, dứt khoát nhét nó vào ngực tôi.

“VẬY..... Coi như cậu cho anh mượn đi, lúc nào cũng có thể đòi lại....”

“Em đi đây.” Hấn cười cười rồi đứng dậy ra ngoài.

“Cậu đi đâu vậy?”

“Đi học.”

Lúc hấn đến cửa, tự dưng tôi gọi giật hấn lại, “Lưu Uyên.....”

“Ừ?”

“Đi thông thả.”

Hấn ngây dại nhìn tôi một lát, sau đó nở nụ cười cực kì sáng lạn.

“Đã biết.”

Tôi nằm ì ở nhà hai ngày, thương thể trên người cũng sắp lành lặn rồi.

Tiểu Huy dặn thứ tư có một buổi tọa đàm dành cho toàn thể sinh viên năm ba khoa tôi, nhất định phải có mặt để kí tên.

Tôi kéo lê thân thể tàn tạ đến giảng đường lớn trong trường.

Lúc bước vào chỉ thấy một rừng đầu người đông nghìn nghịt.....

Tìm lớp trưởng Lâm Hạ điểm danh ký tên xong, tôi chui tót xuống hàng cuối cùng, lôi laptop em trai vừa tặng bắt đầu chơi game.

Kỳ thật trên đại học có rất nhiều buổi tọa đàm thế này, mấy cô cậu sinh viên ngồi dưới đều đem theo laptop lướt mạng vèo vèo.

Trong giảng đường có wifi, cung cấp điều kiện vô cùng thuận lợi để mọi người ‘gây án’.

Tôi mở máy ra đăng nhập vào QQ âm tốc, không ngờ tới ‘bạn tốt’ Phương Phương cũng đang online.

Vì thế tôi bèn gửi một tin nhắn qua.

“Người đẹp Phương thân mến còn nhớ rõ tôi không?”

“Nhớ chứ. Chồng cũ ngày tốt lành.”

“Ha ha, kỳ thật sau khi chúng mình chia tay, tôi đã suy nghĩ lâu thật lâu, tự dưng lại phát hiện.....”

“Phát hiện ra người cậu yêu nhất vẫn là tôi?”

“Tự dưng hiểu rằng..... Chia tay chẳng í thật sự là một việc vô cùng đúng đắn!”

“Cậu đi chết đi.”

“Giỡn chút thôi~ kỳ thật đôi ta cũng coi như có duyên á, chỉ bằng hẹn nhau một lần để trải nghiệm sự vui thích khi được gặp người yêu trên mạng?”

“Muốn gặp tôi hả?”

“Ừ, rất rất muốn nhìn thấy dung nhan mỹ miều của đảng í.”

“Rửa mông đi.” =))

“.....”

“Cậu biết không, nói chuyện với cậu y hệt bị phun phân, mông cậu che hết cả mặt rồi, hiểu chưa?”

“Tôi kháo, mặt của đảng í mới là hiện trường tai nạn giao thông.”

“Nói thật nhé, ông đây thật ra là đấng nam nhi đó, cũng chính là gay trong truyền thuyết, nếu không muốn bị tôi ân cần thăm hỏi tổ tông nhà cậu, lập tức ngậm cái mồm to thối hoắc kia lại cho tôi.”

“Mỏ cậu mới hôi í, cậu lớn lên trong hố phân phải không? Thằng nhóc thối tha.”

“Ông đây mắng chửi người cũng không cần giả tạo, nhìn thấy miệng tôi chưa? Chết..... Bỏ đi, mặc kệ cậu.”

Bị cô ta mắng như vậy, tôi vừa muốn khóc vừa muốn cười.

Mỹ nữ Lâm Hạ ơi, cho tôi xin với, tuy rằng đây là internet nhưng cô là con gái đó, chửi người ta xối xả như thế vẫn là không tốt đâu.....

Tôi giương mắt lên nhìn, mỹ nữ Lâm Hạ đang ngồi phía trước của hàng phía trước tôi, trưng ra vẻ mặt nghiêm túc ghi chép bài vở.

Tuy rằng tôi biết vở ghi của cô ta vẽ tranh đầu heo nhiều hơn là chữ.

Nói vậy Phương Phương không phải Lâm Hạ?

Thực TM [mẹ nó] lãng phí tình cảm.

Tôi lại gửi qua một tin nhắn nữa.

“Phương gay, biết tôi học ở đâu chứ?” =))

“Khoa khảo cổ.”

“Biết tôi học khảo cổ để làm chi không?”

“Để đào mười tám phần mộ tổ tiên nhà cậu đó!”

Gửi xong thì tôi vội vàng cho ‘em’ vào sổ đen, miễn để ‘em’ mắng trả lại.

Vì tránh cho ‘em’ hoang phí tiền gửi tin nhắn, tôi cũng vội vàng thoát khỏi game.

Đương lúc tôi đang thở phào một hơi, bên tai có tiếng cười vang lên.

Thanh âm trầm thấp rất lôi cuốn, tuy rằng so với giọng nói mê người của em tôi thì kém hơn một tí.

“Cậu muốn yêu trên mạng à?” Hắc bật cười khế, không có ý nhạo báng mà giống nụ cười ôn hòa của một ông anh hơn.

“Éc..... Thời đại ngày nay trên mạng gay và khủng long tràn ngập, tôi chỉ nhằm chán chơi đùa chút mà thôi.” Tôi xoay mặt qua cười với hắc.

Thật là một anh chàng bảnh trai nha, hình tượng như một ông anh nhà hàng xóm, tạo cho người khác cảm giác thân thiết và an toàn. Đáng tiếc vừa thấy liền biết ngay là sói đội lột cừu, cái đuôi lộ lộ ra kia kia.

“Cậu là sinh viên năm ba nhân văn ư? Khoa nào vậy, sao tôi chưa từng gặp cậu?” Hắc nhìn tôi đầy sâu xa, vuốt cằm cười cười.

“Tôi học khoa khảo cổ, cậu chưa thấy qua cũng bình thường thôi, bởi vì tôi thường xuyên trốn học, ha ha.”

Dù sao đây cũng không phải sự tích vinh quang gì, thời điểm thốt ra trên mặt tôi có hơi nong nóng đó.

“Vậy ư?” Hắc lại cười dịu, sau đó lại sát bên tai tôi rù rì, “Cậu thật thú vị.”

Kháo, thú vị là từ dùng để khen người sao?

Tôi cũng từng nói với vài cô bé là hình dáng của bạn thật thú vị, kết quả mấy cô nàng ấy dội thẳng nguyên tách cà phê lên đầu tôi, giống hệt như tưới hoa vậy.

Người này nói tôi thú vị tuyệt đối là châm chọc.

“Biểu tình trên mặt thực phong phú ha.” Hấn ngậm nga một câu, bất ngờ tiếp cận rồi nhìn chăm chú vào đôi mắt tôi, sau khi nhìn nửa ngày mới lắc đầu khen ngợi.

“Thật đáng yêu.”

“Đáng yêu là chỉ đáng thương không ai yêu chứ gì.” Tôi lạnh lùng trợn trắng con mắt.

Thế mà lại khiến hấn bật cười, “Miệng lưỡi cậu thật độc địa, vừa rồi còn nói muốn khai quật mười tám phần mộ tổ tiên của người ta lên hử. Chẳng lẽ học khảo cổ là để đi đào mộ?”

“Đúng vậy, không chỉ độc miệng mà tính tình tôi còn tệ hơn nhiều, cậu khôn hồn thì đừng chọc tôi.” Lại trợn mắt cái nữa, tôi mở game trên QQ chơi đấu địa chủ. [5]

“Cậu thích game à? Có chơi ma thú không?”

Tôi mạnh mẽ quay đầu lại trừng hấn, “Cậu có chơi hử?”

“Nghe nói qua nhóm quân đoàn ngang ngược chưa?” Hấn thản nhiên cười cười, “Tôi là đội trưởng.”

Cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.....

Ông trời của con ơi, tuy rằng con không phải người tốt, nhưng ông cũng không cần chơi con như vậy chứ?

Lời tác giả: Tính tình đứa anh không tốt, còn có chút tự ti nữa, nhưng trong lòng vẫn rất thương yêu em trai nha

Hai anh em thực ấm áp nha V_V

[cont]

[1] nguyên văn là “kê bài” T____T (thông cảm vì mình không tìm được từ nào thay gọn hơn là rán T____T)

Gà rán là một loại đồ ăn vặt rất phổ biến hiện nay trong các quán ăn, mùi thơm có thể nói là bay xa năm km, thơm ngon giòn rụm. Nguyên liệu nấu chủ yếu là gà và bột chiên giòn (Baixe)

* gà rán

*thịt nướng

[2] Card màn hình = VGA: Video Graphics Adaptor or Video Graphics Card, còn được gọi là bo mạch đồ họa (Graphics Adapter), thiết bị đồ họa ... là thiết bị có nhiệm vụ xử lý các thông tin về hình ảnh trong máy tính, thông qua kết nối với màn hình (CRT hay LCD...) để hiển thị hình ảnh cho người sử dụng giao tiếp được với máy tính.

Bất kì máy tính cá nhân nào (Personal Computer) hay máy tính xách tay (Laptop) cũng đều phải có Card màn hình. Tên gọi phổ biến của nó là VGA (VGA còn được hiểu là 1 chuẩn kết nối phổ thông: Analog or D-Sub 15pin). Có nhiều cách phân biệt card màn hình như phân biệt theo dạng vật lý, theo chip xử lý (GPU), theo cách giao tiếp với bo mạch chủ (Mainboard) như PCI, AGP, PCI Express ... và còn theo hãng sản xuất ra thiết bị. Hiện nay ở , 2 hãng sản xuất card màn hình lớn nhất là Gigabyte và Asus. Còn hãng cung cấp chip đồ họa thường thấy nhất là NVIDIA và ATI. Xem card màn hình rời và card onboard (card màn hình tích hợp trên mainboard) ở đây

[4] card âm thanh (soundcard) = thiết bị xử lý và tổng hợp âm thanh rồi xuất ra loa hay các nguồn thu khác như ampli,... Card âm thanh gồm các chip vi xử lý và các thiết bị bán dẫn khác được tích hợp trên một mạch điện tử. Nó kết nối với máy vi tính qua các khe cắm ISA hoặc PCI. Card âm thanh có các ngõ giao tiếp tương tự với các thiết bị như: Loa, Microphone, Ampli, CD/DVD Player,... Một số dòng card cao cấp còn có ngõ xuất tín hiệu số (SPDIF, Coaxial, Optical). Các thể hệ card âm thanh sau này đa số đều dùng chuẩn PCI để giao tiếp với bo mạch chủ của máy vi tính. Xem thêm các loại ở đây

[5] đầu địa chủ = một kiểu chơi tú lơ khơ, bắt nguồn từ tỉnh Hồ Bắc, Trung Quốc, trò này gồm ba người chơi, hình thức có thể trực tiếp hoặc qua mạng

7. Chương 7

Trường chúng tôi có rất nhiều người chơi ma thú, vì thế mới lên thành lập cả lô lốc các hội nhóm trên web.

Nhóm quân đoàn ngang ngược cực kì nổi tiếng, nghe nói người sáng lập là một vị tiền bối rất tài năng, sau khi tốt nghiệp mới nhường lại chức đội trưởng cho một cậu nam sinh cấp ba.

Kỹ thuật của cậu ta thì thôi khỏi bàn đi, thường xuyên lấy một chọi nhiều cũng giành được thắng lợi.

Chỉ là xuất hiện một số phần tử nghiệp dư không biết trời cao đất rộng muốn đi chặn ngang họng người ta.

Ví dụ như tôi.

Tôi tự nhận mình nghiên cứu khá kĩ về ma thú, các bạn nam cùng khối cũng vì điều đó mà rất khâm phục tôi, có thể chơi với tôi qua hai ván không ngủm chỉ có mình Từ Tiểu Huy.

Vì thế tôi và Từ Tiểu Huy rất chi kiêu ngạo, quyết định hạ chiến thư trên diễn đàn.

Kết quả, thua đứt đuôi con nòng nọc.

Thua trận ấy, Từ Tiểu Huy khó chịu kinh khủng.

Thế nên lúc đăng bài mắng chửi lên diễn đàn, tôi không thềm để ý hình tượng mà sử dụng tri thức lịch sử từng học ân cần thăm hỏi mười tám đời tổ tông nhà bọn họ.

Kỳ thật tôi cũng không phải người nhỏ mọn, là do Từ Tiểu Huy đăng bài rửa sả lên trước, làm anh em với nhau đương nhiên tôi phải không tiếc mạng sống ra trận giúp đỡ.

Để rồi hậu quả là trong trò chơi ma thú ở trường, tôi với Từ Tiểu Huy không có ai chơi cùng.

Phần lớn mọi người vừa nhìn thấy chúng tôi liền lẩn như chạch.

Vì thế tôi và Tiểu Huy đành xót xa sống nương tựa lẫn nhau.

Mày đánh tao, tao đánh mày, đánh đến không còn chút hứng thú nào cả, tôi mới bỏ quên ma thú mà lao vô chơi trò QQ âm tốc siêu dần độn kia, còn Từ Tiểu Huy chơi trò giả tưởng gì đó.

Thật không nghĩ tới thằng cha ngồi cạnh tôi hôm nay, chính là vị đại ca oai phong làm rung chuyển đất trời trong giới game ma thú của trường.

“Ha ha, trò ma thú phức tạp như vậy làm sao tôi dám chơi, tôi chỉ chơi QQ âm tốc thôi, ” Tôi nhếch miệng cười với hắn, cố hết sức khiến lời nói dối của mình thiệt là chân thành để người ta tin tưởng.

“Ồ? Tôi thấy màn hình laptop của cậu có icon của ma thú, tôi còn nghĩ là cậu chơi.” Hắn vuốt mũi cười đầy hàm ý với tôi.

“A! Đó là em trai tôi chơi, laptop này của em tôi.” Tôi dùng ánh mắt chân thành khôn xiết để đối mặt với hắn, Lưu Uyên cậu chó trách anh hai, vào thời điểm bí bách anh hai chỉ có thể lấy cậu làm lá chắn.....

.....

“Ừ, thế thôi vậy, vốn muốn chơi với cậu vài ván mà.”

“Để cậu thất vọng rồi, ha ha.”

Hắn phẩy tay kiểu không hề gì rồi viết tên và số điện thoại của mình lên bàn.

“Thật vui khi được làm quen với cậu.”

“Ặc, tôi cũng vậy, ha ha, vui quá đi.”

Thời điểm nắm lấy bàn tay to của hắn lông tơ trên lưng tôi dựng ngược cả nha.....

Gã này vừa mới quen vài giây đã cho số điện thoại, nếu quen thêm hai ngày không chừng cả gia phả cũng khai sạch luôn.

Tôi khinh bỉ mấy kẻ như thế nhất, vừa nhìn đã biết là một gã công tử phong lưu chuyên đi trêu hoa ghẹo nguyệt.

Tôi hừ lạnh một tiếng, lúc tan học cứ vứt tờ giấy hẩn cho vào thùng rác vậy.

Bất thành linh lại nghe một giọng nói dịu dàng như nước vang lên sau lưng.

“Hôm nào bảo em trai cậu chơi vài ván với tôi đi.”

Lưng tôi phút chốc cứng ngắc, quay đầu lại nhìn nụ cười diễm đạm của hắn, tự nhủ bây giờ lên cơn cũng không tốt lắm đâu.

Vì thế tôi đành máy móc gạt đầu, trưng ra gương mặt toe toét cho hắn xem rồi xoay người chuồn mất dạng.

Lúc về nhà thì thấy thằng em đang duỗi dài tứ chi nằm trên sofa xem bóng đá.

Tôi đến ngồi bên cạnh hắn, hắn thản nhiên liếc tôi một cái, sau đó chuyển ánh mắt đến TV.

“Lưu Uyên nè, cậu có thời gian không? Anh dạy cậu chơi ma thú nha.”

“Ma thú là cái gì?” Thanh âm của hắn sao mà lãnh lãnh đạm đạm.

Con trai tới tuổi này mà không biết ma thú tựa như con gái không biết kinh nguyệt.

Tôi kháo

~Thằng em tôi sao lại dở hơi như thế chứ, cả ngày chỉ biết làm bé ngoan vùi đầu vào việc học hành, trách làm sao mà thành tích tốt đến vậy.

Hắn không biết, nhưng hiện tại tôi không thể không lôi hắn vào vũng bùn.

Tôi bắt đầu giảng giải cho hắn nghe, “Ma thú ấy à, là một trong những game chiến đấu cực kì trứ danh do Blizzard Entertainment của Mỹ sáng chế. Là trò chơi điện tử trên mạng gần như đứng đầu mục thể thao hiện nay.....

“Không hứng thú.” Hắn nhướn nhướn mi mắt rồi tiếp tục thưởng thức trận bóng.

“Ặc.....Trò này rất vui, sao cậu không thử một tí xem?” Chung quy không thể nói tôi bịp người ta bảo cậu biết chơi, kết quả bị người ta xông đến tận cửa thăm viếng.

“Anh rất thích chơi?” Hắn quay đầu lại ngó tôi, trong đôi mắt đen láy phẳng phất một miền cảm xúc không tên.

Tôi chột dạ cúi đầu, “Ừ, lúc anh nhàm chán đều chơi trò đó đó.”

“Không phải chơi QQ âm tốc ư?”

“QQ âm tốc là tiêu khiển, ma thú mới là sự nghiệp chính.”

Vừa dứt lời liền cảm thấy tôi sống thật quá mức thất bại, trong não ngoại trừ game vẫn là game, so với em trai uyên bác với cả đồng thành tích vĩ đại kia quả thực không hề cùng đẳng cấp.

“Tốt, vậy anh dạy em chơi đi.” Cứ như thế em tôi đột nhiên nảy sinh nỗi háo hức to lớn, hắn lập tức tắt TV kéo tôi chạy đến phòng ngủ.

Cổ phần chán để che giấu sự bất an, bởi lẽ từ khi xảy ra chuyện ấy trở về sau, tôi sinh ra bóng ma tâm lý đối với phòng ngủ.

Hai ngày nay em trai vẫn luôn ngủ ở sofa, tôi ngủ trên giường lớn, trong lòng thấp thỏm âu lo hết như một con khỉ ăn lộn thuốc kích thích.

Hắn ngồi trên giường cười ngoác ngoác tôi, “Anh, lại đây ngồi đi.”

Tôi đi qua ngồi bên cạnh hắn, hắn đặt laptop lên đầu gối, “Dạy em chơi nào.”

Tôi gật gật đầu, nhấp vào icon ma thú, giảng giải từ những nhân vật cơ bản nhất cho hắn nghe.

Nửa ngày sau, em trai tôi mỉm cười, “Nói cách khác, tiêu diệt sạch quân của đối phương là thắng?”

“Ừ.....” Tuy ma thú yêu cầu của lòng tôi bị hắn định nghĩa đơn giản như trẻ con đến thăm ông bà, khiến tôi không dễ chịu tẹo nào cả, cơ mà cứ nhìn thấy nụ cười sáng rỡ kia của hắn là tôi lại không nhẫn tâm phản bác.

Một tuần sau, cuối cùng em trai tôi cũng xuất trận.

Tuy rằng cả tuần của tôi đều trôi qua trong nỗi sợ hãi khôn cùng, bởi lẽ thời gian Lưu Uyên nhếch miệng cười với laptop càng ngày càng nhiều, khiến tâm hồn tôi day dứt cảm giác tội lỗi như vừa chỉ lầm đường sai lối cho một công dân lương thiện.

Em tôi ở khía cạnh chơi game cũng rất có thiên phú, hoặc nói cách khác là hắn vốn thông minh nên cái gì cũng tiếp thu nhanh chóng.

Trận quyết đấu vào hôm cuối tuần, tôi thảm bại dưới tay hắn, ngay cả thi thể cũng không toàn vẹn.

Tôi rất ử rữ, trong khi hắn vui vẻ vô cùng.

“Anh, trò này vui quá.”

“Ừ..... Anh không phải đối thủ của cậu, để anh tìm level cao hơn cho cậu vậy.” Lúc thốt ra mấy lời này, bỗng dưng tôi có cảm giác bị thương như thể có con lớn không thể giữ mãi trong nhà.

“Tốt.”

Hắn cười đến là xán lạn, cũng chính điều này khiến lòng tôi bắt đầu thấy hối hận vô bờ.

Mẹ nó, người ta cưới vợ quên má còn cậu biết ma thú liền quên anh.

Sớm biết vậy đã không đem công trình nghiên cứu hai năm của tôi truyền thụ cho cậu.

Cái đồ ăn cháo đá bát.

* * *

Thằng em dựa vào IQ của hắn và chỉ đạo từ quân sư đứng phía sau là tôi, rất nhanh đã nổi tiếng trong giới game ở trường.

ID trong game của hắn là Nguyên Viễn Lưu Trường, hắn bảo bốn chữ này vừa vặn là tên kết hợp của chúng tôi, Lưu Uyên, Thường Viễn, đầu nguồn xa xôi, mạch nước chảy dài, nghe vào tai mới hài hoà tốt đẹp xiết bao nha.

Tôi trợn trắng con mắt, tiếp tục nấp sau lưng hắn chỉ bảo, tuy rằng việc rút lui về sau hậu đài làm nội tâm tôi vô cùng vô cùng không cam lòng, cơ mà mẹ nó, tôi cũng không có biện pháp đối phó với thằng kia, bởi vì trên đời này có một từ gọi là khắc tinh trời sinh rồi.

Nhớ lại Thường Viễn ông đây từ nhỏ đến lớn ai dám khi dễ? Bị ánh nhìn mạnh mẽ uy phong của tôi trừng một cái, bọn họ đã sợ tới mức tè ra quần.

Nhưng cũng chỉ thằng ranh con Lưu Uyên này là không xem tôn nghiêm của anh hai hắn ra kí lô nào, hồi nhỏ xem tôi như ngựa cưỡi, trưởng thành thì sai tôi như nô lệ.....Thêm cả “chuyện kia” nữa tôi cũng không còn mặt mũi nói.

Nỗi đau xót nhất trong đời tôi chính là có thằng em như hắn, trên thế giới này nhiều người đến vậy, tốt với tôi hay ác ý với tôi, tại sao tôi cứ phải khăng khăng đâm đầu thích thằng em không tốt không xấu với tôi như vậy chứ.

“Anh ơi, con ếch ngang ngược này là ai?”

Tôi liếc qua cái tên hắn vừa nói, gã kia hành động thật sự rất nhanh nhẹn, mấy người chơi ma thú có trình độ ngang ngang gã đều được gã tìm đến khiêu chiến trước.

“Gã đó trước đây ỨC HIẾP anh lắm lắm, chỉ cần đụng độ là gã nhất định tiêu diệt sạch bách quân của anh, đánh cho anh rã ròi đây đây.” Tôi chợt dạ nhìn đôi mắt lấp lánh của em trai, tuy tôi nói dối chỉ vì muốn kích thích ý chí chiến đấu của hắn.....

“Thế à, muốn em báo thù cho anh không?”

“Tốt lắm” Tôi vỗ vỗ vai hắn, hay nhất là thua mấy trận trấn áp nhuệ khí của cậu đi, bằng không cậu chẳng biết cái gì là trời cao đất rộng.

Quả nhiên kinh nghiệm thực chiến không thể khinh thường, lúc em trai tôi bị đánh đến tan tác tả tơi bị giết sạch không còn một mống, tôi quay mặt khe khẽ bật cười.

“Núi cao còn có núi cao hơn, người giỏi cũng có người giỏi hơn, cậu đừng buồn, thua có một trận mà thôi.” Tôi xoa xoa đầu hắn an ủi, tiếp đó xoay người chuồn ra ngoài.

Bất quá hắn chẳng có chút thù nào mà chỉ vô tội nhòm tôi chăm chú, giống như thua không phải lỗi của hắn mà do tôi cố ý giở trò quỷ, khiến tôi chợt dạ đến mức đành phải rời khỏi tầm nhìn của hắn.

Hôm sau trời quang nắng nhẹ, vết thương ở chỗ không tiện nói trên người tôi gần như đã lành lặn.

Buổi tập huấn đầu tiên của hội patin diễn ra ở sân vận động của trường.

Tuy tôi rất không muốn đi nhưng nhìn đến đôi giày màu trắng sang quý kia, không mang thử thì lãng phí quá.

Có chút lo lắng cầm giày đến sân thể thao, phát giác đám người kia đã mang giày hết rồi, chỉ có tôi còn đang ngây ngốc ôm đôi giày định thay. Bọn họ thì nhau lướt véo véo qua người tôi, giống như qua mặt một con rùa. Tôi không thèm để ý ánh mắt kì quái của bọn họ, ngồi ở ngoài bắt đầu đổi giày.

Chân thối thì làm sao? Đó cũng là một loại đặc sắc của con người. Chân nhỏ lại thế nào? Chẳng lẽ tôi có năng lực bảo bà mẹ nhét tôi vào bụng rồi sinh ra lần nữa, đổi thành chân to ư?

“Xin chào.” Bỗng nhiên trên đỉnh đầu có một thanh âm trầm thấp chứa đựng ý cười vang lên.

Tôi ngẩng đầu lên thì bắt gặp bản mặt cực kì không muốn thấy, “Chào, thật vui vì được gặp lại cậu.”

“Ha ha, tôi cũng vui lắm, xem ra chúng ta có duyên ghê.”

Lại dùng tiết mục quen thuộc để trêu ghẹo người khác, lời thoại cũng không chịu đổi mới một chút, tuy tôi căm thù hình mẫu thiếu gia trắng hoa đến tận xương tủy, thế nhưng..... vẫn nên làm bộ làm tịch trưng ra gương mặt tươi tắn, “Đúng ha đúng ha, chúng ta có duyên thật đấy, có lẽ kiếp trước tôi giết cha cậu.”

Nhìn nụ cười cứng đờ của hắn tâm trạng tôi tốt hơn nhiều lắm.

“Đúng rồi, tôi là Tề Minh, là hội trưởng hội patin.”

Đầu lông mày của tôi giật giật, gã này vì sao cứ như âm hồn không tan vậy? Tôi chơi ma thú hắn là đội trưởng, giờ đến hội patin hắn cũng là hội trưởng?

“Lần đầu cậu mang giày trượt phải không? Tôi giúp cậu nhé.”

Nhìn thấy thân hình có vẻ lảo đảo lảo đảo của tôi, hắn nhanh nhẩu vòng ra sau lưng tôi để tôi thuận đường dựa vào người hắn.

Tôi cứ thế bị tên hội trưởng kia vừa đẩy vừa kéo đến nơi tập luyện.

“Anh.” Ánh mắt lạnh lùng của Lưu Uyên lia qua Tề Minh, sau đó lại chuyển hướng qua tôi, “Anh không lên nổi chân sao? Còn muốn người ta dìu?”

“Lúc còn trẻ thất lưng bị chấn thương.” Tôi cười cười trả lời cho qua, không để ý thấy ánh chớp đá lửa bắn tung toé trong không khí, đẩy Tề Minh ra, tôi nghiêng ngả lết lại chỗ Lâm Hạ.

“Hãy dơ, người đẹp cậu sao lại có hứng thú muốn thử nghiệm loại này?” Tuy rằng nói ra có hơi mất mặt một tẹo, nhưng để tránh bị mọi người đụng phải, tôi vịn lấy vai mỹ nữ rồi mới bình tĩnh đến nắm lấy thanh chắn bên cạnh.

“Tôi không hứng, đến đây lấy học phần thôi.” Khuôn mặt cô ta vẫn cứ lạnh như băng tuyết, tôi đảo mắt nhìn qua, quả nhiên thấy Từ Tiểu Huy hí ha hí hửng lướt lại gần.

“Ha ha, anh thật sự rất vui, không ngờ em cũng chọn hội này, anh cứ nghĩ em sẽ không bao giờ muốn gặp anh nữa.....” Không đợi Từ Tiểu Huy nói xong, Lâm Hạ đã như một trận gió lướt bay đến nơi em trai tôi đang đứng.

Nhìn thấy dáng vẻ ủ rũ suy sụp của Từ Tiểu Huy, lòng tôi hớn hỏ muốn chết nha.

“Tiểu Viễn, cậu nói xem sao Lâm Hạ lại hẹp hòi như thế chứ? Lên mạng tìm người yêu chỉ là chơi đùa mà thôi, tớ vốn nghiêm túc với mỗi cô ấy.” Từ Tiểu Huy cúi đầu vất óc suy nghĩ.

Tôi cười lạnh một tiếng, “Đùa lâu ai biết được cậu có thể biến giả thành thật hay không, sớm nói với cậu rồi, hiện tại là xã hội chủ nghĩa, chế độ tam thê tứ thiếp chỉ có thể tồn tại trong YY [1] của đàn ông thôi.”

[1] YY = ý ***

“Người anh em, lên đường bình an.”

Quảng cho cậu ta cái nhìn thương xót cộng với đồng cảm xong, tôi bắt đầu vịn cột tập trượt patin.

Trượt đơn giản hai bước thì không thành vấn đề.

Đáng tiếc dưới đế giày có bánh xe, tôi lại đem hết lực tập trung ở việc duy trì cân bằng nên không nhìn rõ phía trước, vì thế bịch một cú, tôi đâm đầu vào bảng thông báo cạnh bên.

Lúc tôi cố chống mặt đất đứng lên, bỗng thấy Lưu Uyên và Tề Minh đứng phía xa cười khẩy.

Cũng là Từ Tiểu Huy có lương tâm chạy đến giúp tôi một phen.

Sau đó, Tề Minh gọi mọi người tụ họp lại một chỗ cùng luyện tập, trình bày một số điều nên chú ý và làm mẫu vài động tác cơ bản.

Vì có nhiều người nghiệp dư chưa bao giờ trượt thử, đích thân Tề Minh và Lưu Uyên phụ trách dạy mọi người, vốn có một huấn luyện viên nữ nhưng hôm nay cô ấy không đến được.

Tôi vịn thanh chắn trượt tới trượt lui, nhìn thấy em trai nắm tay con gái chỉ dẫn từng động tác cho các cô, lòng tôi chẳng hiểu sao lại dâng tràn một nỗi chua xót vô hạn.

Chung quy vẫn cảm thấy hình ảnh hần đứng chung với mỹ nữ thật xứng đôi, đặc biệt là Lâm Hạ, khí chất hai người họ rất hoà hợp, khoảnh khắc nắm tay nhau cùng trượt trong sân tập quả thực hết như đôi nam nữ chính trong manga.

Nếu tôi là hoạ sĩ nhất định sẽ vẽ lại hình ảnh rực rỡ ấy, nếu tôi là nhiếp ảnh gia chắc chắn sẽ đưa khung cảnh hài hoà kia vào ảnh chụp.

Bởi vì tôi là anh hần, tôi chỉ có thể yên lặng trơ mắt nhìn.

“Thường Viễn, tôi đến dạy cậu nhé.” Tề Minh cười dịu dàng như nước làm lưng tôi rơi rớt cả tầng da gà da vịt, thế nhưng nhìn thấy đôi cầu nam nữ đằng kia, tôi miễn cưỡng duỗi tay ra cho hần đỡ, để rồi mặc hần kéo đi khắp cả sân tập.

Bị hần dẫn dắt trượt patin loanh quanh, tôi có cảm giác đầu óc mình xoay vòng vòng. Tính tình tôi vốn không hề tốt, đặc biệt lúc thân thể khó chịu thì bao nhiêu thói hư tật xấu đều phát huy uy lực đến cực đại.

“Tôi choáng.” Tôi lạnh nhạt vùng ra khỏi tay hần, không chút biết ơn với việc hần tự mình hướng dẫn. Dù sao cũng do hần ta tự nguyện, cóc liên quan đến tôi.

“A, vậy cậu nghỉ ngơi một lát đi.” Tề Minh mỉm cười kéo tôi ngồi xuống, “Muốn uống nước không?”

“Ừ.”

Cảm giác được người ta hầu hạ thật là sung sướng, tôi cầm chai nước khoáng hần đưa ực một hơi dài.

Xa xa đằng kia, chẳng biết Lưu Uyên và Lâm Hạ đang tán gẫu chuyện gì mà đứng sát vào nhau.

8. Chương 8

Sẩm tối, lúc tôi muốn về đột nhiên trời đổ mưa to, vì hội có việc cần xử lí nên Lưu Uyên nán lại, tôi xông ra ngoài một mình.

Gặp mưa thì thế nào, cùng lắm giống như tắm thiên nhiên mà thôi.

Sau khi về nhà, tôi theo thói quen bật TV lên rồi nằm dài trên sofa xem bóng đá.

Bỗng dừng lại nghe di động réo inh ỏi, tôi vừa ngó qua màn hình liền cảm thấy da đầu run lên từng chập, chẳng phải tôi không muốn nghe giọng nói dịu dàng khiến người ta nổi sẩy của mẹ. Có lẽ là vì không biết nên nói gì với bà.

“Thường Viễn, kì nghỉ năm nay con có về không?”

“Dạ về.”

“Vậy con có gặp em ở trường chưa?”

Hình như mẹ không biết tôi và thằng em sống chung với nhau.

Hoá ra Lưu Uyên lừa gạt tôi, nói cái gì mẹ bảo chúng ta nên thuê phòng bên ngoài, thằng oắt miệng toàn phun lời dối trá này, thế mà tôi lại tin tưởng hẳn.

“Thường Viễn, mẹ hỏi con đó.”

Tôi ho khan một tiếng, “Sau đợt quân sự con có gặp Lưu Uyên một lần, nó đến ký túc xá tìm con. Nhìn có vẻ bận lắm, sau đó thì con không gặp nữa.”

Hơi bị chột dạ, hy vọng mẹ không nhận ra.

“Vậy thì tốt rồi.”

Sau khi treo điện thoại xong tôi vẫn còn thất thần, quả nhiên mỗi lần mẹ gọi điện đều là vì chuyện của em trai.

Con không được làm hư em biết chưa? Con không thể tiếp tục như vậy được! Đừng lại gần nó nữa, con sẽ hại nó!

Đó là những lời mẹ ruột tôi từng nói, vào lúc nào tôi cũng chẳng nhớ rõ, chỉ là mấy câu ấy giống hệt như mũi kim nhọn đâm sâu vào lòng, có đôi khi nằm mơ nghe thấy cũng làm tôi vã một lớp mồ hôi lạnh mà tỉnh giấc.

Đứa con như tôi ở trong mắt mẹ vô sỉ thế đấy.

Bất quá chỉ là phế phẩm mẹ nuôi mà thôi.

Lưu Uyên mới chính là niềm tự hào của bà.

Thật ra tôi thầm thích em trai, từng thừa dịp hấn ngủ say trộm hôn lên môi hẳn, trong cơn mộng mị gọi tên hẳn để DIY. [1]

[1] DIY = do it yourself, chính là, chắc =///= “tự làm tự thoả mãn”

Có lẽ mẹ nghĩ rằng tôi sẽ làm chuyện gì đáng sợ dẫn hẳn lạc lối, cho nên mới bảo tôi thi vào đại học nơi thị thành rất xa nhà, rời xa em trai, để suy nghĩ và phẩm hạnh của hẳn không vì tôi mà trở nên nhơ nhuốc bại hoại, hi vọng thằng nhóc bất lương như tôi sẽ không ảnh hưởng đến hẳn.

Kỳ thực tôi có thể làm gì cơ chứ?

Ngoại trừ việc chờ tất cả mọi người ngủ say chạy tới trộm hôn hẳn, tôi còn có năng lực gì nữa?

Mẹ tôi đánh giá tôi rất cao.

Bà cho rằng tôi sẽ giống mấy gã đàn ông đáng khinh trên TV đi cường bạo em trai ư? Giỡn hoài, dù tôi có tà tâm cũng không có gan làm. [2]

Hơn nữa tôi cũng đánh không lại Lưu Uyên, sự thật chứng minh rõ ràng rành, đừng nói tôi làm gì được hắn, lọt vào tay hắn tôi y hệt một con cá mặc hắn chum lược chiên xào, chỉ có thể chống trả yếu ớt rồi bị hắn nuốt sạch vào bụng.

Nhưng hiện tại tôi không biết nên làm gì bây giờ.

Tôi thích hắn, phần tình cảm này sớm đã được xác định từ lâu, thế nên năm cuối phổ thông hầu như tôi không hề tập trung vào việc học, sau khi bị mẹ phát hiện, bà lập tức đuổi tôi đến nơi khác học hành, muốn để khoảng cách tạo ra vách ngăn, tuy rằng ngăn trở có sinh ra, quan hệ giữa tôi và em trai cũng lạnh nhạt không ít, chỉ là, tôi còn thích hắn lắm.

Nhớ hắn khôn xiết.

Kì nghỉ Tết ở trong nhà ngây ngốc vài ngày, bề ngoài giả vờ chả thèm để ý đến Lưu Uyên. Trên thực tế tôi vẫn luôn trộm theo đuôi hình bóng hắn, trong lòng thầm nghĩ một năm không gặp hắn lại cao hơn rất nhiều.... Chung quy cảm thấy hắn không ngừng khôn lớn, bằng không chênh lệch giữa chúng tôi tại sao càng ngày càng nhiều thế.

Bình thường chẳng có cách nào liên lạc, mẹ vì ngăn cản ý nghĩ không lành mạnh của tôi với em trai mà dù đổi số di động của tôi cũng không cho hắn biết.

Cho nên tôi chỉ có cách yên lặng nghĩ về hắn, nằm trong ổ chăn nhớ đến dáng vẻ hắn để DIY.

Thi thoảng cảm thấy bản thân thực mẹ nó hèn nhất, cơ mà nói đi nói lại, chẳng phải đây là chuyện một mất một còn hay sao?

Nhưng mà, ván này tôi đã thua ngay khi chưa bắt đầu.

Tôi thì không sao, cùng lắm là bị người ta chỉ vào mặt mắng mấy câu ghê tởm như đồng tính luyến ái, tôi da dày thịt thô, bị nói vài câu cũng chả ăn thua.

Nhưng Lưu Uyên không giống vậy, từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ trải qua bất cứ chuyện nhục nhã nào, luôn được mọi người nâng niu trong tay mà che chở, hắn không tiếp nhận nổi những điều này, cũng chẳng cần phải hứng chịu những điều này.

Anh em yêu nhau, bị người ta đàm tiếu thì không chỉ một câu là có thể hình dung.

Nhìn thấy hắn vì tôi mà cau mày, tôi tình nguyện nhìn hắn cười vợ sinh con, trải qua một cuộc sống bình thường.

Về phần tôi, thực ra tôi cũng không biết con đường tương lai nên đi như thế nào.

Chỉ cần Lưu Uyên được sống một cuộc đời vẻ vang, dù tôi bán một thân bần cũng không hề nuôi tiếc, có lẽ trước đây khi dễ hắn nhiều quá, cho nên phải vì hắn mà ăn ngủ không yên.

Nếu tính tôi tốt hơn một chút, dịu dàng thiện lương hơn một chút.....

Vẫn là thôi đi, một Thường Viễn như thế cứ như bị quỷ bám trên thân.

Lưu Uyên rất nhanh đã trở về, tóc bị nước mưa tạt ướt đầm, thế nhưng hộp cơm hắn cầm trong tay lại không hề bị ẩm mưa.

Là quán cơm gà trước cửa trường mà tôi thích, mùi thơm quen thuộc cứ thoang thoang trong phòng.

“Anh vẫn chưa ăn đúng không? Mưa lớn như vậy ra ngoài phiền phức lắm, em đem cơm hộp về cho anh này.” Về mặt hắn rất dịu dàng, lúc cười với tôi luôn nhếch khoé miệng lên, thật đẹp, thật ngọt.

“Cám ơn.” Tôi lại gần tiếp hộp cơm trong tay hắn, lúc này mới thấy quần áo hắn đều đã ướt sũng, còn đang nhỏ nước tí tách tí tách, “Đi tắm mau lên, ướt như vậy bị cảm thì sao!” Tôi trừng mắt lườm hắn, hắn lại càng cười xán lạn hơn, đột nhiên lại gần hôn lên môi tôi một cái, sau đó mới chạy vào nhà tắm, chỉ trong chốc lát đã có tiếng nước rào rạt truyền ra.

Cảm giác ướt át vẫn còn đọng trên môi, có thoang hương vị của mưa, tôi xoa xoa môi rồi lại đứng tại chỗ cười ngốc nghếch.

Giống hệt như trò đùa đại dột trước đây.

Thuở ấy Lưu Uyên còn nhỏ không hiểu chuyện, trong khi tôi bắt đầu tiếp xúc với một ít sách đồi trụy mà đám nam sinh hay truyền tay nhau xem. Nhìn thấy hai người môi chạm môi trong TV là biết ngay có ý nghĩa gì.

Lúc ấy lòng hiếu kỳ của tôi siêu mạnh, chung quy vẫn cảm thấy môi chạm môi với người ta chẳng phải cũng giống bản thân tự lấy môi trên chạm môi dưới ư? Sao có thể khiến tim đập nhanh máu chảy ngược như bị tẩu hỏa nhập ma trong tiểu thuyết võ hiệp chứ.....

Bởi vì không có bạn gái (kỳ thực là chẳng cô bé nào chịu nổi sự thô lỗ của tôi), cho nên mượn nhóc em thí nghiệm một chút vậy. Thứ nhất là vì hần còn quá nhỏ nên dễ lừa, thứ hai là gần đây hần rất vâng lời, thứ ba là..... Thằng em nhà mình thì không cần phụ trách chi sất.

Vì thế tôi thường xuyên giả trò hôn hít hần, mỗi lần hôn xong hần luôn mơ mơ màng màng. Khi đó Lưu Uyên còn beo béo, hai má phúng phính là thật, hôn mềm mại biết bao nhiêu, ngay cả môi cũng phẳng phất vị ngọt.

Lần đầu tiên hôn hần, tim tôi thực sự đập rất nhanh.

Tôi sợ đến mức vội vã buông hần ra, thế nhưng loại cảm giác này mãi chẳng quên được, một đêm nọ hần xuất hiện trong giấc mơ của tôi, khi ấy tôi đã lơ mơ nhận ra có điều gì đó không thích hợp, tuy rằng tôi vẫn rất thích đùa cợt hần, thích việc hần lấy tôi làm tâm rồi xoay quanh sau lưng tôi, thích hần tôn kính tôi, xem tôi như thần, tôi luôn cho rằng đó là cảm giác như đạt được thành tựu nho nhỏ, dù sao đi nữa hần cũng do một tay tôi treu chọc mà lớn lên, thế nhưng, tôi hoàn toàn chưa từng nghĩ đến khía cạnh kia.

Sẽ có kẻ sinh ra ý nghĩ xấu xa với em trai mình sao? Thật thế chẳng? Giống như thứ tà niệm dâm dục trong lòng tôi.

Lúc ấy tôi tự thấy mình là kẻ biến thái, bệnh thần kinh, tự phỉ nhổ bản thân suốt cả thời gian dài, có đôi khi nghĩ rằng nếu để người khác biết được tâm tư ấy của tôi, nhất định tôi sẽ bị ngàn đao chém chết, thiên lôi giáng xuống đầu.

Nhưng mà mỗi khi trông thấy hần tôi vẫn không kiềm chế được.

Cho nên lúc tôi nhiều lần lén lút vào phòng hần đã bị mẹ phát hiện.

Nếu ông trời muốn tôi thích đàn ông rồi trở thành đồng tính luyến ái, vì sao lại để người kia là em trai tôi?

Trò đùa này có hại hại tí nào cả, mỗi lần nghĩ đến tôi đều muốn thăm hỏi tổ tông của Thượng Đế.

Ăn cơm gà xong, tôi ngồi nghĩ lâu thật lâu, cứ như thế này hoài cũng không phải biện pháp tốt, làm sao khiến Lưu Uyên hết hi vọng với tôi được.

Cho dù tôi biết hần có hơi thích tôi, tôi cũng quyết nhịn đau chặt phứt đoạn tình cảm này.

“Lưu Uyên, quan hệ giữa cậu và Lâm Hạ hình như rất tốt hả.....” Sau khi cơm nước xong, tôi nói gót hần đến chỗ xem TV, rốt cục cũng dám mở miệng.

“Ngày sinh viên mới đến nghe thông báo là chị ấy tiếp đón, cho nên em cũng khá thân.” Hần ngẩng đầu lắc lắc mái tóc, mỉm cười với tôi, “Anh hỏi cái này làm gì?”

“Anh thấy hai người rất xứng, sao không cố tiến triển thêm một tí, dù sao cô ta cũng chia tay với Từ Tiểu Huy rồi.” Tôi tiếp tục nói với vẻ mặt không cảm xúc, trong khi bộ phim truyền hình trên TV làm tôi thấy buồn nôn quá trời.

“Chị ấy là đàn chị em quý mến còn rất kính trọng, không khác, không hơn.” Hần tới ngồi bên cạnh tôi, tôi theo phản xạ xê dịch lưng vì không muốn ngồi gần hần tạo nên, tôi sợ hãi hơi thở của hần, với tôi mà nói trên người hần hệt như có loại từ trường đặc thù, dễ dàng khiến tôi rơi vào tay giặc.

Tôi ho khan một tiếng ổn định tinh thần tiếp tục dụ dỗ: “Ý của anh là, điều kiện của Lâm Hạ rất tuyệt, mặt đẹp vóc dáng chuẩn, xứng với cậu trên mọi phương diện.”

Lưu Uyên không thèm để ý mà nhún nhún vai, “Đáng tiếc chị ấy chỉ thích đồ cải thảo [3] Từ Tiểu Huy thôi, không có cảm giác với em đâu.”

“Hay anh giới thiệu người khác cho cậu? Khoa anh nhiều người đẹp lắm.”

Hắn trầm mặc thật lâu, sau đó thản nhiên nở nụ cười, “Tốt, để anh lo lắng rồi, thật sự làm em được quan tâm mà lo sợ đấy.”

Nói xong hắn xoay người bỏ đi, vượt qua mặt tôi kéo theo cả luồng khí lạnh lẽo.

Tôi chớp a chớp đôi mắt, trong đầu không ngừng đếm đếm tất cả mỹ nữ tôi quen qua một lượt. Loại trừ người có bạn trai còn lại cũng chẳng nhiều lắm.

Tề Duyệt là lựa chọn tốt nhất, cô ấy là kiểu thiếu nữ vừa nhìn qua đã thấy thật trong sáng, uỷ viên ban văn nghệ khoa chúng tôi đồng thời là cộng sự của tôi hơn một năm nay, rất thân thiết.

Hơn nữa cô ấy cũng thích mẫu con trai bản lĩnh giống Lưu Uyên, căm thù tận xương tủy mấy loại có dáng vẻ lưu manh ác ôn lại tùy tiện như tôi.

Nghĩ đến hình ảnh bọn họ đứng chung một chỗ, trái tim dâng lên từng cơn đau đớn.

Thế nhưng tôi có thể làm gì bây giờ? Nói với Lưu Uyên thật ra tôi yêu cậu, chúng ta bắt chấp tất cả ở cạnh nhau đi, đừng quan tâm đến bố không cần để ý mẹ, hãy chỉ lo cho bản thân mình thôi, chúng ta cùng bỏ trốn được không.....

Kiểu như thế ư?

Tuy rằng tôi không thông minh, cũng không phải người phù hợp với lý tưởng của cậu, nhưng tôi biết rõ nếu chúng ta chọn lựa bước đi như thế, thứ chờ đợi đằng trước không phải tương lai vinh quang, mà là muôn kiếp không thể cứu vãn.

Lại một ngày cuối tuần mưa rơi rả rích.

Tôi hẹn Tề Duyệt đi ăn cơm, thuận tiện thảo luận với cô về việc lớn một đời của em trai.

Tề Duyệt là mẫu con gái khi cười lộ lên rất ngọt ngào, cô cài một chiếc băng đô hello kitty màu hồng phấn, nghe nói tình yêu mãnh liệt dành cho kitty đã đạt đến đẳng cấp như nghiện như say, gối nằm ra giường ly tách bàn phím, thậm chí ngay cả di động cũng dán đầy hình mèo kitty.

Tuy rằng trông thấy một vùng hồng phấn kia lông tơ sau lưng tôi muốn dựng đứng, cơ mà ngoại trừ điểm ấy, cô gái này rất tốt.

“Cậu nói là em trai cậu?”

Sau khi biết âm mưu của tôi, cô lập tức phun phèo một ngụm trà sữa, vì là thực nữ nên cách phun nước cũng thật đáng yêu, chỉ là rơi vài giọt nên có thể che miệng nuốt xuống, không giống mấy cô nàng thô kệch trực tiếp phun như bắn máu tươi.

“Chẳng phải cậu thích mấy anh chàng vừa đẹp vừa giàu sao? Chỉ là làm quen thử thôi mà, cậu khoa trương như vậy làm chi nha.....” Tôi trợn trắng mắt nhìn cô ấy một cái, cơ mà sau đó cảm thấy ánh mắt mình ứ biết thương hương tiếc ngọc là gì cả, thế nên tôi đổi qua nụ cười dịu dàng hơn tí tẹo.

“Thôi cậu đừng cười, nụ cười của cậu làm toàn thân mình khó chịu quá đi.” Tề Duyệt rụt vai thở dài, “Em trai cậu ư..... Tiếc quá chừng hà.”

“Tại sao?” (vì nó gay chớ sao =)))

“Không có gì.” Cô ấy vừa dứt lời thì nhẹ nhàng thở dài, liếc tôi một cái đầy hàm ý.

Vì thế tôi đành phải gọi điện kêu thằng em đến.

Không ngờ hắn tới rất nhanh, hôm nay hình như cũng cố ý ăn mặc thật đẹp, tóc mái loà xoà che khuất nửa con mắt, kiểu tóc cực bảnh trai với khuôn mặt đẹp như điêu khắc, thêm cả khoé miệng hay nhếch mới phong độ làm sao.....

Tốt lắm, sức quyến rũ cực đại, đừng nói con gái, ngay cả tôi khi nhìn thấy hắn cũng phải choáng váng.

“Ha ha, Lưu Uyên, thật vui vì được quen biết cậu.”

Có chút kỳ quái nha, sao Tề Duyệt biết tên thằng em tôi.

“Là chị à, ha ha.” Nét cười của Lưu Uyên có phần quái dị.

Hoá ra bọn họ biết nhau? Chẳng lẽ đã sớm có gian tình?

Thường Viễn mày khó chịu cái rắm ỉ! Như vậy chẳng phải rất tốt sao, nếu bọn họ đã sớm biết nhau sẽ càng dễ dàng phóng ra hoa lửa, đơn nam độc nữ nhiệt huyết sôi trào, rất nhanh sẽ từ nắm tay biến thành người yêu, đây chẳng phải là ước mong của mày hay sao!

Tôi hít hít mũi, trưng ra gương mặt tươi cười đúng kiểu anh hai, “VẬY hai người tán gẫu nhé, mình đi trước.”

Lưu Uyên chỉ phẩy tay, nhìn cũng không thèm nhìn tôi một cái, Tề Duyệt mỉm cười ngọt lịm với tôi nhưng cũng chẳng thèm mở miệng.

Tôi xoay người rời khỏi nhà ăn, đôi trai đẹp gái xinh phía sau trò chuyện vui vẻ vô cùng, mơ mơ hồ hồ tôi có nghe vài câu của Tề Duyệt như, “Thì ra là cậu ấy.” “Thông cảm với cậu.....” “Kỳ quái....” linh tinh chi đó.

Trường chúng tôi có một con đường gọi là đường tình yêu, bên kia đường là rừng cây rậm rạp, chẳng khác gì khuyến khích người ta thì nhau phạm tội đi.

Tôi dạo một mình trên con đường tình yêu dài lê thê, bây giờ đang là buổi chiều, một đường độc bước không biết đã làm bao nhiêu đôi chim uyên ương sợ hãi bay đi mất.

“Chia tay không có gì cần bàn hết.”

A? Giọng nói quen quá? Có phong cách nữ vương của Lâm Hạ.

“Em căn bản không tin tưởng anh, một khi đã vậy, chúng ta không cần tiếp tục nữa.”

Kháo, thanh âm của Từ Tiểu Huy bình thường nghe qua thấy ngu ngốc như gì, không ngờ cũng có lúc trở nên quyết đoán như vậy, tôi cứ nghĩ trước mặt Lâm Hạ cậu ta luôn chân chó. [4]

[4] chân chó = phục tùng/hầu hạ triệt để = __ =

Tôi đang muốn trốn lại thấy Lâm Hạ bước ra, cô ta trông thấy tôi thì hừ một tiếng, sau đó xoay người đi mất hút.

Từ Tiểu Huy lại gần đập vai tôi buông tiếng thở dài náo ruột, “Than ôi bạn hiền, mình thất tình rồi.”

Tôi quảng cho cậu ta một câu “Đáng đời”, cóc thèm để ý mà tiếp tục sải bước về phía trường học.

Mối tình của Từ Tiểu Huy và Lâm Hạ có rất nhiều công sức do tôi đóng góp. Ngoại trừ lần bỏ gián vào thư tình lúc cậu ta đang theo đuổi Lâm Hạ, còn lại tôi đều giúp cậu ta bày mưu tính kế, ví dụ như gợi ý cậu ta mời Lâm Hạ đi ăn lẩu vào mùa hè (điều kiện tiên quyết là tôi biết Lâm Hạ ghét nhất quán lẩu kia), đến công viên nước tung tăng bơi lội (điều kiện tiên quyết là tôi biết Lâm Hạ là con vịt cạn), còn dạo cửa hàng quà lưu niệm mua gấu bông (đương nhiên Lâm Hạ căm mỷ thứ ấy nhất).

Ai ngờ Từ Tiểu Huy không đàn tí nào, có năng lực khiến Lâm Hạ từ những thứ ghét nhất dần dần nảy sinh tình yêu, đương nhiên quá trình đó cũng chẳng dễ dàng gì.

Cứ luôn nghĩ bọn họ sẽ dài lâu, bởi đoạn tình cảm ấy được bỏ vào rất nhiều công sức.

Không ngờ cuối cùng lại chia tay, điều này khiến tôi cảm thấy thật khổ sở và mờ mịt, tình yêu giữa nam nữ còn không thể vượt qua thử thách, nếu vậy nam nam thì sao đây?

Hai người đàn ông, không chỉ đối mặt với vấn đề sống chung cùng đối phương, còn phải lo lắng áp lực của xã hội, vả lại không có luật hôn nhân bảo đảm, không có gia đình ầm ập?

Bất chợt nghĩ đến đều cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Thi thoảng thấy bản thân thật mẹ nó chín chắn, vấn đề gì cũng nghĩ đến dài lâu về sau. Trách làm sao tên tôi là Thường Viễn.

[5] viễn = dài

Tôi không ham muốn niềm sung sướng ngắn ngủi.

Nếu đã biết sau này sẽ đau khổ, chi bằng sớm bóp chết phần tình yêu kia khi nó còn trong nôi.

Tuy rằng tôi thừa hiểu dù có tạt nước lạnh vào ngọn lửa tình của tôi, nó cũng sẽ y hệt như tưới dầu mà cháy ngày càng hùng hực hơn.

Cái mà tôi muốn dập tắt chính là phần của em trai tôi.

Cái tôi muốn thành toàn chính là hạnh phúc của hắn.

Từ nhỏ đến lớn, em trai không chỉ là niềm kiêu hãnh của bố mẹ, hắn cũng là niềm kiêu hãnh của tôi, mỗi khi nhắc đến hắn sống lưng tôi sẽ đứng thật thẳng.

Tôi làm những điều này hết thảy đều vì tương lai của hắn, tuy rằng khổ tâm của tôi hắn sẽ không biết được.

Lời tác giả:

Cậu Thường Viễn này sống rất áp lực. Bề ngoài nhìn ngu ngơ cáu kỉnh, cơ mà suy nghĩ trong đầu thì rất nhiều đó ==

Viết tâm sự của cậu ta khiến tôi cũng thấy thực áp lực.Ặc.... Cho nên chỉ cần em trai bùng nổ một chút, cạy mở vỏ rùa của cậu ta ra rồi ôm vào lòng ầm ầm áp áp, mỗi lần nghĩ đến dạng tình tiết đó máu sôi trong tôi luôn sôi trào V_V

[cont]

[2] nguyên văn “tà tâm mà không có tặc đảm” = có ý muốn nhưng không có gan trộm

[3] cãi thảo

9. Chương 9

Đến tận khuya Lưu Uyên mới về nhà, hơn nữa dường như tâm trạng hắn tốt lắm, xem ra rất có triển vọng với Tề Duyệt.

Tắm rửa xong tôi trèo lên giường nằm, một lát sau bỗng dưng vang lên tiếng cửa mở, có người nhẹ nhàng bước vào.

Tôi nhắm tịt mắt cố kiềm nén tiếng tim đập dồn dập, cảm giác được Lưu Uyên ngồi xổm xuống bên cạnh giường, hơi thở mạnh mẽ của hắn khiến toàn thân tôi nổi đầy da gà.

Hô hấp khê khàng tựa như đang thổi nhẹ lên gương mặt tôi.

Tuy nhắm mắt, tôi vẫn có thể cảm nhận ánh nhìn của hắn đang đảo quanh trên người mình, sau đó hắn vươn tay ra, vuốt ve mái tóc rồi lại nhéo nhéo má tôi.

Đoạn, hơi thở hắn thành linh tiến lại gần hơn, xúc cảm ầm ập vương vất trên mặt, chậm rãi di chuyển đến đôi môi.

Tôi kháo, trước đây tôi hôn trộm hắn, hiện tại đổi thành hắn hôn lên tôi?

Quả nhiên là báo ứng.

Tôi cứ thế nhắm mắt mặc hần vói đầu lười vào hôn đến nửa ngày, cảm giác ấm nóng ấy thật khiến người ta mê say đến ngây ngất.

Thực sự không muốn buông hần ra.....Không muốn đẩy hần vào cái ôm ấp của người con gái khác. Nhưng tôi biết rõ chúng tôi không thể có kết quả tốt đẹp.

Ví dụ như bạn nuôi một con mèo, bản thân bạn hiểu rõ ở trong tay mình nó sẽ không sống được, nhưng bạn sẽ một cước đá chết nó, hay là nhện đau tặng thứ yêu dấu ấy cho kẻ khác? Thường Viễn tôi tuy là đứa nóng nảy nhưng không chuồng bạo lực, thế nên tôi đành phải lựa chọn phương án sau.

“Đừng giả vờ, em biết anh tỉnh.”

Thanh âm truyền ra từ đôi môi đang dán trên môi tôi khi hần cúi đầu xuống, tôi mở to mắt, thân thể Lưu Uyên đã che hết ánh đèn yếu ớt xuyên qua khe cửa, khiến tôi không cách nào nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt ấy, chỉ nhận ra giọng nói kia dịu dàng khôn kể.

“Anh, anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Tôi xê dịch thân thể, tránh né bàn tay ma quỷ đang chạm vào mặt mình, “Anh nghĩ cậu đã lớn rồi, tìm một cô bạn gái để yêu đương chẳng phải rất tốt sao?”

“Anh thực sự nghĩ vậy?”

“Ừ.”

“Anh đối với em....”

“Cậu là em trai anh, anh là anh hai cậu, trừ lần đó ra giữa chúng ta không hề có gì hết! Về phần lúc trước cậu nốc rượu, cứ xem như chuyện ấy chưa từng xảy ra đi! Dù sao với anh mà nói, đêm đó bất quá chỉ là một lần trải nghiệm kích thích, anh cũng không để trong lòng đâu!”

Bởi vì nói quá gấp, ngay cả tôi cũng tự thấy thanh âm mình đang run rẩy.

Hần yên lặng một chốc, ngữ điệu nháy mắt lạnh hần đi.

“Anh biết mình đang nói gì không?”

Tôi biết chứ.

Cho nên mới đau đến kịch liệt như vậy.

Có thể ở cạnh cậu là loại tình tiết chỉ xuất hiện trong mơ. Tuy đêm đó phát sinh quan hệ thân mật với cậu, nhưng với tôi mà nói chỉ là thu hoạch ngoài dự đoán. Như thế đã đủ thoả mãn rồi, tôi không thể tham lam hơn được nữa.

Không thể vì sự ấm áp ấy mà cố chấp ở bên cậu không buông.

Ưu điểm lớn nhất của tôi chính là tự mình hiểu lấy mình.

“Anh, em đã trưởng thành rồi, không còn là đứa em nhỏ luôn theo đuôi anh nữa.” Hần thở dài thật dài, “Em sẽ chứng minh cho anh xem.”

“Chỉ có điều, xin anh đừng đụng tới yếu điểm của em được không?” Dứt lời, hần nhẹ nhàng đứng dậy rồi đi mất.

Yếu điểm hử?

Hần nói cái khi gì mà tôi không hiểu cho lắm.

Quả nhiên, tôi là kiểu “đầu óc ngu si”, “tứ chi phát triển”, “nóng nảy bộp chộp”, “tính cách vụn vụn” mà Tề Duyệt thường nói hay sao?

Hy vọng Lưu Uyên sớm lĩnh ngộ được, tôi không còn là người anh hay trêu đùa em trai như thuở xưa nữa, Thường Viễn của hiện tại giống hệt một con sói xấu xa luôn ham muốn hần, ghen lâu quá tôi không cam đoan có bổ nhào lại cắn hần một miếng hay chẳng. Đương nhiên cũng không loại trừ trường hợp hần cắn ngược lại tôi, cơ mà hai anh em làm thế chung quy vẫn là không tốt đâu.

Đêm ấy tôi lại mất ngủ lần nữa, trong lúc đang trần trọc lại nhận được hai tin nhắn.

Thứ nhất là của Tề Duyệt, Thường Viễn ơi, em trai cậu ngẫu ghê cơ, nhưng là thức ăn của mình thì mình cũng nuốt không vô đâu

~Tin còn lại là của em trai, anh, em thích anh.

Chả lẽ xuất hiện ảo giác ta ơi?

Kháo, quả nhiên tôi thật đáng khinh bỉ, thế mà lại ảo tưởng hần sẽ gửi tin nhắn thổ lộ với tôi? Hết cách cứu rồi.....

Thử trả lời coi có phải sự thật chẳng.

Đương nhiên cậu phải thích anh rồi, anh em phản bội nhau là việc không hay chút nào.

Và hần hồi âm.

“Là loại thích kia nha ~”

“Loại nào?”

“Muốn đề anh xuống giường cưỡng bạo đó mà.”

Thằng này tuyệt đối ứ phải em trai tôi, em tôi chắc chắn không bao giờ thốt ra mấy câu lưu manh như vậy, hần là bé ngoan, là thanh niên tốt có văn minh.....

Thường Viễn mày là thằng chết bầm, đừng có YY em trai mày nữa, đi ngủ mau lên!

Tôi tự mặc niệm dưới đáy lòng mấy lần, chẳng mấy chốc thật sự chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm hôm sau, tôi rời giường với hai con mắt đen thui, liếc qua thì thấy em trai đang bận rộn trong bếp, thời điểm tôi rửa mặt xong thì bữa sáng đã sẵn sàng trên bàn rồi.

Bánh mì hình trái tim, sữa dâu màu hồng phấn.....

Kháo, hần muốn làm cái rắm [1] gì vậy?

“Anh, bữa sáng tình yêu này, đến ăn nhanh lên.”

Nụ cười cực kì ngọt ngào, vẻ mặt dịu dàng khôn xiết.....

Tôi bị sét đánh rồi.

Theo cách nói của Tề Duyệt, đây chính là cảm giác sau khi bị sấm sét bổ trúng, lục phủ ngũ tạng tha hồ run rẩy đến quay cuồng. Bây giờ tôi đang hưởng thụ chính xác loại cảm giác ấy đây.

“Lưu Uyên, cậu sao vậy hả? Đầu óc bị lừa đá?!” Tôi cảm tức lườm hần.

“Không phải lừa đá, là nổi xúc động khi bị đôi môi mềm mại của anh kích thích.”

Tôi không dám thừa nhận thằng oắt đang cười vô cùng bỉ ổi kia là em trai tôi.

“À đúng rồi, em rất vinh hạnh thông báo với anh rằng, em với Tề Duyệt đã thất bại, bởi lẽ....” Hần ngừng lại nhìn tôi chăm chú đến nửa ngày, sau đó mới cười khê. “Chị ấy cũng nhận ra em với anh xứng đôi hơn nhiều.”

Dứt lời, hần đứng dậy tiến sát lại bên tai tôi thì thầm, “Chị ấy còn bảo em, đối phó với người không được tự nhiên thì nên dùng thủ đoạn mạnh một tí, chỉ bằng trước tiên cứ đề đi rồi từ từ bồi dưỡng tình cảm sau. Em nhìn anh lâu tới mức sắp nghẹn đến nội thương rồi, có biết không?”

Tôi hung hăng đẩy hần ra, tiếp tục phản nộ trừng hần, thiếu điều như rống lên luôn, “Đồ chết tiệt cậu đang nói cái quái gì vậy? Nhìn xem bản mặt cậu kia? Y hết con chồn vàng đói khát muốn điên rồi, cậu.....”

Hần nhanh như cắt tiếp cận hôn lên môi tôi.

Tôi cứng đơ tại chỗ.

Đứng người với dáng vẻ phồng mang trợn mắt hăn là một loại tạo hình siêu buồn cười, bất quá tôi cũng không chú ý nhiều như vậy.

Máu chốt là, hăn biết mình đang làm gì không vậy? Bị quỷ bám trên thân?

“Em thích anh, vì thế đừng hòng giao em cho kẻ khác, em cũng sẽ không buông tha anh đâu, anh bỏ ý định đó đi.”

Nói xong, hăn mang theo nụ cười chiến thắng đi ra ngoài, đến lúc đứng ở huyền quan [2] còn quay đầu lại cười cười, “Bữa sáng tình yêu là do Tề Duyệt chuẩn bị đó, mời anh chậm rãi hưởng thụ ha.”

Thật vậy, cái cốc đựng sữa trên bàn có khắc chữ anh hai. [3]

Tề Duyệt, tôi muốn ân cần thăm hỏi tổ tông cô!

Lưu Uyên, chả nhẽ cậu muốn ép tôi phải dùng thủ đoạn cao siêu hơn sao? Kháo!

Tôi cầm miếng bánh mì lên dùng hết sức bình sinh mà bóp bóp bóp, bóp đến méo mó tâm trạng mới bình tĩnh được một chút.

Biến, ta giới thiệu bạn gái cho người người không cảm kích, ông đây nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp khiến nhà người hết hi vọng.

Trái lo phải nghĩ nhớ lại, từ lần chia tay đầy máu và nước mắt hồi trung học, tôi phát hiện mình không có khả năng lấy lòng con gái.

Mấy cô nàng ấy chỉ thích xem tôi như anh hoặc em trai, tôi chỉ vừa gợi ý làm người yêu là lập tức rút lui.

Họ nói tôi ứ biết tình tứ là gì, cá tính thì gắt gỏng, ở cạnh tôi luôn phải nơm nớp lo sợ có khi nào tức giận tôi sẽ quăng cho họ hai cái tát không....

Cóc có duyên với con gái, duyên với con trai cũng chả ra gì.

Lúc còn nhỏ tôi là trùm trong đám con nít, khi dễ khá nhiều đứa bé ít tuổi hơn nên được gọi là đồ quỷ nhỏ, đương nhiên rất ít người dám lại gần tôi.

Sau khi trưởng thành cũng có kha khá bạn thân, nhưng đều là dạng hồ bằng cầu hữu rủ nhau trốn học leo lên núi chơi đùa.....

Những kẻ tự nhận là đàn ông thì không có dự vọng chinh phục tôi, phụ nữ lại càng không muốn sống dựa vào ham muốn của tôi. =____=

Chả nhẽ đi tìm gay? Đáng tiếc tôi không có cảm xúc với gay mà.....

Đang lúc tôi rầu rĩ hết sức thì di động réo vang, một tin nhắn cực kì chương mắt bỗng dưng làm tôi thấy hi vọng xuất hiện rồi.

“Thường Viễn, chúng tôi phải tổng kết thông tin của hội viên, bản lý lịch cậu bịa đại kia đã được sửa chữa hoàn thiện chưa?”

Là Tề Minh đại nhân, hội trưởng hội patin gửi tới.

Lúc ghi mấy cái lý lịch đó, số điện thoại và sinh nhật tôi đều phán bậy hết.

“Xong rồi, ngài có thể dành chút thời gian quý báu nói chuyện với tôi không?”

“Ha ha, đột nhiên cậu khách sáo vậy tôi thấy không quen chút nào, dùng phong cách của cậu mà nói chẳng phải là ‘bạn hiền, đi ra đây nói chuyện’ ư?”

“Bạn hiền, ra đây nói chuyện. Căng tin số một, mau lên!”

Tôi ấn phím soạn tin nhắn gửi đi, sau đó lại nhận được một kí hiệu mặt cười toe toét to ơ là to.

Tên Tề Minh kia cứ nhớ tới là thấy dối trá quá mức, lúc cười với người ta trông hăn *** đặt kinh khủng, hệt như kẻ có mục đích bắt lương vậy.

Bất quá chắc hẳn không có hứng thú với tôi đâu há.

Một lát sau, tại căng tin số một.

“Thường Viễn, tìm tôi có chuyện gì?” Thằng con trai ngồi đối diện tôi vẫn cười kinh tởm như bao lần.

Tôi nhin cơn khó chịu đang hoành hành trong dạ dày xuống, ráng sức khiến giọng điệu thật hoà nhã, “Tôi có chuyện cần cậu hỗ trợ.”

“Nói thẳng ra đi.”

“Giả làm bạn gái tôi, trong một tháng thôi.”

Tôi đã từng dự đoán hậu quả khi hắn nghe tới đây, thứ nhất là nổi trận lôi đình, thứ hai là khiếp sợ như vừa bị sét đánh, thứ ba là dùng nụ cười siêu đề tiện đùa giỡn tôi.

Ấy vậy mà hắn vẫn điềm nhiên quá đáng, thậm chí tạo cho tôi cảm giác hắn căn bản cóc thèm nghe tôi nói.

Đợi lâu đến tận lúc tôi sắp bùng nổ, hắn mới mỉm cười bảo: “Hình như tôi nhớ tôi là nam mà.”

“Ý của tôi là giả làm người yêu.” Tôi giải thích cho tên đàn độn kia hiểu.

“Với cậu?”

“Đúng vậy.”

Hắn dùng một tạo, thong dong hộp ngậm trà, “Không ngờ cậu lại có khuynh hướng ở lĩnh vực này nha.....”

Sau đó hắn cười đầy hàm ý, dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn lom lom mặt tôi, “Nhận được sự ưu ái của cậu, tôi thật sự rất vinh hạnh.”

Tôi phun.

Lại là mấy câu nói để chòng ghẹo người như thường lệ, sao hắn không chịu thấu hiểu đạo lý đổi mới và phát triển vậy?

Sự việc cứ như thế được ấn định.

Tôi quyết phải đạt được mục đích cắt đứt mọi hi vọng của thằng em, về phần phương pháp cụ thể à, muốn để Lưu Uyên hoàn toàn mất lòng tin thì con đường này là đơn giản nhất.

Buổi tối hẹn em trai ăn cơm, Tề Minh rất nể mặt mà đến nhà ăn tạo ra một tình huống ngẫu nhiên.

“A, Tiểu Viễn, ở đây này.” Khuôn mặt cười hoà nhã đến ngọt lịm kia làm tôi chán ghét chết được. Bất quá trình độ diễn kịch của hắn thật có thiên phú.

“A Minh, mình muốn ăn cơm với em trai, đợi lát nữa mình sẽ đi tìm cậu.” Tuy tôi rất nỗ lực trưng ra sự vui vẻ pha lẫn chút thẹn thùng, nhưng cứ nhìn khoé miệng cứng ngắc của Tề Minh và ánh nhìn lạnh lùng của em trai cũng đủ hiểu, biểu hiện của tôi không tự nhiên tí nào.

Tề Minh gật gật đầu, rất thức thời lượn đi chỗ khác.

“Anh tìm cậu ta làm gì?” Em trai mở miệng hỏi, ánh mắt loé ra vẻ sắc bén.

“Hôm nay anh hẹn cậu là có chuyện cần nói, thật ra.....” Lời nói nghẹn ngay cổ họng nửa ngày, vì vẫn chưa tìm ra từ nào khéo léo nên tôi dứt khoát huých toẹt luôn, “Thật ra anh là đồng tính luyến ái, nhưng với cậu thì anh không có loại tình cảm đó mà chỉ xem cậu như em trai. Anh thích Tề Minh và muốn ở cạnh cậu ấy, vốn cũng không định nói với cậu.”

“Vậy hiện tại vì sao muốn thông báo?” Hắn bỗng nhiên ngắt lời tôi.

Tôi tránh tầm mắt hắn, cúi đầu uống trà, dưới ánh mắt đáng sợ kia ngay cả nói tôi cũng thấy lo lắng vô cùng.

“Vì anh muốn ở cạnh cậu ấy. Anh nghĩ nếu cậu là em trai cũng nên biết người yêu của anh mình.”

Hắn trầm mặc thật lâu rồi mới cất giọng nghiêm khắc, “Anh, anh biết mình đang làm gì không?”

“Biết chứ, anh muốn ở cạnh A Minh, vì tụi anh hiểu nhau, anh nghĩ mình có tình cảm đặc biệt với cậu ấy. Tề Minh khiến anh cảm thấy rất ấm áp, ở trước mặt cậu ấy anh không cần phải chịu chút áp lực nào cả.”

“Ồ cạnh em anh thấy áp lực sao?”

“Đúng, cậu luôn đứng ở vị thế xa tít trên cao, từ nhỏ đến lớn là niềm kiêu hãnh của bố mẹ, học trò cưng của thầy cô, thần tượng trong mắt bạn bè. Mỗi lần ở cạnh cậu anh luôn thấy chúng ta không có tiếng nói chung, cảm giác ngưỡng mộ cậu khiến anh bức bối.”

“Lưu Uyên, chắc cậu không biết đâu nhỉ? Thật ra anh rất ghét cậu.”

Tôi ngừng một chút, nhận ra hắn đang chăm chú lắng nghe, tuy nét mặt có chút u ám nhưng không hề có ý muốn nổi giận, vì thế tôi nuốt nước miếng tiếp tục trình bày, “Ngay cả mẹ ruột của anh cũng rất thương cậu, bởi vì có người như cậu ở bên, có lẽ cậu không biết ha, làm anh như anh từ nhỏ đến lớn ngay cả đầu cũng không ngược lên nổi.”

Chính vì như thế, tôi mới thích cậu đến vậy, yêu thích việc gần gũi sùng bái cậu, nhưng chỉ có thể nén chặt trong lòng.

“Mỗi khi thi xong cậu được 100 điểm mà anh chỉ 50, bị đặt cạnh cậu để so sánh; nhiều lần cậu đạt được giấy khen học sinh giỏi, còn anh bị phê bình trước mặt hội phụ huynh, lúc đó anh nghĩ rằng, giá mà không có đứa em trai như cậu thì tốt biết mấy.”

Nếu cậu không phải em trai tôi, tôi cũng không phiền muộn như vậy, khỏi phải lo nghĩ mọi thứ cho cậu.

“Anh, anh nghĩ vậy thật sao?” Lưu Uyên thoát nhìn có vẻ rất thương tâm.

“Đúng, thậm chí có đôi khi anh nghĩ rằng, nếu cậu không có mặt trên đời này thì tốt biết bao nhiêu, không có vật tham chiếu như cậu tồn tại, ít nhất anh còn có thể đứng thẳng lưng.”

“Nhưng mà, em luôn nghĩ mình thật may mắn vì có người anh như anh.” Hắn cười khổ cúi đầu xuống uống trà, bởi vì dùng sức nắm chặt chiếc cốc nên móng tay trắng bệch.

Lúc này tôi mới nhận ra hắn gầy đi không ít, những khớp xương trên ngón tay đều trở nên rõ nét như thế.

Đột nhiên lại thấy thật đau lòng. Dường như đã nói quá đáng rồi, thanh âm của tôi vì thế cũng mềm đi đôi chút, tôi vỗ nhẹ lên bả vai hắn.

“Tuy không phải anh em ruột nhưng đã lớn lên bên nhau nhiều năm như vậy, mặc dù không thích cậu, anh cũng không ghét đến mức xem như kẻ thù. Lưu Uyên, cậu đừng để trong lòng.”

Dứt lời, tôi đứng dậy rời khỏi nơi đó, thật sự không hề muốn nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của hắn.

Mặc dù thấy tội lỗi như vừa bỏ rơi động vật nhỏ, nhưng tôi hiểu rất rõ, hắn không còn là động vật nhỏ luôn đi theo sau móng cần tôi che chở nữa, Lưu Uyên của hiện tại đã là một con chim lớn với đôi cánh vững chãi còn bay cao hơn cả tôi.

Tôi quyết định ngủ lại ký túc xá, tạm thời không trở về căn phòng chúng tôi cùng thuê nữa, tránh tạo ra cơ hội gặp mặt hắn.

Có lẽ hắn cần sự bình tĩnh, tôi cũng cần thời gian lên kế hoạch cho tương lai về sau.

Tối ký túc xá tôi mới phát giác hoá ra Từ Tiểu Huy cũng đã tiêu tụy rất nhiều, quả nhiên tình yêu hết như một đoá hoa hồng, thực mẹ nó gai góc.

Nằm trên giường mãi vẫn không ngủ được, tôi nghĩ tới nghĩ lui, quyết định tìm người tâm sự. Gã Tề Minh kia bất quá chỉ là người cùng diễn kịch, ừ có thích hợp để mà tán với chả gẫu.

Thế nên tôi gửi tin nhắn cho Lâm Hạ, “Người đẹp Hạ, tôi mời cậu ăn khuya chịu không?”

“Tôi đang ở ‘Bóng đêm’, có việc cần làm.”

Bóng đêm?

Sao cô ta lại đến mấy chỗ như thế, đó là loại quán bar rất hỗn loạn nha!

Và lại cô ta thuộc hình mẫu người đẹp băng giá, tuyệt đối sẽ bị lột sạch một lớp da.

Tôi chưa kịp nghĩ kỹ đã tóm lấy áo khoác chạy ra cửa, vốn cũng muốn gọi Từ Tiểu Huy, nhưng lại cảm thấy bọn họ vừa chia tay, có lẽ Lâm Hạ cũng không muốn nhìn thấy cậu ta.

Quên đi, tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân vậy.

Tuy rằng vị mỹ nhân í tôi không dám có hi vọng xa vời, bắt quá làm bạn thân với cô ta cũng không tệ.

Lời tác giả:

Tại sao tôi viết về thụ kỳ quái lại khiến bản thân cũng kỳ quái theo luôn vậy.....

Chẳng lẽ đây chính là định nghĩa của từ kỳ quái sao = =

[cont]

[1] nguyên văn là “muốn làm mao” = biểu hiện sự bất mãn cực điểm với người hay sự vật nào đó. Ngoài ra “muốn làm mao” phiên dịch ra tiếng phổ thông của người Mãn thì có ý là “muốn làm cái rắm”, có ý trêu chọc, khinh bỉ. Vì để phù hợp với phong cách thô bỉ của em Viễn, mình chọn cái sau =))

Dân tộc Mãn (dân tộc thiểu số, phân bố ở các vùng Liêu Ninh, Hắc Long Giang, Các Lâm, Hà Bắc, Bắc Kinh và Nội Mông Cổ, Trung Quốc)

[2] huyền quan = trong khoa học phong thủy và kiến trúc được hiểu là lối đi mà khách bước vào cửa ngoài của căn nhà tới được cửa phòng khách buộc phải đi qua. Đây là khu đệm của phòng khách, có thể coi như tiền phòng, là nơi khách “ngủ” chân trước khi vào phòng chính, tiếp mạch dẫn khí từ môi trường bên ngoài vào căn nhà. Chính vì vậy, một huyền quan tốt về phong thủy sẽ khiến cho luồng khí cát lành vào nhà nhiều hơn. Điều này sẽ đem lại lợi ích lớn cho gia chủ về sức khỏe và tài lộc. Xem thêm cách trang trí huyền quan ở đây

[3] nguyên văn “cá đại đại”, vùng đông bắc Giang Tô “đại đại” ý gọi anh trai

*chồn vàng Siberia

10. Chương 10

Ánh đèn ngoài cửa “Bóng đêm” toả sáng rực rỡ, soi rõ hình ảnh Lâm Hạ và vài người khác đang đứng nói chuyện.

Trực giác mách bảo tôi có chuyện không ổn.

Tôi hùng hổ xông lại gần xua mấy con sói hoang xung quanh cô ta ra. Giống như trước đây từng đánh vài thằng lưu manh dám bắt nạt em trai tôi vậy.

Khi đó tôi thấy bản thân mới anh hùng làm sao, cơ mà sau đấy thì hối hận vô vàn.

Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ quả nhiên chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết võ hiệp, tôi chẳng những không tài nghệ mà tay còn cóc có vũ khí, hậu quả là nhanh chóng bị đánh đến bầm dập mặt mũi.

Trên đường bị đưa đến cục cảnh sát, Lâm Hạ vẫn cúi đầu chẳng nói lời nào, nếu người đẹp đã không mở miệng thì tôi đây cũng nên thức thời mà duy trì im lặng.

Sau khi bị các bác cảnh sát giảng một thôi một hồi, họ gọi điện cho người nhà đến dẫn chúng tôi về.

Lâm Hạ bấm số gọi, chốc lát sau đã có một người đàn ông vội vã chạy vào.

Nhìn thoáng qua là một anh chàng rất thanh tao nho nhã, điển hình của phần tử trí thức thời đại, cơ mà lúc nhìn kỹ hơn một chút, tôi phát hiện người này cực thanh tú, không phải kiểu nữ tính như con gái mà lại đem đến cảm giác rất dễ chịu, sự hấp dẫn mạnh mẽ ấy có khả năng thu hút cả nam lẫn nữ.

Ít nhất tôi đã bị hấp hồn, ánh mắt dán chặt không dứt ra nổi.

“Hôm nay rất cảm ơn cậu, tôi đưa cậu về nhà nhé?” Anh ta cười rất ôn hoà, giọng điệu thân thiết như nói với người đã quen biết bấy lâu nay.

Tôi khoát tay, “Không cần đâu, nhà của tôi gần đây, tôi về một mình được rồi.”

“Trên người cậu có thương tích, chi bằng đến nhà tôi trước đi, tôi xử lý giúp cậu?”

“Không hề gì mà, chỉ là trầy da thôi.”

Anh ta cười cười rồi gật đầu với tôi, đoạn chuyển hướng qua Lâm Hạ, thanh âm trở nên vô cùng nghiêm khắc, “Đêm hôm khuya khoắt em chạy tới đây làm gì?”

Lâm Hạ lạnh lùng nhìn anh ta, “Chuyện của em không cần anh lo.”

Dứt lời, cô ta đi một nước ra ngoài.

Chàng trai kia quay qua cười gượng với tôi như có lỗi, rồi nhanh chóng đuổi theo Lâm Hạ.

Nhờ đó tôi mới biết hoá ra người kia là anh trai cô ta, cũng nghe được rất nhiều chuyện về gia đình họ.

Thời điểm khi Lâm Hạ và Từ Tiểu Huy chia tay, người anh tên Lâm Vi của cô cũng vừa chia tay người yêu và chuẩn bị xuất ngoại, còn em trai lại bị gãy xương do tai nạn giao thông, hiện còn đang nằm trong bệnh viện.

Thời kì gian nan nhất mà gia đình họ vừa phải trải qua, tên chết tiệt Từ Tiểu Huy kia không biết một tí gì cả.

Cho dù tôi biết nhưng làm sao có tư cách hỏi chuyện, huống hồ việc của em trai cũng đủ để tôi nặng lòng rồi.

Ngây người trong cục cảnh sát một chốc, lúc tôi bước ra ngoài trời đột ngột trở lạnh.

Suy đi nghĩ lại, vẫn nên gọi điện cho thằng em đi ha.

Hình ảnh trước mặt bỗng nhiên trở nên mơ mơ hồ hồ, thân thể đau nhức hệt như bị xe chèn qua, gió thổi nhẹ qua vết thương nơi khoe miệng cũng khiến tôi buốt như vừa bị dao cắt, đám khốn nạn kia đập vài cước vào bụng, bây giờ mấy thứ trong ruột tôi y như đang lao vào đánh nhau túi bụi.

Cố gắng lê thân thể lảo đảo sắp ngã đến gần quảng trường, tôi kéo kín áo ngồi thu lu một mình.

Nhớ trước kia tôi từng nói một câu, nếu có ngày tôi đột nhiên chết trong xó xỉnh nào đó trên thế giới, người sẽ khóc vì tôi chỉ có một mà thôi, hửn tên Lưu Uyên, là người tôi yêu nhất, là đứa em trai tôi tuyệt đối không nên động lòng.

Giây phút đó bỗng dưng rất muốn nghe giọng nói của hửn.

Tất cả mọi mưu kế tôi bày ra trong nháy mắt như bị cuốn trôi hết thấy, lãng quên cả nỗi quyết tâm khó khăn lắm tôi mới xác định được.

Khát vọng mãnh liệt muốn nhìn thấy hửn khiến tôi bấm gửi tin nhắn mà không hề nghĩ ngợi chi sất.

“Anh đang ở quảng trường trước trường học, cậu tới đón anh được không.....”

Không dám gọi điện thoại, bởi vì tôi sợ thanh âm của mình sẽ run lấy bầy từng hồi.

Kỳ thực tôi biết rõ mình là thằng hèn nhất vô năng.

Ngay cả tôi cũng tự chán ghét bản thân mình.

Rất nhiều người không biết tự ti là thế nào, chưa bao giờ trải qua nỗi thống khổ khi phải tự phỉ nhổ mình, còn tôi, từ nhỏ đến giờ vẫn luôn sống trong bóng ma ấy.

Tôi cũng muốn có được tình yêu, muốn có người quan tâm đến mình, nhưng mà, tôi không thể tin tưởng, dù một chút cũng không.

Chẳng biết qua bao lâu, tôi cảm thấy thân thể rơi vào một cái ôm rất ấm áp, giữa khí trời lạnh lẽo của đêm khuya, tôi ôm chặt lấy con người thân thuộc kia, sự ấm áp ấy khiến tôi không cách nào buông hửn ra được.

“Em đưa anh đến bệnh viện.” Lưu Uyên không chút do dự cõng tôi đến bệnh viện, bước đi rất vội, nhưng lưng hắn vẫn vững vàng như vậy.

Đến tận lúc đăng ký ở bệnh viện, kiểm tra tổng quát cơ thể, cầm lấy đơn thuốc và lời dặn của bác sĩ, suốt quá trình đó ngay cả một câu tôi cũng chưa nói.

Sau khi được bôi thuốc thì vết thương ngoài da trên mặt tôi tốt hơn nhiều lắm, bụng không còn đau nữa nên đầu óc cũng theo đó mà tỉnh táo hẳn.

Gương mặt Lưu Uyên lạnh lẽo không có chút biểu cảm nào, hắn túm lấy tôi kéo một mạch vào nhà.

Tôi cứ dần mặt ra mặc hắn lôi đến phòng ngủ, tự đứng linh cảm hình như có gì đó không hợp lí lắm, cơ mà muộn rồi em ơi.

Khoảnh khắc bị hắn hung hăng ném lên giường, tôi đã hoàn toàn không còn chút khí lực nào để phản kháng nữa.....

Hắn không thèm nói gì cả, chỉ là bắt chéo hai tay tôi giữ yên trên đỉnh đầu, tay kia thì luồn vào trong quần áo tôi sờ soạng khắp nơi.

Toàn thân tôi cứng đờ, vốn muốn đá hắn nhưng chân lại bị mạnh mẽ tách ra rồi cố định, “Cậu làm gì hả?” Tôi nổi giận.

Hắn vẫn không thèm trả lời, chỉ biết làm một con sói đói khát bắt đầu cắn má tôi, mãi khi cắn đến nơi có vết thương, hắn lại dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm.

Đầu lưỡi ướt át, xúc cảm trơn mềm ấy khiến lưng tôi run lên một trận.

Lúc hắn chạm vào tôi, nơi kia của tôi thực mất mặt mà có phản ứng nha.....

“Lưu Uyên, anh là anh cậu.....”

Hắn dời vị trí qua hôn lên môi tôi, vói đầu lưỡi vào dò xét rồi điên cuồng mút liếm, cả người tôi dâng lên cảm giác như bị hắn hút lấy.

Đầu óc có chút choáng váng rồi, thanh âm chống cự đều bị nén chặt giữa hai đôi môi, mơ màng giống hệt như muốn mà thẹn thùng.

Thật không tiền đồ.

Bởi vì phản ứng theo bản năng cơ thể, tôi càng thêm khinh bỉ chính mình.

Tay hắn linh hoạt gỡ cúc áo tôi ra, bế tôi đứng lên rồi nhanh nhẹn cởi sạch toàn bộ quần áo của cả hai.

“Kháo, cậu dám làm một lần xem, tôi XXXX.....”

Đợi tôi mắng thò tục một tràng dài xong, hắn nghiêm túc nhìn tôi, chờ tôi cầm miệng thì tiếp tục công tác âu yếm cuồng nhiệt ban nãy.

“Dừng ngay, kháo! Bảo cậu dừng có nghe chưa hả?”

Hắn lạnh nhạt trừng tôi một cái, thờ ơ như không.

Thằng chết bầm này, tôi cứ tưởng hắn gầy lắm cơ, ai ngờ ép một phát đã khiến tôi muốn chết luôn, sao sức lực hắn mạnh đến vậy chứ.

Ông đây thật sự là mất chó bị mù mới vì người gầy đi mà đau lòng!

Tôi hắn nên nguyên rửa hắn gầy đến mức chỉ còn trơ bộ xương mới đúng, như vậy hắn mới không đủ sức làm xằng làm bậy với tôi.....

“Ừm.....” ‘Cậu nhỏ’ của tôi bỗng nhiên bị một nơi vừa mềm vừa ướt bao quanh, tôi nhin không được mà kêu ra tiếng.

Kỹ thuật của Lưu Uyên hình như lại cao hơn một bậc rồi, thực sự làm tôi thấy thoải mái như thể đang bay lơ lửng trên bầu trời, trông thấy chỗ ấy được đôi môi hồng nhợt của hắn nhả ra nuốt vào, nháy mắt da đầu

tôi tê dại kéo theo đầu óc trống rỗng, toàn bộ máu trong cơ thể như muốn dồn hết về nơi đó, tim đập nhanh bất thường.....

Quả nhiên bởi vì thích hắn nên khi hắn làm chuyện ấy vì tôi, tôi mới thấy kích thích đến vậy sao?

Tôi thật sự hết sức rồi.

Rất nhanh sau đó tôi liền bắn trong miệng hắn, tôi ảo não xoay đầu qua chỗ khác, thế mà lại nghe thấy tiếng cười mạnh mẽ của hắn vang lên từ trên ngực tôi, chấn động đến mức ***g ngực tôi run luôn.

“Cậu cười cái rắm ấy.” Tôi lườm hắn một cái.

Cái này gọi là hiệu suất cao biết chưa, ta ứ giống nhà người, có thể kiên trì lâu vậy mà không ngẹn chết tươi.

Hắn càng cười vui vẻ hơn, lại gần hôn liếm khoé miệng tôi rồi trao thêm một cái hôn sâu.

Tôi đỏ mặt khi nhận ra hương vị kỳ quái kia, hắn buông tôi ra, cánh tay trượt xuống ôm lấy thắt lưng để tôi ngồi ở phần eo hắn. Hai cánh tay tôi sau khi được giải thoát lập tức phát huy tác dụng, tôi dùng hết sức đẩy ***g ngực hắn ra, mà thằng oắt này vẫn vững vàng như vách tường không chút nhúc nhích, còn dùng ánh mắt cực nghiêm túc chăm chú nhìn tôi.

“Anh đẩy cũng vô dụng, hôm nay em nhất định phải làm với anh!”

Nghe xem cái này phải gọi là gì hử?

Đây mà là lời nói thốt ra bởi đứa em trai ngoan ngoãn của tôi sao?

“Lưu Uyên, lần trước anh đã nói rõ rồi, là cậu không hiểu tiếng Trung hay trí não bị cái gì chặn vậy!” Tôi tiếp tục nổi cáu, trong khi hắn vẫn ung dung giả trò.

“Hừm, tên Tề Minh kia không đơn giản đâu, anh kéo cậu ta vào cũng vô ích thôi.”

“Ừm.....Cậu nói.....cái gì?” Ngón tay thon dài của hắn đang mon men đến nơi phía sau tôi, giọng nói của tôi bắt đầu run rẩy, “Đừng mà.....Nếu cậu dám làm giống lần trước, anh nhất định sẽ không tha thứ cho cậu.....Cậu nghe không hả? Lưu Uyên!”

Hắn vẫn xem lời nói của tôi như gió thoảng qua tai, tự phục vụ mà quét thuốc bôi trơn lên ngón tay, sau đó đâm vào.

“Ồ, chặt quá!” Còn lo đánh với chả giá!

Kháo, thằng nhãi ranh chết tiệt này!

“Dừng tay ngay!”

Mẹ nó, ai bảo tôi bày đặt khoe mẽ xông vào cứu Lâm Hạ để toàn thân bủn rủn như bây giờ làm chi! Sớm biết vậy đã không lang thang làm anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân cứu không xong còn khiến bản thân rơi vào rắc rối! Chưa kể còn tự mình chui vào hố. Thật sự là ngu bà cố.

“Chẳng phải em đã nói rồi sao, đừng đụng vào yếu điểm của em.” Hắn cười cười, lại nhét thêm hai ngón tay vào sở tới sở lui.....

“Dừng.... lại.....”

“Anh, rên rĩ không phải thế, anh nên nói là nhanh lên, anh muốn.” Hắn lại sát bên tai tôi rì rầm, rút ngón tay ra để thay bằng thứ nóng bỏng thô lớn đang bùng bùng dục vọng khác.

Toàn thân tôi cứng đờ, bắt đầu giãy giụa kịch liệt, có lẽ trong mắt hắn chỉ là sự chống cự yếu ớt như thể “muốn mà ngượng ngùng” đi.

Quả nhiên, hắn không thèm để ý đến sự kháng cự của tôi mà động một cái đã đâm vào.

“A.....!”

“Sao anh kêu y như heo bị giết vậy, như thế rất dễ chọc em cười nha.” Hấn ngừng một chút rồi bắt đầu nhẹ nhàng đưa đẩy.

Biến mẹ tròng cười của nhà người đi!

Ông thét như vậy chứng minh ông thực sự rất đau!

“Đừng lộn xộn, em sẽ nghĩ hành động của anh là mời gọi đó, tại anh mà khả năng tự kiềm chế của em chưa bao giờ tốt cả.”

Tôi dừng đột vùng vẫy lại, nhắm mắt nhận mệnh cho xong.

Chẳng biết từ khi nào tôi đã vịn lấy bờ vai mà phối hợp với động tác của hấn....

Chẳng biết từ bao giờ tôi đã biết thẹn thùng, vùi đầu vào hồm vai hấn giả vờ đỏ mặt, còn rên đến.... mê hồn ư?

Dù sao tôi cũng hết cách cứu rồi.

Thích hấn đến độ bị hấn đè cũng hưng phấn mà run rẩy toàn thân.

Và rồi, kết quả của việc run rẩy hơn nửa đêm là ngày hôm sau cơ thể tôi co quắp, rên hơn nửa đêm là sáng sớm tỉnh lại thấy cực kì bẽ mặt, vùi trong chăn làm đà điều.

Đây là loại tình tiết khoa trương gì hử!

Rõ ràng đã quyết định buông hấn ra, sao bỗng dưng tôi lại tự động dâng mình lên tận cửa!

Thời tiết ngày mới rất đẹp, nhưng tâm trạng của tôi siêu tồi, hiển nhiên tính tình cũng tồi theo.

Ví dụ như lúc em trai bê bữa sáng vào đặt lên bệ cửa, tôi trừng mắt bảo hấn cút.

Hấn nhún vai, ra vẻ anh ăn hay không em cũng mặc kệ, đoạn, hấn bật cười rời khỏi nhà.

Tôi khề khàng xóc chân lên, tiếp đó dùng vẻ mặt nghiêm túc đắp nó lại.

Quá mệt rồi!

Mông lại đau nữa, trở mình một cái phải nhe răng há mồm đến gần nửa ngày.

Mẹ nó, tôi không phải Long Vương bị đánh nhằm [1], tại sao lại xui xẻo đến vậy!

Lúc Lưu Uyên trở về có cầm một hộp bánh ngọt, sau lưng còn một người lẻo đẻo đi theo.

Con nhỏ Tề Duyệt đó là một sinh vật thật đáng sợ, đồ con gái ngớ ngẩn dám dạy hư em trai nhà người ta!

“Trên đường về tình cờ gặp Lưu Uyên, mình thuận đường đến thăm cậu luôn nè!” Cô ấy nở nụ cười dịu dàng, dựa vào cạnh cửa ngọt ngào nói, “Mình không ngại chia sẻ Tề Minh với cậu, cơ mà hấn ta nói, đáng về cậu giả vờ e lệ khiến hấn sau khi trở về phun cả ly trà làm hỏng hết bàn phím, cho nên, không muốn đóng kịch với cậu nữa!”

Nói xong, cô ấy quay đầu nhìn Lưu Uyên đầy hàm ý.

Tôi lạnh lùng trừng Lưu Uyên một cái, nhưng tên mặt dày đó chỉ điềm đạm cười, còn tối ngời bên giường vuốt ve tóc tôi nữa.

“Lúc còn học trung học, em quen Tề Duyệt trong một giải thi đấu patin.”

Hấn vừa nói vừa nhìn tôi đầy thông cảm, loại ánh mắt này làm tôi cảm thấy mình ngu xuẩn vô cùng! “Anh biết câu lạc bộ chúng ta có huấn luyện viên nữ, nữ giáo viên lần tập huấn trước không đến được chính là Tề Duyệt, Tề Duyệt và Tề Minh là người yêu, họ quen nhau nhờ patin nên em còn được xem là nửa bà mai đấy!”

“Bởi vậy, làm sao Tề Minh dám cướp người của em được.”

Hấn nói xong còn ngạo mạn trừng Tề Duyệt một cái, “Chị Duyệt, trông kỹ ai kia của chị đi, đừng có phóng điện bầy bọ khắp nơi làm người ta hiểu lầm, đặc biệt là một số loài động vật đơn bào.”

Động vật đơn bào?

Tôi? Mẹ nó! Tôi lo lắng cho cậu gần chết, trái suy phải nghĩ nhiều ngày không dứt mới đề ra được biện pháp đó, cậu còn dám nói tôi đơn bào.....

“Anh, anh nghỉ ngơi một lát đi. Em cất hoa quả Tề Duyệt mang đến vào tủ lạnh đã.”

Đoạn, hai kẻ đó nói đuôi nhau ra ngoài, dọc đường đi còn mắt qua mày lại.

Tôi nhin đầu treo xuống giường lặng lẽ lết đến cửa nghe lén bọn họ nói chuyện, quyết phải biết rõ làm sao Tề Duyệt dạy hư thằng em nhà tôi được.

“Lưu Uyên, cậu cũng phải trông tốt ai kia nhà cậu đi, dụ dỗ bầy kẻ khác khắp nơi rất nguy hiểm, may mắn Tề Minh ứ phải dạng công ma quỷ [2], nếu không sợ bị ăn xong cũng chả biết bản thân họ gì nữa.”

“Đúng vậy, có người còn nghĩ ổ sói là hang động, hơn ha hơn hử chui vào kia.”

“Chính thế chính thế, chui vào xong còn ôm nanh sói tưởng là thạch nhũ! Chả phải lần trước chị nói rồi ư, đối phó với kiểu thụ không được tự nhiên phải cứng rắn lên, đặc biệt như nhà cậu còn là cực phẩm nữa, không dùng thủ đoạn cao cấp là không cách nào thu phục đâu.”

“Em biết nên làm thế nào mà, bắt quá chị Duyệt không cần lo nhiều đâu, thu đuôi sói lại chút đi, miễn để hình tượng thực nữ chị khó khăn lắm mới đắp nặn được trước mặt Tề Minh sụp đổ.”

“Đã sớm đổ rồi.....”

“Sao cơ?”

“Chị vừa nghe nói Thường Viễn muốn hấn ta giả làm người yêu, kích động đến mức giật nảy phun hết cà phê vào mặt hấn, hình tượng xán lạn bị huỷ hoại chỉ trong phút chốc.....Cuối cùng hấn ta bảo lúc chị lộ ra đuôi sói nhìn chân thật hơn, cho nên ví tiền hình hellokitty của chị đã được thay thành couple Đậu Hoa rồi.” [3]

Tôi oai nghiêm mở cửa ra, hai người họ đồng thời quay đầu lại, cười lúng túng.

“Mình không nghĩ cậu còn sức đứng lên, ha ha.....Chỉ là lần sau khi quần khăn thì phiền cậu cũng che luôn nửa người trên đi ha.....” Tề Duyệt cười mỉa một tiếng, sau đó vội vã chuồn nhanh ra ngoài dưới ánh mắt giết người của em trai.

Tôi xoay người quay về phòng, trong lòng khó chịu khôn cùng.

Trong khi tôi toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho hấn, hấn lại hợp tác với người khác bày mưu tính kế bẫy tôi.

Hoá ra từ đầu đến cuối tôi như một đĩa ngọc trong mắt hấn, ngọc đến nức cười, mặc cho hấn trêu cợt mà không hay biết tí gì, bị nuốt sạch còn chùi mép giúp hấn!

“Anh, anh nghe thấy hết rồi à?” Hấn đi theo sau tôi, nhẹ nhàng ngồi bên giường, ôm cả tôi lẫn mớ chăn vào lòng.

“Không nghe.”

“Đừng giận mà, em quen Tề Duyệt lâu rồi, thế nên chị ấy mới biết tình cảm em dành cho anh, hơn nữa luôn ủng hộ em hết mình.”

Lại ân cần thăm hỏi tổ tông nhà Tề Duyệt lần nữa! Con bé này thực sự là Boss cuối siêu nham hiểm! Ngay cả Tề Minh cũng không sánh bằng cô ta.

“Anh, anh thích em đúng không? Đôi mắt anh không lừa được em đâu.”

Mắt tôi làm sao chứ..... Chả phải tôi luôn dùng hết sức bình sinh lườm cậu sao?

“Mỗi lần anh lườm em, ánh mắt anh luôn mang theo sự say mê bất đắc dĩ, anh không biết sao?”

Mắt tôi lợi hại như vậy hả?

“Em nghĩ em hiểu được anh đang đắn đo điều gì, nhưng mà anh nên biết rằng, em không còn là đứa em nhỏ cần anh bảo vệ nữa.” Hấn lại gần hôn lên môi tôi, chụt một cái, trước khi tôi bốc hoả lại tiếp tục hôn hít.

Hôn đến mức toàn thân tôi mềm nhũn, muốn phát cáu cũng không thể.

“Trước đây là anh bảo vệ và ức hiếp em, bây giờ đến lượt em che chở và bắt nạt anh!”

Hấn cười đến rất chi ngây thơ vô hại, cơ mà lời nói thốt ra lại khiến tôi muốn phun cả búng máu.

“Anh nhét bunn vào miệng em, vậy phải dùng đầu lưỡi của anh liếm sạch sẽ.”

“Về việc anh đánh mông em..... Hấn anh biết nên làm thế nào nhỉ?”

Tên rùa đen lưu manh khốn nạn này! [4]

Tuy trước đây ta chơi xấu nhà người, nhưng ta có khiến mông người nở hoa, môi người sưng đỏ thế này không?

Thôi bỏ đi, dù sao tôi cũng bết tắc với hấn, không thể trêu đùa thì tôi trốn. Trốn đến tám năm mười năm tôi ứ tin hấn không từ bỏ ý định.

Lời tác giả:

Vừa sửa lại một ít lỗi nhỏ, truyện này là truyện ngắn thuộc thể loại tiểu bạch ==

Nhất định trước Trung thu sẽ hoàn thành V_V

[cont]

[1] nguyên văn là “trùng liễu long vương”, cắt từ câu “đại thủy trùng liễu long vương miếu” = người trong một nhà không thừa nhận quan hệ hoặc không muốn quen biết nhau mà phát sinh hiểu lầm hay xung đột ~> ý em muốn nói là:

1. ẻm xui y như anh Long Vương bị đánh nhằm bên dưới
2. thằng em không chịu nhận ẻm là anh (người trong nhà) nên dám XXOO ẻm

Truyện thuyết kể thật lâu trước kia bên bờ biển Đông Hải có một tòa miếu thờ Long Vương, cách không xa nơi đó là một khu đất trồng rau. Lão hòa thượng trong miếu và lão nhân nấu thức ăn là bạn tốt, thường xuyên chơi cờ tán gẫu.

Một hôm lão nhân thần bí nói vườn rau vốn trước đây chỉ do ông tưới nước, nhưng không hiểu sao từ hôm qua khi ông đến đã thấy rau được tưới đủ rồi. Lão hòa thượng nghe xong cũng thấy kì quái nên quyết định trộm đi xem. Đêm đó lão hòa thượng trốn cách vườn không xa, đột nhiên thấy một tia sáng trắng lóe lên, giống như có một con quái vật bay ra, nó giang đôi cánh lớn, nước giếng phun ra tưới ướt vườn rau. Liên tiếp ba ngày rồi đến ngày thứ tư, lão hòa thượng đem bảo kiếm theo chờ nó bay ra thì đâm một cái. Ầm một tiếng, trong chớp mắt cả vùng quanh miếu đều là đại dương mênh mông. Long vương giận dữ đem thủy binh đến giao chiến với quái vật. Sau mới biết ra nó là tam thái tử của Long vương, vì phạm luật nên bị đày ra Đông Hải chịu tội ba năm. Tam thái tử muốn lập công nên mới ở nhân gian làm chuyện tốt, không ngờ bị hòa thượng đâm kiếm nên mới tạo thành hiểu lầm.

(Baiké)

[2] nguyên văn là “quỷ súc công” = công độc ác vô tình, giống như ma quỷ lại vũ phu, tàn nhẫn hành hạ thụ cả về thể xác lẫn tinh thần, có xu hướng thích SM, lúc đầu tàn ác với thụ, sau đó lại dịu dàng ==

[3] couple YunJae của DBSK ==)) Bà Linh là fan TVXQ:”>

[4] rùa là từ dùng để chửi người

11. Chương 11

“Anh, sau khi tan học em mời anh ăn cơm, chờ em ha.”

Đương ngồi trong lớp học ca chiều, bởi vì tin nhắn đó mà toàn bộ cơn buồn ngủ của tôi mất tăm, tôi nghĩ gần nửa ngày mới dám hồi âm lại: “Không được đâu, anh có chuyện quan trọng rồi.”

Lâu ơi là lâu hần mới trả lời bằng một câu: “Vậy tốt.”

Lúc sẩm tối khi vừa được tan học, đang lúc tôi định phóng đến căng tin xếp hàng ăn cơm thì bỗng nhiên Tề Duyệt chắn trước mặt, cô ta cười khoa trương như thể muốn xem kịch hay vậy.

Sau khi hình tượng thực nữ sụp đổ, con nhỏ hung hãn này ngày càng tệ hại hơn, nhìn cô ta đi đường thấy hết như một con sói cái đang phát điên, ấy thế mà đứng cạnh Tề Minh để tùy hần ôm vai lại ra về như người yêu dịu hiền.

Đương nhiên tôi không bao giờ lộ ra vẻ mặt hoà nhã với Tề Minh, nhìn nụ cười chất phác vô hại của hần, không hiểu sao tôi luôn cảm thấy nó tuyệt đối là cười nhạo.

“Tìm mình?” Tôi hỏi Tề Duyệt.

Cô ta gật gật đầu, cười hì hì nói với tôi: “Minh và A Minh định đi ăn thì tình cờ thấy có người tìm cậu, cho nên mình đến báo cho cậu biết nè.”

“Có người tìm mình? Không phải em mình chứ?”

“Ừ, em cậu chứ ai.”

Đầu tôi vang “bùm” một tiếng, theo phản xạ muốn co giò chạy trốn, ai dè lúc vừa lao ra cửa đã bị một cánh tay chặt đứt đường lui.

“Anh đang làm cái rắm gì thế hử? Nghe em trai tới tìm sao y như gặp phải ma cà rồng vậy?”

“Oé?.....”

Không phải Lưu Uyên hả?

“Sao chú mày lại tới đây?...” Tôi nhẹ nhàng thở phào một hơi, vỗ vỗ bả vai người đối diện, “Đi ăn cơm ha? Anh mời mày.”

“Không cần đâu, em chỉ đến nói cho anh biết một tiếng thôi, em sắp xuất ngoại rồi.”

“Tao phắc!” [1]

Tôi hung hăng trừng nó một cái, không kiềm chế được bắt đầu mắng thô tục, “Mày mẹ nó tới tìm là muốn nói một tiếng hả? Ha ha, thật là nể mặt anh nha! Sắp xuất ngoại à? Cút qua đó thì đừng trở về nữa.”

“Em cũng không định về mà.” Nó vô tội nhún nhún vai, dáng vẻ và giọng điệu như thằng thiếu bị đập, “Hơn nữa, kể từ khi sống với em trai mới, chắc hẳn anh đã sớm quẳng thằng em này ra tuốt Thái Bình Dương rồi.”

Tôi hừ một tiếng.

Đúng vậy đó, chú mày nói trúng phóc.

Tuy rằng Lưu Uyên có khôn thật nhưng cũng không đáng ghét bằng mày.

“Mày đi nước nào? Anh nghĩ mày thích hợp với Nam Cực đó, chim cánh cụt nhất định sẽ rất hoan nghênh mày.”

“Vậy thật sự làm anh thất vọng rồi, em đi Mỹ du học. Là đi cùng với vợ em.”

Vợ? Ai mất mù rồi mới đem lòng quý mến mày?

“Đúng rồi, cho anh xem hình nè, mỹ nữ à nha.”

Đoạn nó rút ví tiền ra đặt trước mặt tôi, tôi liếc qua một cái thì thấy một tấm sticker to quá mức tưởng tượng.

Thằng em đang đứng cùng một cô bé rất sáng sủa, mặt kề mặt, cô bé kia dùng hai ngón tay kẹp lấy mũi nó, còn tay kia thì bóp cổ nó kéo lên.

Cả lớp lông tơ sau lưng tôi dựng đứng, cổ sức nặn ra nụ cười với cô em dâu tương lai trong tấm ảnh.

“Một cô bé tốt ha..... . Rất xứng với mày.....”

Nó thu hồi ví tiền, “Đương nhiên rồi, mắt em có thể nhìn lầm được sao?” Nó nói xong còn nhìn tôi đầy hàm ý.

“Thường Phong.....” Lâu quá không gọi tên nó, cứ thấy không quen thể nào í.

Trước đây tôi đều gọi nó là Tiểu Phong tử (đồ điên =))). Hiện tại nó lớn như vậy rồi, nickname này tôi không thốt ra nổi.

Nó chồm lại gần, “Hửm? Kêu em hử?”

Vẫn là cái tính đáng chết kia, đồ tự kỷ cuồng khoái vĩnh cao đuôi.

“Khi nào đi? Anh đến sân bay tiễn mày nha?”

“Ồ, em đi chung với bố đó, anh không sợ gặp bố hả?”

Tôi rút bàn tay đang định vỗ vai nó lại, “Ha ha, thuận buồm xuôi gió nha, gần đây anh mày bận lắm, không đi tiễn mày được.”

Nó thúc thời gật gật đầu rồi đột nhiên bảo, “Em muốn gặp Lưu Uyên, hẳn anh biết làm sao liên lạc với cậu ta chứ hả?”

“Mày gặp hẳn làm gì?”

“Thì em ruột đi mất đất rồi, cũng nên nhả nhủ việc lớn cả đời anh hai cho người em giả kia chứ?”

“Mày chết thì có thể gặp hẳn.”

“Anh, em chỉ muốn tâm sự với cậu ta chút chút thôi, sẽ không nói bậy gì về anh đâu, nè nè, đừng quay đầu đi một nước như vậy chứ.”

Trong khi hai chúng tôi đang lồi lồi kéo kéo nhau, chợt một thanh âm quen thuộc vang lên phía sau.

“Anh, anh đang làm gì vậy?”

Tôi dấy lên cảm giác vừa có một trận gió lạnh thổi qua lưng, da gà da vịt ào ạt rớt đầy đất.

Tôi hơi xấu hổ cúi cúi đầu, Lưu Uyên đang đi về phía này, bởi vì hẳn mang giày da nên cứ đi một bước là giậm xuống nền nhà, âm thanh đó tựa như ma quỷ thúc hồn trong phim kinh dị.

Rốt cuộc bước chân cũng dừng lại trước mặt tôi.

“Việc quan trọng ư? Là đi gặp gã kia hả?”

Ánh mắt hắn bắn lên đỉnh đầu khiến tôi cực kì không dễ chịu, “Anh đi gặp em ruột thì có vấn đề hử? Liên quan cái rắm gì tới cậu.”

Sau đó tôi chuyển qua Thường Phong, cố gắng cười rất chi dẹt dẹt, “Thường Phong, ‘cậu’ còn chưa ăn cơm phải không, anh mời ‘cậu’....”

“Em cũng chưa ăn đây, để em mời.” Lưu Uyên bỗng đứng chặn ngang họng tôi, giọng nói lúc chuyển qua Thường Phong lại trở nên lạnh băng, “Tôi nghĩ cậu bốc hơi lâu rồi, không ngờ lúc sinh thời còn có thể gặp lại.”

Thường Phong cười lạnh lẽo, “Anh tôi chưa chết thì sao tôi dám ngỏm trước, phải không anh hai.”

Tôi kiên nhẫn lút cút đi theo sau bọn họ.

Hai thằng em ai cũng cao hơn tôi hết, đi sau mong tụi nó khiến tôi không có một chút tôn nghiêm nào của người làm anh.

Huống chi một đứa là thằng em ác ôn luôn thích bắt nạt tôi từ nhỏ.

Đứa kia là thằng em đáng sợ tôi khi dễ lúc nhỏ, sau khi lớn lên khi dễ lại tôi còn ác liệt hơn.

Tôi thật sự là thằng quá yếu quá xúi quẩy đi.

Sau khi tới điểm đến, Lưu Uyên kéo tôi ngồi xuống bên cạnh hắn, Thường Phong ngồi đối diện lạnh lùng liếc chúng tôi một cái.

Tôi cúi thấp đầu tập trung tinh thần ăn cơm.

Nếu nó biết chuyện của Lưu Uyên và tôi..... Nó sẽ nghĩ thế nào về tôi đây?

Có khi nào nó nghĩ thật vui mừng vì bố mẹ đã ly hôn không, có khi nào sẽ cảm thấy tách khỏi tôi là một chuyện may mắn không? Nó sẽ không cảm thấy anh trai thích em trai là một chuyện bất bình thường chứ?

“Anh, dấu gì trên cổ anh vậy?” Thường Phong im lặng quan sát tôi nửa ngày, tự dưng mở miệng hỏi một câu.

“Khụ khụ khụ.....” Tôi nuốt luôn cả ngụm trà vào khí quản, Lưu Uyên cau mày vỗ vỗ lưng tôi, vất vả lắm mới thuận cổ họng được, tôi đáp ứng, “Đó là muỗi.....”

“Dấu hôn mà cậu cũng không nhận ra hả?” Lưu Uyên trực tiếp ngắt lời tôi.

Tôi thở dốc vì kinh ngạc, ngay cả ý nghĩ muốn đập đầu xuống bàn cũng có nốt.

“Ồ, vậy ư.” Thường Phong thông dong hộp một ngụm trà, sau đó lại sát bên tai Lưu Uyên, dùng âm lượng không lớn cũng chẳng nhỏ mà rằng, “Tôi rất thông cảm với cậu.”

Nói xong, nó trở về chỗ ngồi tiếp tục xơi cơm.

Còn Lưu Uyên lại mỉm cười vô cùng trêu mến, nắm lấy bàn tay đặt dưới bàn của tôi, sau đó nói với Thường Phong, “Cậu sắp xuất ngoại phải không?”

Thường Phong nhún nhún vai nói tỉnh ruồi: “Ra nước ngoài mở mang tầm mắt cũng tốt, kỳ thực chủ yếu là chăm người yêu.”

“Như vậy rất hay, kiểu như cậu ở trong nước rất dễ bị tóm vào trại giáo dưỡng, bắt quá ra nước ngoài nên bớt phóng túng chút đi, ở bên bị phân thân tôi cũng không ra mặt giúp cậu được.”

“Đương nhiên, cơ mà cậu cũng kiềm chế lại đi, dù sao sự khoan dung đối với đồng tính ở nước ta rất thấp, nếu không sao ông bố của tôi lại phải xuất ngoại.”

Tôi ngẩn ngơ, Thường Phong tuyệt đối không để ý sao?

Tôi né tránh ánh mắt nghi vấn của Lưu Uyên, chĩa mũi dùi qua thằng em ruột, “Mày thật sự không định trở về sao?”

“Giỡn hoài, khoá học kết thúc sẽ về nước chứ, đến lúc đó kết hôn sẽ mời hai người tới uống rượu mừng.”

Tưởng tượng viễn cảnh cô nhỏ bóp mũi thằng em trong ảnh chụp mặc áo cưới..... Thôi thôi vẫn là quên đi, giữ lại chút tạo nét đẹp duyên dáng mờ ảo vậy.

“Qua đó mày phải chú ý chăm sóc bản thân đấy.” Dù sao cũng là em ruột, tuy rằng sau khi bố mẹ ly hôn chúng tôi không liên lạc đã nhiều năm, nhưng vẫn có tình cảm, nó đột ngột xuất hiện lại đột ngột đi mất làm tôi có chút lưu luyến.

Nếu hôm nay người ngồi đối diện nói từ biệt chính là Lưu Uyên thì sao, tôi sẽ có tâm trạng thế nào nhỉ.....

Không phải tôi sẽ toét miệng cười dặn hắn chăm sóc bản thân, tương lai đến tham gia hôn lễ của hắn đấy chứ?

Chỉ tưởng tượng thôi cũng đã thấy trong lòng áp lực đến khó chịu.

“Biết rồi, em ra nước ngoài sẽ gửi thư giữ liên lạc với anh, Lưu Uyên, phải chăm sóc anh tôi thật tốt nghe rõ chưa?”

Vì sao nó lại nói vậy....

“Dư hơi, đương nhiên tôi sẽ chăm sóc anh ấy chu đáo rồi.”

Tại sao lúc hấn bảo sẽ chăm sóc tôi, tôi lại có loại cảm xúc muốn nghiêng răng nghiêng lợi vậy.

Sau khi Thường Phong đi khỏi, nét mặt của Lưu Uyên vẫn rất chi kỳ quái.

Tuy rằng trời tối nên trên đường cũng chả có nhiều người, cơ mà, hấn quang minh chính đại nắm tay tôi dắt về thật sự làm tôi thấy kinh hãi đó nha.

Cảm giác được hấn nắm tay ấm áp khôn cùng, tim lại không tự chủ đập dồn dập hơn.

Tôi cũng cầm lấy tay hấn mà tận hưởng chút ấm áp hiếm có ấy, quên đi, cứ xem như tôi sa đoạ mất rồi.

Ấy thế mà sau khi về nhà, vừa bước vào cửa là đuôi sói của hấn lộ ra ngay.

Quả nhiên, tình yêu chỉ nắm tay mà không ân ái trong triết lí yêu thuần khiết của Platon, hoàn toàn chỉ tồn tại trong ảo tưởng của đám con gái thôi.

Bị hấn áp lên cửa hôn hít, khoái cảm quen thuộc ập đến khiến tôi nhanh chóng mất đi phòng bị, mặc cho đầu lưỡi linh hoạt của hấn đảo quanh khoang miệng mát liếm, cũng không còn sức chú ý cặp móng vuốt ma quỷ đang đốt lửa trên khắp người tôi.

Sau cái hôn dài dằng dặc, trong khi tôi thở phì phò như ống khói thì hấn chỉ nghiêm túc nhìn tôi chăm chú, không hề nói bất kì lời nào, thế nhưng động tác trên tay lại cực kì táo tợn, ngón tay nhanh nhẹn cởi khoá quần của tôi ra, không chút do dự luồn tay vào xoa nắn chỗ mẫn cảm bên dưới bụng tôi.

Tôi ngẩng đầu lên thở hổn hển, tay đẩy nhẹ ngực hấn rồi nhỏ giọng bảo, “Chuyện này..... Đến phòng ngủ đi.”

Hấn ngừng một chút nhưng vẫn không thềm để ý tới tôi, tháo dây nịt rồi trút bỏ quần bò, ngay cả quần lót cũng thuận tiện cởi ra luôn.

Tôi kêu hoảng hốt một tiếng, đây là trò gì chứ?! Chẳng lẽ hấn muốn phát bệnh ở đây sao.....

Nửa người dưới trần trụi trong không khí, quần áo phía trên lại hoàn hảo không chút sút mẻ, cảm giác mát lạnh kéo tới khiến chân tôi không khỏi run lẩy bẩy, mặt cũng nóng bừng bừng.

Tư thế này có vẻ rất..... mê người.

Không ngờ rằng đến giây phút quan trọng như bây giờ, tính cách xấu xa của tôi ứ có chút tác dụng nào cả, đối diện với kẻ muốn xằng bậy trước mặt dù một tí hung ác cũng không bộc lộ được.

Kết quả là hấn được một tác lại muốn tiến một thước ôm lấy tôi, vuốt dọc làn da tôi, tách hai chân tôi ra vắt lên thắt lưng hấn.

Ánh đèn trong phòng khách rất sáng, tôi chỉ cần cúi xuống đã thấy bộ phận đang ‘ngóc’ lên của hấn để trước hậu huyệt tôi.

Quay đầu sang chỗ khác không dám nhìn nữa, cảm giác thẹn quá mức khiến tôi như muốn ngạt thở.

Hấn dùng ngón tay nới rộng hậu huyệt ra, không hề báo trước mà đâm thẳng vào.

Đau.....

Ngoại trừ đau vẫn là đau, cảm giác nóng rát hoà lẫn với màn cọ xát kịch liệt, ruột tôi hầu như cũng muốn đảo lộn một phen.

Tôi cắn chặt răng không muốn bật ra tiếng, bị động nhận lấy từng đợt đâm rút liên tục.

Vì không để mắt mặt trượt xuống, tôi đành phải vươn tay ra ôm lấy cổ hấn.

“Lưu Uyên..... Cậu đừng như vậy..... Đừng để anh phải hận cậu.....”

Nghe thấy thanh âm run rẩy của tôi, đột nhiên hấn dừng lại.

Bộ phận như cây sắt nóng hổi đang chôn trong cơ thể bất thành linh đứng yên làm tôi thấy rất khó chịu, tôi cố nhả cảm giác trống rỗng quái lạ kia, vùi đầu vào hõm vai hấn.

“Thường Viễn, anh nghe đây, em thích anh, giống như anh thích em vậy, em thích anh. Cho nên chúng ta không hề sai.”

Dứt lời, hắn lại bắt đầu một đợt đâm rút mãnh liệt.

“A..... Ừm.....”

Tôi nhin không nổi phải kêu ra tiếng, kiểu rên rỉ đầy sung sướng này khiến động tác của hắn bắt đầu biến gấp, mà tôi dường như cũng đang bị khoái cảm bao phủ hết lần này đến lần khác.

Thậm chí ngay cả tấm lưng dầy lên từng cơn đau nhức do bị vách tường ma sát cũng biến thành một phần của khoái cảm.

Thân thể run rẩy theo từng đợt vui thích, tôi ôm hắn thật chặt, cảm nhận từng cơn khoái cảm và đau đớn truyền đến từ chỗ kết hợp của cả hai, mồ hôi gần như cũng sắp hoà vào làm một.

Hình ảnh trước mắt dần trở nên mơ hồ.

Lần đầu tiên hắn gọi tên tôi, tôi đã nghĩ cả đời này chúng tôi chỉ có thể là anh em.

Nhưng hắn không xem tôi là anh, hắn bảo, Thường Viễn, em thích anh.

Là Thường Viễn hết khi dễ rồi lại bảo bọc hắn, Thường Viễn không thèm để ý đến nỗi nhớ nhưng còn cào trong lòng hắn, Thường Viễn ra vẻ khinh thường nhưng vẫn rất mực thương hắn.

Hắn thích người đó.

Trên cả tình cảm anh em.....

Không phải bởi vì người đó là anh hắn.

Đây chẳng phải là điều tôi hằng mong ước ư?

Nhưng chẳng hiểu sao khi hắn thốt ra những lời ấy, tôi lại cảm thấy lòng mình trống rỗng? Là vì hạnh phúc quá chân thực, cho nên mới hiểu một khi xác định lại, nếu điều này biến mất thì sẽ đau khổ biết bao nhiêu ư?

Tôi không biết.

Tôi chỉ biết giờ phút này tôi cam tâm tình nguyện được hắn ôm, cam tâm tình nguyện dùng tư thế mất mặt này để làm tình với hắn.

Cho dù ông trời không cho phép, thôi thì cứ để tôi nhận lấy hết mọi tội lỗi đi.

Bởi chính tôi là người đã đẩy hắn vào vực sâu, là do tôi yếu đuối, là do tôi luyến tiếc buông hắn ra, mới kéo hắn vào kết cục này.

Sau lần thúc vào mạnh mẽ cuối cùng, dòng chất lỏng nóng bỏng bắn vào cơ thể tôi, toàn thân tôi run rẩy đến mức hai chân như nhũn ra muốn trượt xuống.

Hắn đứng lúc đỡ lấy tôi, ôm tôi ấn sâu vào ***g ngực mình.

“Thường Viễn, em thích anh, biết không?”

Giọng nói trầm thấp khêu gợi chọt vang lên bên tai, tôi nghe xong thì hai má lại bắt đầu nóng rẫy.

“Biết rồi, mau buông ra để anh đi tắm.”

“Em cũng đi.” Hắn nói xong thì tự nhiên bế tôi vào nhà tắm.

Kết quả, tắm rửa một hồi không biết làm sao mà hắn lại bắt đầu cóc biết quy củ, y như sau khi thổ lộ tình cảm ‘ta đây muốn làm gì thì làm’.

Toàn thân tôi đã vô lực hết cả, bị hắn đặt vào bồn ‘yêu’ thêm một lần làm nước tắm cũng lạnh luôn, đành phải mở nước tẩy rửa lại đợt nữa.

Thằng oắt chết bầm này lại được một tắc muốn tiến một thước, học thành thạo mấy loại hành động xấu xa của tôi trước đây, hơn nữa còn phát huy nó đến mức cực đại.

Cuối cùng tôi chỉ có thể mất mặt bị em trai ôm về phòng ngủ, chân giống hệt như không phải của tôi nữa.

Hắn dịu dàng lau khô thân thể tôi, đắp kín chăn ấm cho tôi.

Sau đó lại tiếp cận nhẹ nhàng hôn hôn hai má tôi, môi dán môi mà cười bảo: “Không ngờ hôm nay anh cuồng nhiệt như thế.”

Canh đúng lúc tôi đang muốn mắng hắn, đầu lưỡi của hắn nhanh như cắt xộc vào.

Kết quả hôn xong tôi cũng quên mình muốn chửi cái gì luôn, chỉ có thể nổi giận trừng hắn toé lửa.

“Đúng rồi, em có vật này muốn cho anh xem.”

Hắn thần thần bí bí lấy một quyển sách trong ngăn kéo ra.

Trên bìa sách chình ịch một hàng chữ to khủng bố, Bạn cần an ủi như thế nào

Tôi đen mặt, đang định quẳng phứt quyển sách kia đi thì bị hắn ngăn cản.

“Anh đọc đi, em nghĩ sẽ có ích cho anh.”

Tối hôm ấy hắn nằm bên cạnh tôi, kéo tôi vào ủ trong ***g ngực mình.

Cái ôm của hắn ấm áp khôn xiết, tôi cũng lười giãy giụa mà an tâm dựa vào người hắn lật sách đọc.

Thật lâu sau đó tôi mới biết, hoá ra Lưu Uyên vì chuyện của chúng tôi mà nỗ lực hơn tôi nhiều lắm. Không biết từ lúc nào hắn đã sớm trưởng thành, có lý tưởng, có trách nhiệm.

Mà thân làm anh như tôi ngay cả một chút can đảm của hắn cũng không có.

Lời tác giả:

Mọi chuyện bắt đầu được sáng tỏ rồi, hướng tới sự phát triển lý tưởng

~Thật sự có thể kết thúc trước Trung thu, không muốn ngược nữa đâu, cho nên để Lưu Uyên nhanh nhanh tháo gỡ khúc mắc của anh hai thôi, sau đó hạnh phúc bên cạnh nhau

~Tôi thật sự không có ham mê biến thái là ngược diễn viên nha V_V

[cont]

[1] =///= nguyên văn là “thao”, nhưng trong trường hợp này nó cùng nghĩa với “fxk” nên mình mạn phép đọc trại đi là “phắc” để nó bớt thô tục

12. Chương 12

“Trong giấc mơ của tôi, tình yêu ở thế kỷ hai mốt là loại tình yêu có nhiều tự do hơn. Cái gọi tự do chính là đã chấp nhận đồng tính và đa nguyên. Là một người đã từng nghiên cứu về đồng tính luyến ái, tôi hy vọng, đồng thời cũng tin tưởng tình yêu của nhân loại ở thế kỷ hai mốt sẽ trở nên muôn màu muôn vẻ, tôi ước mơ thế kỷ mới sẽ đem đến không gian tự do rộng lớn hơn cho tình yêu.”

“Michel Foucault từng nói, người đồng tính luyến ái sở dĩ cảm nhận được áp lực, là do người dị tính luyến ái chiếm phần đông trong xã hội đem đến, khi đó, bạn có hai lựa chọn, một là tiếp tục đấu tranh, chịu đựng áp lực để theo đuổi hạnh phúc của bản thân, hai là thoả hiệp với áp lực, bạn có thể làm một người dăm ngắt đầu ưỡn ngực, đổi lại, bạn phải trả giá bằng cách hy sinh hạnh phúc cả đời mình.”

“Được rồi, đừng đọc nữa, anh biết chữ mà!” Tôi động a động thân thể muốn chui ra khỏi ***g ngực hắn, đặt sách sang một bên xong, tôi thấp giọng hỏi: “Cậu muốn anh xem cái này làm chi.....”

“Em đã đọc rất nhiều sách về vấn đề này, nên em biết rõ sự băn khoăn của anh.” Hắn dùng đầu ngón tay nâng cằm tôi lên, cười tủm tỉm nhìn tôi, “Anh biết không? Những người vì áp lực mà vứt bỏ hạnh phúc

đều phải sống trong hối hận cả đời. Mặc dù bề ngoài trông bọn họ vẻ vang chói lóa, nhưng trên thực tế họ sống rất đau khổ. Em không muốn chúng ta cũng như vậy, hiểu chưa?”

“Ồ.”

“Ồ cái gì mà ờ, rốt cuộc anh có hiểu ý em không đó?”

Buồn ngủ quá đi..... Ừ muốn thảo luận đề tài này nữa.

“Này, em hỏi anh đây.”

Mệt quá.....

Đáng nhẽ sau khi vận động kịch liệt xong, bắt tôi đọc sách là rất bất nhân í.

Vậy mà hần còn muốn nêu cách nhìn của nội dung trong sách, thật sự là hết chịu nổi rồi, muốn ngủ mà.

Giữa cơn mông mông lung lung, tôi mơ thấy một giấc mộng, khi đó tôi vẫn còn bé xíu xiu, Thường Phong cũng chưa cao bằng cái bàn.

Chúng tôi trốn đằng sau sofa, lắng nghe thanh âm đập đồ ầm ĩ vang ra từ phòng của bố mẹ.

Sau đó, bố bước ra khe khẽ bế tôi lên, tôi biết ông đang khóc, những giọt lệ ấm nóng thấm ướt cả vai tôi.

Tôi ngơ ngác nhìn bóng dáng bố bỏ đi mà không hề quay đầu lại.

Lúc tỉnh lại tôi đổ cả tảng mồ hôi lạnh.

Năm ấy tôi chỉ vừa tròn tám tuổi, việc bố mẹ ly hôn rất mơ hồ trong kí ức thuở nhỏ, chỉ nhớ rõ ngôi nhà bốn người đêm đó trở nên vô cùng buồn tẻ, sàn nhà trải đầy những mảnh đồ vỡ nát, nội thất cũng nghiêng ngả trái ngả phải.

Bố ôm Thường Phong đi mất, tôi theo mẹ đến sống ở nhà ngoại.

Một năm nhanh chóng trôi qua, mẹ bảo với tôi bà tìm được một người đàn ông rất tốt, hỏi rằng tôi có đồng ý họ kết hôn hay không, tôi gật đầu, bởi vì quá nhỏ nên không có khái niệm chính xác về hôn nhân, nghĩ rằng kết hôn hẳn là một loại hình thức đơn giản, mẹ muốn kết thì cứ vô tư thôi.

Thế rồi vào ngày dọn đến nhà mới, mẹ nói tôi có thêm một đứa em trai, phải sống hoà thuận với nó.

Đó là lần đầu tiên tôi gặp Lưu Uyên, khi ấy hần vẫn còn là một đứa bé trắng trắng mềm mềm, đôi tay nhỏ nhắn núc ních thịt kéo tôi đi dạo một vòng quanh nhà, giọng nói ngọt ngào cứ kêu anh hai, anh hai mãi. Chưa kể hần còn chia một phần đồ chơi cho tôi nữa.

Lúc đó tôi chỉ nghĩ đứa bé này so với thằng em ruột đáng yêu biết bao nhiêu, vừa ngây thơ vừa dễ bắt nạt.

Sau khi lớn lên tôi mới biết nguyên nhân bố mẹ ly hôn.

Bố ruột của tôi là đồng tính luyến ái, ông lấy mẹ chỉ vì muốn ứng phó trước sự thúc ép của ông bà nội, những chuyện tương tự như thế này nhiều không đếm xuể được.

Rồi người đàn ông bố thích quay về, cho nên bố bỏ rơi chúng tôi để xuất ngoại với ông ta.

Tôi cũng không quá hận bố, bởi vì cái ngày bố ôm tôi khóc trước khi bỏ đi, tôi cảm thấy ông cũng không xấu xa đến vậy. Hơn nữa bố của Lưu Uyên rất tốt với tôi, chúng tôi cùng nhau tạo thành một gia đình mới rất ấm áp, không hề xảy ra loại tình tiết bố ghẻ mẹ kế ngược đãi nhi đồng, tôi cũng dần dần buông tha chuyện bố phản bội chúng tôi, yên lặng chúc phúc cuộc sống ở nước ngoài của ông thật vui vẻ.

Nhưng mà sau đó, khi tôi dần dần phát hiện mình nảy sinh một loại tình cảm bất thường với Lưu Uyên, tôi mới biết hoá ra đồng tính luyến ái ở trong mắt mọi người là một từ đáng sợ nhường ấy.

Và hành động của bố tôi kinh hãi thế tục đến mức nào.

Trước kia, đồng tính luyến ái từng được ghi trong sổ của bệnh viện tâm thần quốc gia ở Trung Quốc. Tuy sau đó được loại bỏ nhưng trong quan niệm của đa số mọi người, nó vẫn không hề bình thường.

Vì thế tôi từng hận bỏ ruột của mình, phải chăng do di truyền nên tôi cũng biến thành một kẻ đồng tính luyến ái?

Thế nhưng sự thật chứng minh tôi không phải đồng tính bẩm sinh, tôi không có bất cứ cảm giác nào với đàn ông, ngoại trừ Lưu Uyên....

Hoá ra là tôi tự làm vậy.

Cho nên khi bỏ từ nước ngoài trở về, rất nhiều lần ông muốn hẹn gặp đều bị tôi tránh né không dám tới.

Thường Phong cũng cho rằng tôi sợ nó, nhưng sự thật là trong lòng tôi có quỷ!

Tình cảm của Lưu Uyên tôi cũng biết nốt, chỉ là tôi không đủ dũng khí để đối mặt.

Lúc bố tôi bỏ đi, ông nội giận đến mức tăng huyết áp, bà nội quỳ gối trước bài vị tổ tiên khóc đến kinh thiên động địa.

Khi đó tôi còn bé nên không hiểu chuyện, nhưng hiện tại thì..... Thật sự rất sợ một màn kia sẽ tái diễn.

Tuy bố tôi sẽ hiểu cho tôi, nhưng đối với mẹ thì khác, tôi sợ bà lấy dao phay chém tôi, dù sao chồng là đồng tính đã khiến bà đủ khổ, nếu đứa con cũng thế, hơn nữa còn thông đồng với đứa còn lại, bà nhất định sẽ phát điên lên mất.....

Dù sao đi nữa, đó cũng là mẹ ruột của tôi mà!

Hậu quả của việc mất ngủ là hôm sau tôi mang theo cặp mắt gấu mèo đến trường.

Bước vào giảng đường, vừa trông thấy Tề Duyệt là tôi tự động nhường đường ngay, thế mà cô ta lại toét miệng cười ngọt ngào sán sán lại gần. Thiệt không biết tốt xấu.

“Thường Viễn, thì ra cậu có hai đứa em lặn nha.”

“Ồ, một thằng ruột một thằng sau này.”

“Vậy đó hở.....” Đường như cảm giác được sự lạnh đậm của tôi, cô ta thu lại nét cười rồi nói với vẻ đứng đắn: “Sắp có hội diễn văn nghệ nên nhóm patin muốn đăng kí tiết mục, cậu biết chưa?”

“Liên quan khi gì đến mình.”

“Nhưng mà nhóm chúng ta cần đến bốn người cơ, trừ A Minh, Tiểu Uyên, mình là ba người có kỹ thuật tốt nhất, vẫn còn thiếu một người làm đạo cụ....”

“Nếu nhiều người như vậy cũng tìm không xong thì rút thăm quách cho rồi.” TMD, té ra thiếu đạo cụ nên mới tìm tôi, tôi thích hợp làm người cao cả [1] đến vậy sao?

“Mình đề nghị là cậu..... Bởi vì vóc dáng cậu nhỏ nhắn, có thể để người ta nâng lên để làm vài loại động tác yêu cầu cao.”

Xin tha thứ vì tư tưởng tôi lại phát triển theo hướng đòi truy rồi.

Được nâng lên để làm động tác có yêu cầu cao á.....Tối hôm qua ông đây vừa làm xong này, hiện tại thắt lưng còn đau bà cố đây.

Cho nên miễn giùm tôi đi.

“Mình không chấp nhận lời đề nghị của cậu, mình béo lắm, không nâng được đâu.”

Dứt lời, tôi quay đầu đọc sách ứ thềm để ý cô nàng nữa. Đáng tiếc cô ta không biết thức thời còn đứng tại chỗ tiếp tục khuyên nhủ.

“Nè nè, bởi vì Lưu Uyên phải ôm người đó lướt qua rất nhiều chương ngại vật, cậu biết mà, hai người là anh em nên việc tiếp xúc thân mật nào có vấn đề chi..... Hơn nữa hội patin của mình có rất nhiều người không quen Lưu Uyên, sợ bị ngã, mình tìm khắp nơi rồi mà thật sự không còn cách nào cả mới đến nhờ cậu.....”

“Người đẹp Lâm Hạ đâu?”

“Nhỏ bị anh trai bùng về nhà rồi, xin phép nghỉ một thời gian.....Vả lại nam nữ tiếp xúc thường xuyên quá sẽ dễ sinh ra hiểu lầm không cần thiết.”

“Mình đồng ý là được rồi chứ gì?” Tôi bắn hai ánh nhìn siêu khinh bỉ cho cô ta.

“Được! Đương nhiên là cậu thì quá được! Cậu và Lưu Uyên thân thiết như vậy, chưa kể còn sống chung nên thời gian luyện tập cũng nhiều, phối hợp ăn ý, ấy da quá tốt rồi, quyết định thế nhé!”

Không đợi tôi đồng ý, cô ta đã nhiệt huyết bùng bùng chạy đi gọi điện báo cho Tề Minh.

Kết quả tôi cứ thế mà rơi vào tình cảnh “không trâu nên bắt chó đi cày” [2], rơi vào đường cùng phải bằng lòng biểu diễn.

Cơ mà chỉ làm đạo cụ thôi.

Chỉ-là-đạo-cụ-thôi!

Cứ nghĩ tới đây là tôi thấy phiền muộn vô cùng, nhưng nhờ đó mà không cần chịu nhiều áp lực lắm. Nếu không, người mang giày trượt còn ngã trái đảo phải như tôi đừng nói dùng kỹ xảo lướt qua chướng ngại vật, vừa thò chân lên sân khấu có lẽ đã chụp éch rồi.

Đạo cụ, chung quy vẫn rất buồn cười đi.

Cứ một hồi bị hấn lòi kéo lướt quanh chướng ngại vật, một hồi lại bị đẩy ra xa vài bước, sau đó chờ chuỗi động tác siêu đẹp của hấn kết thúc, hấn sẽ đứng lúc ôm lấy thắt lưng tránh để tôi ngã sắp xuống.

Quả nhiên tôi rất thích hợp làm đạo cụ nhỏ, bị xoay tới xoay lui khiến tôi muốn ngủ bà nó luôn.

Mẹ nó!

Không phục!

“Cẩn thận chút nào, đừng đụng vào cái bình bên kia.”

Mới vừa nói xong, một trận tiếng bình bình bang bang vang lên, tôi một cước đá rơi chướng ngại vật, chúng nó theo hiệu ứng domino mà ngã xuống hàng loạt.

Tôi ngượng ngừng nhìn hấn cười cười ra vẻ hối lỗi.

“Không sao, nhưng mà anh có thể tập trung một chút không?”

Kể từ tối hôm qua, hấn chỉ gọi tên mà không chịu kêu tôi là anh nữa.

Tôi ủ rũ lết đến bên cạnh hấn, để hấn nắm tay bắt đầu tập lại từ đầu.

Bởi vì quá chú tâm nên chỗ tiếp xúc trên thân thể hơi nóng nóng rồi.

Xem đi xem đi, tôi dốc lòng chuyên chú thì ý nghĩ liền bay đến hướng “kia”. Lực tay của thằng oắt này thật sự rất mạnh nha.....

“Đúng rồi, mấy động tác này đã được em diễn trong lần đoạt giải trước đây đấy.”

Hơi thở ấm áp của hấn phả nhẹ bên tai tôi, cứ thấy ngứa ngứa.

“Khi đó bạn diễn của em là Tề Duyệt, em quen chị ấy từ lâu rồi.”

Cơ thể tôi có chút cứng ngắc.

Nói vậy nhiều năm trước nhà người đã cầu kết với Tề Duyệt rồi ư?! Cũng ôm cô ta giống như bây giờ đang ôm ta?

Bố khỉ! Tôi đã nói mà, sao hấn lại thích trượt patin chứ! Xem ra lo lắng của tôi là sự thật, lúc trung học tôi từng nghe bố bảo cả ngày hấn luôn ra ngoài luyện tập với con gái, khẳng định là đi trượt patin với Tề Duyệt.

Tôi buồn bực quẳng tay hấn đi.

Hoá ra Tề Duyệt mới là bạn diễn của hần, vậy mà cô ta còn diễn trò trước mặt tôi, bảo cái gì mà tôi mới là người thích hợp nhất! Thích hợp cái quỷ ấy!

Cho tới nay tất cả mọi người đều nghĩ tôi như thằng ngốc mà tha hồ lừa bịp!

Tôi thở phì phì giẫm mạnh giày trượt lướt vun vút ra ngoài.

Lưu Uyên đuổi theo phía sau tôi, không thèm để ý hần, tôi rất nhanh đã trượt ra ngoài.

Bởi vì lúc trước chịu học một số động tác cơ bản, bây giờ trượt bình thường tôi cũng không ngã thảm như xưa nữa, tôi trượt một mạch đi, càng trượt càng nhanh, gió thốc vào mặt khiến tôi thấy thoải mái cực.

Hoá ra trượt patin cũng có điểm tốt há, có cảm giác như được lướt cùng gió.

Đằng trước có một cậu trai đang cúi đầu đi bộ, tôi đương muốn thay đổi tuyến đường nhưng khi gió là quá muộn rồi!

Trình độ hiện giờ của tôi chỉ nằm ở mức trượt theo đường thẳng thôi!

Đụng cậu ta xong tôi muốn dừng cũng chẳng dừng nổi, đành phải tiếp tục bay về phía trước, đến ngã rẽ mới níu chặt được một thanh chắn để ngừng lại.

“Xin lỗi, vừa rồi.....” Ở đằng kia, Lưu Uyên đang nói chi đó với cậu nam sinh ấy, vì cách xa quá nên tôi không nghe rõ.

“Bạn có bị thương không? Hay là đi gặp bác sĩ.....”

“Đúng rồi, tôi là Lưu Uyên....”

Chỉ có thể mà sao nói nhiều vậy.

Tôi hung hăng trợn trắng mắt, hần không phải người đụng mắc mớ gì phải khai báo cả tên lẫn họ hử? Liếc một cái đã thấy ai kia đang cười dịu dàng đầy vẻ ân cần, sự lễ độ đó nhất định là giả vờ có đạo tạo!

Tại sao với tôi lại không tâm không tim, tôi bảo dừng cũng chẳng chịu để ý tôi, chỉ cố lo làm bản thân hần thoải mái hết cỡ!

“Anh làm sao vậy? Tự dừng lại nổi giận.” Hần bắt đắc dĩ lướt lại gần nắm lấy tay của tôi.

Tôi hừ một tiếng ứ thềm nhìn hần, hần yên lặng lâu thật lâu rồi chợt bật cười.

“Không phải anh đang ghen tị chứ?”

“Ghen ghen cái đầu cậu! Anh ăn dấm chua [3] cái rắm í!”

“Woa ~” Hần cố ý kéo dài thật dài thanh âm, “Quả nhiên là ghen tị.”

Tôi ngẩn người nhìn hần một chốc, hần cười tủm tỉm trông có vẻ hờn hờ lắm. Thấy thế, tôi chợt dạ cúi đầu tự suy xét lại bản thân, hình như hơi bị đúng ha, quả thật y như đứa vừa ăn phải dấm chua....

Tuy Tề Duyệt là hoa đã có chủ, nhưng cứ nghĩ đến việc hần từng ôm cô ta như vậy, lòng tôi vẫn cứ khó chịu đó rồi sao.

“Được rồi, đừng giận nữa, em chỉ có một mình anh thôi, nào dám ăn vụng.” Hần nói xong thì nắm chặt lấy tay tôi.

Lưu Uyên mỉm cười nắn nắn tay tôi, tôi không thèm đếm xỉa tới bản mặt hần, cơ mà cũng không có sức để giãy ra.

Thi thoảng tôi cảm thấy mình thật khờ chết đi được! Ở trước mặt hần y như thằng đàn độn!

Nhưng mà.... Khoảnh khắc hần nắm lấy bàn tay tôi, tôi lại không kiềm được mà mỉm cười, trong lòng cũng vui vẻ biết bao nhiêu.

Quả nhiên tình yêu sẽ biến con người ta thành đồ ngốc! Tôi hầu như đã bị đầy đoạ thành đứa thiếu năng trí tuệ!

Ngày hội diễn văn nghệ mở màn, tiết mục của hội patin chúng tôi nhận được rất nhiều tràng vỗ tay như sấm dậy.

Dưới ánh đèn hoa lệ trên sân khấu, hân nắm tay tôi mỉm cười dịu dàng, tuy rằng tôi còn đang trong lột đạo cụ nhưng cũng vô vàn hạnh phúc.

Trong suốt quá trình diễn, bởi vì không tập trung nên tôi phạm phải rất nhiều sơ suất, thế nhưng kỹ thuật siêu đẳng của Lưu Uyên đều giúp tôi hoá giải hết thảy, vào bất cứ thời khắc quan trọng nào hân cũng xuất hiện kịp lúc giữ chặt tôi.

Tôi nghĩ, có lẽ hân đã thật sự trưởng thành rồi, không cần sự che chở của người anh này nữa.

Vào lễ Giáng sinh hôm ấy, chúng tôi hẹn nhau đi ăn món cay Tứ Xuyên, thế nhưng lúc vừa đến một con ngõ nhỏ gần cổng trường, đột nhiên có vài người xuất hiện.

Tôi thấy có gì đó không ổn nên kéo tay em trai muốn quay đầu bỏ chạy, nhưng khi xoay lại thì thấy phía sau cũng có mấy gã đứng mai phục.

Là mấy thằng lưu manh lần trước.

Cái lần tôi vì cứu người đẹp Lâm Hạ mà đánh bọn họ thành đầu heo hết.

Làm gì, muốn trả thù chắc?

Lưu Uyên liếc nhìn tôi một cái, khề khàng nhéo nhéo lòng bàn tay tôi, sau đó hân chuyển hướng qua đám du côn kia mà lạnh lùng hỏi: “Mấy người muốn gì?”

“Ha ha, đã lâu không gặp cậu em nhỏ, lần trước chính mày dám đâm rưng một cái răng của tao....”

Trong nháy mắt, cả đám người đồng loạt xông tới.

Có ai ngao du giang hồ mà quên mang theo đao, bắt gặp lưu manh nào có thể không rút đao dạy dỗ!

Tinh thần trọng nghĩa trong tôi đột nhiên trào dâng dữ dội, hơn nữa cực kì muốn xây dựng hình tượng tốt đẹp trước mặt em trai, vì thế tôi bèn xuất ra kinh nghiệm đã rút tỉa sau nhiều lần đánh nhau từ nhỏ đến giờ, một quyền một cước tiếp đón chúng nó.

Lưu Uyên bị tôi tóm lấy đẩy tới đẩy lui, trực giác tôi kêu gào phải bảo vệ hân, giống như trước đây từng thay hân giải quyết đám lưu manh dám khi dễ hân vậy.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai tôi.

Đáng tiếc hai đám khó địch lại bốn tay, dần dần tôi rơi vào khó nhọc, trên người bị đập mấy đá, mặt cũng bị trúng vài quyền.

Nhưng tôi nhất quyết không thể để em trai bị thương, hân da non thịt mềm sẽ không chịu nổi dù chỉ một cú, không giống tôi da dày thịt thô đánh nhau từ nhỏ đến lớn.

Tôi đẩy Lưu Uyên vào góc tường, chắn ở trước mặt hân chiến đấu anh dũng với đám khốn kiếp kia.

Trên đầu trúng một quyền nên ý thức bắt đầu trở nên mờ mịt, tôi vẫn theo bản năng chắn trước người em trai, cuối cùng chỉ nhớ rằng mình đã gắt gao ôm lấy hân, để toàn bộ màn đâm đá của đám người kia nện lên người mình.

Nhưng dường như không đau như trong tưởng tượng, tôi cảm giác mình được bế lên đặt vào một nơi rất mềm mại, có chiếc khăn lau mát lạnh xoa nhẹ lên má tôi.

Mơ hồ trông thấy gương mặt của Lưu Uyên, tôi cười ngây dại giữ chặt tay hân.

“Cậu không sao chứ Lưu Uyên?”

“Không sao thì tốt rồi.... Cậu là đứa bé từ nhỏ đến giờ chưa từng chịu chút khổ nào, không giống anh hai, lăn lộn trong bùn riết nên không biết đau là gì nữa....”

“Ha ha, nói cho cậu biết nha, chỉ cần cậu bình an vô sự, dù anh bị đánh chết cũng không hối hận tẹo nào! Cậu biết không, hồi nhỏ vì quá đáng yêu nên mấy đứa trẻ hư hỏng luôn muốn bắt nạt cậu, từ lúc đó anh đã thề sau này sẽ không để em trai bị người ta ức hiếp nữa.”

“Nhưng mà anh lại không kiềm được lòng mình..... Vì sao anh lại biến loại tình cảm này thành yêu mến?”

Trần nhà trắng đến loá mắt, tôi cứ thế mà tự biên tự diễn bộc lộ, hoàn toàn đã rơi vào trạng thái mộng du bị tách khỏi ý thức, mấy lời tôi nói gần như không truyền qua đại não, chỉ muốn phơi bày hết những điều đã chôn giấu tận sâu trong đáy lòng bấy lâu.

“Anh rất thích Lưu Uyên, nhưng anh không thể hại cậu ấy, cậu biết không.....”

“Chắc cậu không biết ha, ha ha, bố anh ấy, ông là đồng tính luyến ái, đi đến đâu cũng không ngược đầu dậy nổi, cho nên quyết định vứt bỏ tất cả mà xuất ngoại, ha ha, anh cảm thấy nực cười lắm, trước kia anh còn hận bố đã bỏ rơi cả gia đình, nhưng bây giờ anh cũng trở thành đồng tính luyến ái rồi, cảm thấy bản thân còn không bằng một góc của bố! Bố có đủ can đảm xuất ngoại, còn anh hèn nhát đến nói cũng chẳng dám nói! Chỉ có thể trộm thích Lưu Uyên, lén ngắm nhìn hắn, vì muốn tốt cho hắn mà luôn chọc hắn nổi giận, nhưng anh cũng không nỡ..... Thực mẹ nó hèn nhát quá đi.....”

Môi tôi bỗng dưng bị một thứ mềm mềm ngăn chặn, giữa cơn mơ màng lại cảm giác có những giọt nước nóng hổi đang rơi trên má mình.

“Em sẽ không bao giờ để anh khổ sở như vậy nữa, không bao giờ.....”

Giọng nói này giống của Lưu Uyên quá, nhưng sao lại ghen ngào như vậy, tôi cười ha ha nhéo nhéo mắt hắn, “Thằng nhóc ngốc nghếch này, cậu không biết đâu nhỉ, em trai anh ấy.... Cậu ta chỉ thích hợp sống trong ánh mặt trời thôi, không giống anh có thể sống chui nhủi như chuột, hắn không giống, tuyệt đối không giống đâu....”

Thế rồi sau đó tôi cũng không nhớ mình đã nói gì nữa.

Đầu óc mơ mơ màng màng, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, tôi cảm giác được em trai ôm sâu vào lòng, không biết là tôi hay chính hắn, đã rơi nước mắt ướt đầm cả áo gối.

Lời tác giả:

Tuy rằng lời văn tốt nhưng lỗi chính tả không ít đâu, bởi vì tôi là người có dây thần kinh mảnh lại lưỡi chảy thây, không đánh máy bằng năm ngón được V_V

Chờ ngày mai có chương cuối rồi sửa lại từ đầu, mọi người thứ lỗi nha (*^__^*)

Uyên Viễn lưu trường chương mười ba là kết thúc vô sỉ trong truyền thuyết =))

“Đúng rồi Lưu Uyên, sao cậu biết anh thích cậu?”

“Bởi vì anh thường xuyên nửa đêm đến hôn trộm em nha.....”

[cont]

[1] nguyên văn là “diệp tử” = nghĩa đen là lá cây, nghĩa khác là chỉ những người vì người khác mà cống hiến hết mình không so đo thiệt hơn, dùng thái độ phóng khoáng đối nhân xử thế.

[2] không trâu nên bắt chó đi cày = bắt đắc dĩ

[3] ăn dấm chua = ghen tị

13. Chương 13

Lúc tỉnh lại vào sáng hôm sau, tôi đang nằm ngủ trong lòng của Lưu Uyên, hắn đã sớm mở to mắt im lặng ngắm nhìn tôi.

“Nhìn cái gì? Mặt anh rậm lông chắc?”

Hắn khẽ bật cười lại gần hôn lên má tôi, “Rậm lông em cũng thích.”

Trời ạ, mới sáng sớm mà buồn nôn như vậy làm chi hả, cậu muốn tiết kiệm bữa sáng cũng không cần đến mức này đâu.....

Tôi đứng dậy đương muốn bò xuống giường thì bị hắn đè lại.

“Tôi qua anh thổ lộ rất nhiều thứ với em.” Hắn đột nhiên trở nên cực kì nghiêm túc.

Ặc..... Tôi đã nói gì tôi cũng chẳng nhớ nữa, khi ý thức mơ hồ tôi rất dễ nói năng lung tung, lần khoa trương nhất mà Từ Tiểu Huy thuật lại là, tôi từng rống to tại sao Từ Hi thái hậu lại thích kiêu người chân chó chó.

“Anh không nhớ, thôi cậu cũng quên giùm luôn đi, anh hay thích nói hươu nói vượn lắm.”

“Anh có yêu em không?” Hắn bất thành linh sản lại gần hỏi thật trịnh trọng.

“Anh đi rửa mặt.....”

“Yêu em không?”

“Anh đi đánh răng.....”

“Trả lời em.” Hắn nâng mặt của tôi lên, để mắt tôi đối diện với đôi mắt hắn.

“Yêu, đương nhiên phải yêu rồi, yêu điên cuồng, yêu đến độ có thể vì cậu mà chết! Được chưa? Thỏa mãn rồi thì để anh đi rửa mặt.”

Nhưng vẫn bị níu chặt, tôi bốc hỏa, “Mới sáng sớm mà cậu bị gì vậy?”

“Em cũng yêu anh, sẽ không bao giờ để anh khổ tâm như trước nữa, sau này có gì buồn đau đều phải chia sẻ với em, biết chưa?”

Tôi cúi đầu trầm mặc thật lâu.

“Em muốn ở bên cạnh anh, mặc kệ người khác có đàm tiếu gì đi nữa, em cũng sẽ luôn ở cạnh anh.”

Tôi nắm chặt hai tay lạnh lùng bật cười, ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Cậu biết mình đang nói gì không? Ha ha, Lưu Uyên, cậu không còn là một đứa nhóc nữa, đừng khờ dại như vậy! Chúng ta không giống người khác, chúng ta không chỉ cùng giới mà còn là anh em nữa! Trên hộ khẩu viết rõ rành rành chúng ta cùng nhà, anh với cậu không thể đến với nhau, rốt cuộc cậu có hiểu không?!”

Mấy câu này gần như là gân cổ rống lên, tôi nghĩ Thường Viễn của hiện tại chắc hết như một con thú hoang đang phát điên.

Hắn yên lặng một lát rồi nhẹ nhàng mỉm cười.

“Nhưng cho dù biết rõ phía trước là vực sâu, em vẫn sẽ nhảy xuống không chút chần chừ. Bởi vì có anh bên dưới, chỉ vì có anh ở bên dưới.....”

“Uyên viễn lưu trường, chúng ta là định mệnh của nhau, chắc chắn.”

Nếu bố tôi không phải đồng tính luyến ái, nếu bố mẹ tôi không ly hôn, nếu mẹ tôi không tái hôn, nếu chúng ta chưa từng gặp gỡ nhau.....

Tất cả chuyện này cũng sẽ không xảy ra, bởi vì chúng ta gặp nhau, và yêu nhau mất rồi.

Nhưng mà, tôi cũng biết rõ mối tình cấm kỵ này sẽ không bao giờ có kết quả tốt đẹp. Qua một ngày tính một ngày sao? Hay là cứ buông tay ngay bây giờ, miễn để đêm dài lắm mộng, miễn vì từng hạnh phúc bên cạnh hắn quá lâu mà khi mất đi không thể sống nổi.

Tôi không biết nên làm gì bây giờ.

Thật sự không biết.

Bởi vì thương hắn đến nhường ấy, quan tâm hắn có thể hạnh phúc hay không, biết hắn thích tôi nên tôi luôn cảm thấy thật mờ mịt.

Sau ngày hôm ấy, chúng tôi không hề đề cập đến chuyện tương lai nữa.

Tôi và hân vẫn sống chung như trước, lúc hân muốn ôm tôi cũng không hề chống cự mà còn rất phối hợp, thậm chí thi thoảng tôi còn chủ động cảm dỗ hân.

Ngày qua ngày, hạnh phúc vẫn mơ mơ hồ hồ. Cứ như thể đang đếm từng ngày trôi qua trên đầu ngón tay, khoảnh khắc nào cũng quý giá vô ngần.

Kỳ nghỉ rất nhanh đã đến, tôi và Lưu Uyên cùng ngồi xe về thăm nhà.

Năm nay cũng giống như mấy năm trước, không từng bình cũng chẳng buồn tẻ.

Mẹ tôi là con gái một, Lưu Uyên tuy rằng có bác nhưng người đó sống ở nơi khác, thế nên gia đình bốn người chúng tôi không hề có người thân đến thăm.

Mà Lưu Uyên lại thường xuyên chơi cờ với bố ở phòng đọc sách, có khi chơi mãi đến tận khuya.

Đôi khi mẹ sẽ đem trái cây đến phòng tôi, tuy vẫn là dáng vẻ của một người mẹ hiền, nhưng chung quy tôi vẫn cảm thấy nụ cười của bà cô đơn lắm.

“Thường Viễn, thật ra mẹ chỉ muốn tốt cho con, con đừng trách mẹ, nhìn thấy bố con sống cực khổ như thế, mẹ rất sợ con sẽ giống như ông ấy.” Bà ngồi bên cạnh tôi chân thành tâm sự, giọng nói vô cùng dịu dàng, không hề danh là bác sĩ khoa nhi. “Mẹ không hề khinh rẻ con, trước đây mẹ dạy con cách xa Tiểu Uyên là vì sợ con bị tổn thương.”

“Vâng, con biết mà....” Tôi cầm lấy tay mẹ, dù sao đi nữa cũng là con của bà, bà hận bố tôi nhưng vẫn chăm sóc tôi và Thường Phong rất cẩn thận; tôi còn nhớ rõ sau khi bố bỏ đi, mẹ sống rất khó khăn, lại sợ tôi nghĩ ngợi lung tung nên lúc khóc luôn tránh đi nơi khác, khi đó tôi lại vô cùng nghịch ngợm, gây chuyện phiền toái như cơm bữa, mỗi lần họp phụ huynh mẹ luôn bị giáo viên gọi ra phân nân, nhưng mẹ chưa từng mắng tôi, cũng không bao giờ nói nặng một lời nào với con cái.

Mẹ rất thương tôi, thường xuyên dành thời gian nấu sườn heo tôi thích cho tôi ăn.

Làm bác sĩ thường bận rộn nên khoảng thời gian đó mẹ sống rất vất vả, nhưng bà chưa bao giờ thốt ra một câu oán giận nào.

Tôi biết, chuyện tôi thích Lưu Uyên tác động rất lớn đến mẹ, chồng là đồng tính đã khiến bà khổ sở rất nhiều năm, hiện tại đứa con cũng như vậy, trong thời gian ngắn dĩ nhiên không thể chấp nhận nổi, cho nên bà mới kiên quyết bảo tôi cách xa em trai, để tôi đừng dạy hư nó, đến tận lúc này tôi chưa từng trách mẹ, thật sự.

Mẹ bảo tôi đừng giận em trai, kỳ thực tôi chưa từng giận bất cứ ai mà chỉ hận chính mình, nếu thuở trước không vì lòng hiếu kỳ quá lớn mà đi hôn nhóc em, tôi cũng sẽ không phát hiện ra ý nghĩ kỳ quái của tôi đối với hân, cũng sẽ không rơi vào tình trạng ngày càng thích hân thích đến nỗi không kiềm chế được, lén lút ‘tập kích’ hết lần này đến lần khác, kết quả bị mẹ bắt quả tang.

Thật ra toàn bộ đều là lỗi của tôi.

“Mẹ, con xin lỗi....”

Ngoại trừ câu này ra, tôi chẳng còn biết nói lời nào khác.

“Mẹ.” Lưu Uyên bỗng nhiên đẩy cửa bước vào, sau đó lễ phép cười với bà, “Con muốn nói chuyện với anh.”

“Được rồi, mẹ ra trước đây.”

Mẹ bất đắc dĩ nhìn tôi một cái, trong phút chốc tôi cảm thấy tội lỗi kinh khủng.

Chờ mẹ đóng cửa khuất bóng xong, Lưu Uyên vừa ngồi xuống là cười cười lại gần hôn tôi ngay.

“Ê.....Cậu muốn chết hả.....” Tôi vội vàng đẩy hân ra.

May mắn là hân chỉ liếm nhẹ qua môi tôi mà không hôn sâu hơn.

“Mẹ nói gì với anh?”

“Chả có gì, chỉ hỏi anh ở trường học thế nào với mấy thứ linh tinh khác.” Tôi cười mà không nhìn hắn, lòng ảm ảm đau.

“Còn nói dối nữa, mỗi lần anh nói dối đều không dám nhìn vào mắt em. Anh thật là.....” Hắn bắt dắc dĩ kéo tôi ôm vào lòng, loại ngữ điệu đầy cương chiều này khiến tôi rất không quen, hệt như tôi mới là em hắn vậy.

“Em dẫn anh ra ngoài nói chuyện với bố mẹ?”

“Oé? Nói chuyện gì.....”

“Đi thôi, đừng làm rùa đen rụt đầu nữa, bố mẹ đã sớm biết hết rồi.”

Dương đang ngồi trên sofa đọc báo, mẹ ngồi bên cạnh thưởng thức cà phê, tôi và Lưu Uyên đứng chụm một chỗ, trông hắn có vẻ rất phong độ, nụ cười tươi đầy sự thản nhiên tự đắc, còn tôi bởi vì chột dạ mà co rúm người lại, tay chân cũng không biết nên thả lỏng thế nào.

“Dương.....”

Vẫn chưa quen gọi ông ấy là bố, lúc mẹ tái hôn tôi đã chín tuổi đầu, không bé xú như Lưu Uyên có thể sửa cách gọi vừa nhanh vừa thuận, mẹ ơi anh ơi kêu ngọt gì đầu ấy.

“Ha ha, Tiểu Viễn, Lưu Uyên đã sớm lật bài với dương rồi, con thật là, cứ luôn tự mình chịu khổ.”

“Ặc..... Con không hiểu ý của dương.....”

“Là thế này, lúc Tiểu Uyên thi tốt nghiệp phổ thông, vốn có rất nhiều trường đại học gọi điện đến mời nó vào học, nhưng trường nào nó cũng không chịu đi. Sau đó dương nói chuyện với nó, nó bảo muốn đến trường con học, hai anh em có thể chăm sóc lẫn nhau, hơn nữa học ở trường giỏi phải cạnh tranh rất nhiều, nó không thích chịu áp lực, dương lo lắng suy nghĩ mãi cũng đành tôn trọng quyết định của nó thôi.”

Tôi quay đầu nhìn Lưu Uyên một cái, hắn nhẹ nhàng cười cười.

Quả nhiên, tôi biết hắn thi vào trường tôi là có mục đích.

“Nhưng mẹ con vẫn nghi ngờ vấn đề giữa hai đứa, cảm thấy mục đích nó muốn vào trường của con không đơn giản như vậy.”

Đương nhiên, mẹ tôi không phải hoài nghi mà là chắc như báp, bà đã từng nhìn thấy tôi hôn lén em trai, biết tôi vụng trộm thích hắn, nhưng vì sao mẹ không ngăn cản?

“Trước khi tiễn Lưu Uyên đến trường theo nguyện vọng của nó, dương và mẹ đã hàn huyên với nó rất lâu. Lưu Uyên thẳng thắn nói nó vẫn luôn thích con, muốn ở bên cạnh con, nhưng con không biết vì nguyên do gì mà luôn tránh né nó, cho nên Lưu Uyên muốn vào trường con học để tranh thủ tìm cơ hội. Lưu Uyên còn nói tuy trường đó không thuộc loại tốt nhất, nhưng tương lai có thể làm nghiên cứu sinh học lên thạc sĩ, còn hạnh phúc thì chỉ có cơ hội lần này, nếu bỏ lỡ con, nó sẽ hối hận cả đời.”

Tôi quay đầu nhìn Lưu Uyên, hắn cười tủm tỉm chớp chớp mắt ngó tôi.

Tôi cảm giác lòng bàn tay mình đã ướt một lớp mồ hôi, hoá ra thằng nhóc này..... Hắn đã sớm khai hết với bố mẹ rồi?

“Vậy..... Dương và mẹ có đồng ý không?” Sẽ không khoa trương như vậy chứ, chẳng phải đáng sinh thành khi nghe loại tin tức thế này sẽ lập tức bác bỏ sao?

Thân thể tôi rất không phối hợp mà run lên khe khẽ. Đối mặt với gia đình vẫn cảm thấy chột dạ sao đó, đặc biệt là bố của Lưu Uyên, tôi luôn cảm thấy mình mắc nợ ông ấy. Tôi và mẹ nhờ dương mới có một gia đình cực kì hạnh phúc, thế mà bây giờ tôi lại dụ dỗ con ông đi mất.

Thật sự rất xấu hổ.

“Lúc mới biết dương quả thật rất kinh hãi, nhưng Lưu Uyên cố chấp đến cùng, mấy ngày sau nó luôn lèo đèo đi theo khuyên nhủ dương, còn cho dương đọc rất nhiều sách về đồng tính luyến ái, giới thiệu cách sống của một ít người như thế. Thật ra hiện nay ở một số nước đã cho phép đồng tính kết hôn, dương với mẹ

con cũng là phần tử trí thức nên không có thành kiến gì với đồng tính luyến ái. Nhưng mà..... việc này lại xảy ra ở chính con mình nên nhất thời rất khó chấp nhận.”

Bố mẹ như thế cũng đã tiến bộ lắm rồi, không lấy chổi đánh đuổi hẳn ra khỏi nhà, không bắt hẳn phải quỳ trên bàn xát [1], được vậy cũng chẳng dễ dàng gì.....

“Nhưng nghĩ lại thì dường như không có quyền can thiệp vào chuyện nó thích ai, dường như hy vọng con mình có được hạnh phúc thật sự. Dượng còn liên hệ với bạn học khoa tâm lý đang nghiên cứu về lĩnh vực đó, nghe bảo có một số người vì sống quá áp lực nên tinh thần sa sút, dùng cả biện pháp cực đoan như tự sát, thậm chí còn quyết định chọn cách tiêu cực là kết hôn với les để gắng gượng chống đỡ. Dượng suy nghĩ thật lâu, cuối cùng cũng đồng ý với tình cảm của Lưu Uyên.”

“Nhưng dường như cũng hỏi nó, nếu anh con không thích con thì sao, con không thể ép buộc Tiểu Viễn. Nếu hai đứa yêu nhau, vậy thì cứ ở bên cạnh nhau đi.”

Tôi nghe một lát thì cảm thấy mũi có chút chua xót.

Bố của Lưu Uyên tốt nghiệp ngành kinh tế học, bởi vì công tác nên ông ấy thường xuyên ra nước ngoài, khó trách tư tưởng có thể tiến bộ như vậy.

Có được một ông bố như thế, Lưu Uyên quả thật là vận phen chó. [2]

Ông chẳng những không oán tôi đã cướp con của ông mà còn thấu hiểu và ủng hộ chúng tôi, một người bố biết cảm thông như vậy tôi còn biết nói gì đây.

“Thường Viễn, bây giờ dường như hỏi con, con có thích nó không?”

Ông hỏi rất nghiêm túc làm tôi thấy ngượng ngùng kinh khủng, tôi gãi gãi đầu không biết phải làm sao, cúi đầu khúm núm, thanh âm thốt ra khỏi miệng cũng nhỏ rí như tiếng muỗi kêu, “Dạ thích.....”

“Ha ha.” Dượng phá lên cười rất đỗi phóng khoáng, “Thích không phải là chuyện bề mặt gì, con thật là, sao lại nói nhỏ như thế? Xem dường như ông bố ghê trong phim truyền hình sao, sợ dường á? Hay là thẹn thùng, ha ha ha.....”

Dứt lời, ông nhích lại gần mẹ tôi thấp giọng nói: “Thường Viễn nhà ta sao càng lớn càng đáng yêu như vậy, trước đây còn nghịch ngợm mà hiện tại lại ngoan ngoãn vô cùng? Còn mắc cỡ nữa.”

Mẹ tôi trừng ông một cái rồi trả lời: “Quý biết!”

Sau đó tôi cứ ngây ngốc bị Lưu Uyên kéo vào phòng giữa tiếng cười thoải mái của dường.

Hai đứa mặt đối mặt, ai cũng ngượng chín như bị thiêu.

“Này..... Sao lá gan cậu lớn như thế, sớm đã nói hết với bố mẹ rồi.....” Tôi chà chà tay, suy nghĩ gần nửa ngày mới bật ra được câu hỏi để đánh tan yên lặng.

“Bởi vì anh luôn làm rùa đen rút đầu, nếu em cũng tiến lùi như thế, làm sao chúng ta yêu đương cho nổi.” Hẳn vênh váo lắc lắc đầu, sau đó ôm tôi vào lòng rồi gác cằm lên vai tôi.

“Cậu chắc chắn bố mẹ sẽ cho phép?”

“Không chắc.” Hẳn dùng cằm cọ cọ bờ vai tôi, giọng nói có vẻ rầu rĩ lắm, “Lúc ấy tình huống tồi tệ nhất em nghĩ đến là bố sẽ đuổi em ra khỏi nhà, kết quả bố chỉ khiếp sợ trợn tròn mắt, sau đó xé nát tờ báo thôi.”

“Bố còn hỏi, sao con lại thích anh trai mình? Em đáp chúng ta vốn không có quan hệ huyết thống thì tại sao không thể? Vì bố luôn xem anh như con ruột nên khi đột nhiên nghe em nói vậy, ông cũng bị dọa cho choáng váng.”

Lưu Uyên khẽ bật cười, sao tôi cứ cảm thấy hẳn nghĩ chuyện dọa dường là một dạng thành tựu nhỉ.....

“Bất quá so với tưởng tượng của em thì bố tiến bộ hơn hẳn, haizz, có đôi khi ngẫm lại, ông ấy cũng bắt thường lắm. Lúc bố khuyên mẹ mới gọi là buồn cười, bố nói cái chi mà giao Thường Viễn cho con anh mà em cũng không yên tâm sao? Anh đối xử với em tốt bao nhiêu thì con anh cũng chăm sóc con em chu đáo bấy nhiêu! Khoé miệng mẹ cũng theo đó mà co giật rồi co giật, em nhìn cảnh đó mà buồn cười muốn chết.”

Tôi vươn tay ôm lấy bờ vai hắn.

Bỗng dưng tôi không biết nên nói gì.

Có bố mẹ và em trai như vậy, tôi còn gì mà không hài lòng chứ?

Cả nhà đều dám thách thức với nhau, chỉ có mình tôi khoai làm rùa, thật là mất mặt quá chừng đi.

“Đúng rồi, sau đó mẹ đã tán thành vì bố anh đến nhà em, cả Thường Phong nữa. Mẹ kể chuyện anh thích em cho họ biết, bố anh đương nhiên rất ủng hộ, bác ấy bảo con đường của người đồng tính sẽ rất khó khăn, nếu cả người nhà cũng không đứng về phía mình, áp lực sẽ càng nhiều hơn nữa. Người một nhà thì nên đùm bọc lẫn nhau, như thế thì con đường khó đi này mới ít trắc trở hơn, đồng thời tiếp thêm sức mạnh để họ đối mặt với những áp lực khác.”

“Em rất tò mò khi bố anh có thể nói sâu sắc đến vậy.”

Tôi than nhẹ một câu, “Bởi vì ông ấy cũng là gay....”

“A? Anh nói gì?”

“Không có gì.”

Lưu Uyên cười dịu dàng, tiếp tục thuật lại, “Sau khi bố anh đi rồi thì mẹ mới đồng ý, mẹ bảo cứ từ từ mà tiến chứ đừng bức bách anh, bởi tính anh nóng nảy lắm, bức anh không chừng sẽ mất cả chì lẫn chài kiểu như tự lấy dao chém mình. Cơ mà em thật sự nhịn không nổi nữa, cho nên dứt khoát.... Trực tiếp lên xe sau đó mua vé bù.” (aka thượng xong rồi bồi dưỡng tình cảm sau =)))

Tôi vẫn không thoát ra được câu nào.

Hoá ra sau lưng tôi hắn đã hành động và trả giá nhiều đến vậy, khi tôi chỉ biết co mình trong thế giới của bản thân mà tự cho là muốn tốt cho hắn?

Tôi thực con mẹ nó vô năng a!

“Được rồi, anh đừng có tự rửa mình nữa, anh cũng là muốn tốt cho em, em biết tất.”

Ừm, hắn có thể nhìn mắt mà đoán tôi đang tự mắng mình ư, em trai ngoan thật sự ngày càng giống tri kỷ.

“Đúng rồi Lưu Uyên, sao cậu biết anh thích cậu?”

“Vì anh thường xuyên nửa đêm đến hôn trộm em nha....”

“A.....Cậu biết hả!” Tôi ngượng ngùng sờ sờ đầu, dù sao cũng chẳng phải chuyện về vang gì, “Vây.....Cậu bắt đầu thích anh từ bao giờ?”

“Từ lúc anh lên hôn em nha....”

“Vây sao, ha ha!” Xem ra phi vụ hôn trộm của tôi có gặt hái được thành quả nhờ....

“Lúc ấy em cảm thấy tim mình đập rất nhanh, lòng cũng vô cùng vui vẻ. Giống như bây giờ vậy.” Nói xong, hắn hôn nhẹ lên môi tôi một cái, tôi cực kì phối hợp hé miệng để đầu lưỡi hắn với vào trong làm sâu hơn nụ hôn.

Không cần phải lén lút nữa.

Không cần phải lo lắng hắn sẽ lìa xa tôi.

Lưu Uyên, thật sự anh rất muốn thổ lộ với cậu, rằng anh thích cậu biết bao nhiêu....

Cơ mà anh biết chắc, nếu anh nói ra, cậu nhất định sẽ mừng rỡ nhếch cao đuôi, cười tươi roi rói y hệt thằng thiếu năng, sau đó bắt nạt anh ngày càng táo tợn hơn.

Cho nên tạm thời ứ thềm nói.

Chuyện anh khi dễ cậu trước đây cứ để nó trôi vào quên lãng đi.

Chuyện cậu lên xe trước rồi mới mua vé bù, anh cũng bao dung mà không so đo với cậu.

“Đúng rồi, sau khi em lên xe đã mua vé bù xong xuôi rồi, hẳn phải có quyền lợi lựa chọn một chuyến lữ hành thật dài ha.”

Vừa dứt lời là hắn đề tôi xuống giường ngay.

Tôi đã lâu rồi không chống cự mà đã bay hắn ra, cuối cùng vẫn là thở dài nhận mệnh, khoác tay lên bờ vai hắn.

Được rồi, dù sao cậu lên xe xong cũng không chế luôn tài xế, anh còn dám bắt cậu làm gì nữa.

Haizz, quả nhiên tích lũy quá nhiều tội lỗi nên kết cuộc chỉ có thể tự làm tự chịu.

Hoàn

Lời cuối sách:

Tôi viết truyện này rốt cuộc là vì mục đích gì ==|||

Chẳng lẽ để giải thích định nghĩa thụ kỳ quái thuộc hàng cực phẩm sao?

Sau khi vì sự cố mà dừng viết một tháng, cầm lại bút, à không, gõ lại bàn phím, cảm xúc mạnh mẽ hồi nào đã tắt ngúm không còn một mẩu, nhiệt huyết cũng (tàn úa) như lá rơi mùa thu.

Vì thế sau khi tự kiểm điểm bản thân, tôi rốt cuộc không hiểu mình đang làm gì nha đang làm gì.....Viết câu chuyện này làm gì nha làm gì nha..... =)))

Từng có một thời gian tôi vô cùng hận Thường Viễn, đối với việc mình sinh ra đứa con như vậy cũng hận khôn xiết.

Đặc biệt là khi viết tâm lý của cậu ta, tôi luôn giận đến mức hận không thể bóp chết cậu ta ngay tức khắc....

Chung quy vẫn cảm thấy khi cậu ta sầu não, tôi còn sầu não hơn cậu ta, lòng con phiền muộn thì lòng mẹ đau đớn.

Thậm chí tôi từng nghĩ để cậu ta chết đi (aka không viết nữa =))) chắc sẽ không thống khổ, chết mau đi chết mau đi. Oán giận như thế qua vài ngày, kết quả vẫn không hạ thủ được — kết luận: Tiểu Điệp là mẹ tốt.

Sau đó, không biết là trong khoảnh khắc nào, tôi đột nhiên bùm phát thích Thường Viễn luôn.

Tuy tính tình cậu ta cáu kỉnh nhưng tấm lòng lại tốt (đương nhiên chỉ đối với em giai), tất cả đều vì lo cho em giai, chuyện khổ nào cũng tự mình gánh chịu, một Thường Viễn như vậy khiến tôi vừa thích vừa đau lòng.

Nhiều năm sống trong bóng tối, bố là đồng tính, gia đình tan nát, bởi vì Lưu Uyên mà biến thành đồng tính luyến ái, càng ngày càng thấy bản thân kỳ quái hơn.....

Toàn bộ những việc đó đều được cậu ta nhẫn nhịn trong im lặng.

Đúng vậy, cậu ta là một người hèn nhất kỳ quặc, nhưng thi thoảng lại có chút ngốc nghếch rất đáng yêu
^ ^
—

Cho nên tôi nghĩ người đáng yêu lại đáng thương như vậy nhất định sẽ được hạnh phúc a! Nếu không lẽ trời khó tha a!

Thế nên tôi vì hạnh phúc của cậu ta mà kiên trì viết cho xong.

Có lẽ rất nhiều người (mà chắc là phần lớn~) rất thất vọng vì kết thúc này nhĩ ==|||

Bởi vì rất hấp tấp, giống y như ném đại ra kết thúc vậy.

Cơ mà tôi muốn nói! Tôi vì muốn kết thúc nên mới viết kết cuộc a, bằng không đã không lấp hố rồi.

Nếu tôi đã khai báo mục đích tôi viết là để Thường Viễn được hạnh phúc, như vậy đến được bến bờ hạnh phúc là xong rồi còn gì ==

Nếu viết thêm đơn giản chỉ là anh em quần quýt nhau, qua bao nhiêu năm sau thì tóc bạc trắng cùng nắm tay đi tản bộ ==|||

Thôi mời các độc giả tự tưởng tượng đi ha.

Nhưng tôi vẫn muốn gửi lời xin lỗi tới mọi người nha.

Câu chuyện này viết càng về sau càng giảm trình độ (nếu lúc ban đầu xem như có trình độ đi ==|||)

Nhưng mà.....Dù sao tôi cũng lấp xong hố rồi

~Tôi còn rất nghiêm túc viết kết thúc, dựa trên nguyên tắc phải phụ trách đối với độc giả lọt hố của tôi, tôi sẽ lấp đầy hố, tuy rằng lúc sắp xong thì gặp tí gay go, đất dùng để lấp hố có bị lẫn cát, tuy nhiên vẫn lấp bằng phẳng cả rồi.....

Kỳ thực mục đích ban đầu khi tôi viết câu chuyện này là để vote cho thể loại trên diễn đàn, người thích thể loại huynh đệ niên hạ rất nhiều, cho nên trong lúc kích động đã đi đào hố ==

Trong đầu còn có một bộ huynh đệ niên hạ với phong cách khác biệt, là cổ trang, một đám hoàng tử dính vào xích mích với nhau.

Nó cũng là một hệ liệt có liên hệ lẫn nhau như BT Ngũ bộ khúc, tôi đang vẽ một ít bản đồ lịch sử, hệ liệt này tên là “Tứ quốc phong vân” (thật sự không định đặt tên hoa hòe mơ mộng cho nên sửa cho phóng khoáng chút~)

Tôi sẽ sửa lại sửa lại mà, trong hoàn cảnh thích hợp sẽ đào hố này.

Sau đó đến chuyện xưa của Tiểu Mễ Chúc và Long Hành Thiên, cũng súc tích thôi (không kém độ dài của bộ Uyên Viễn bao nhiêu đâu~)

Nhất định sẽ đào hố mới sau bộ truyện dài của Tiêu Phàm, xem như là món quà ngọt ngào nhỏ bé tặng cho mọi người (bữa ăn chính vẫn là anh chàng Tiêu Phàm khoái ra vẻ đứng đắn, đang cố gắng viết)

Ngoại truyện của Vi vi ở lễ trung thu là ngày mai, đồng thời cũng đào hố ‘chuyện xưa của Tiêu Phàm’.

Tiểu thụ của anh ta tôi vô cùng yêu thích ~ (đương nhiên thẩm mỹ của tôi hơi quái dị tí ==)

Nghiêm túc bật mí cho mọi người tên hố mới — Tình yêu đau dạ dày.

Nghiêm túc giới thiệu cho mọi người tên diễn viên mới — (bé) Vệ Đằng

Tốt rồi, nói nhăng cuội xong tôi chạy đây.

—

[1] bàn xát dùng để giặt quần áo, quỳ lên đau lắm đấy >__< [2]=” ý=”” nói=”” người=”” may=”” mất=”” hơn=”” người=”” bình=”” thường=””))”>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/uyen-vien-luu-truong>